

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 10

Dijous, 1 de març de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 9, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut (tram. 300-00017/08) (p. 3)

Interpellació

al Govern sobre les mesures per a afavorir la relació de l'Administració amb els ciutadans en les dues llengües oficials (tram. 300-00018/08) (p. 7)

Interpellació

al Govern sobre el model d'immersió lingüística en l'àmbit de l'educació (tram. 300-00019/08) (p. 12)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat en els centres penitenciaris (tram. 302-00009/08) (p. 17)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el traspàs i la millora de la xarxa ferroviària de rodalia (tram. 302-00010/08) (p. 23)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de prevenció i eliminació de la sinistralitat laboral (tram. 302-00011/08) (p. 31)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la descentralització administrativa i de serveis de la Generalitat (tram. 302-00012/08) (p. 37)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 9.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Educació i les conselleres de Treball i d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

———— **Interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut** (tram. 300-00017/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, aprofitant l'avinentsa que parlem de polítiques de joventut, també volia mostrar la solidaritat del meu grup per l'atac que van tenir membres de Jove d'Esquerra Verda, de les Joventuts Comunistes, la setmana passada a Terrassa. Ho volia fer avinent a la senyora Laia Ortiz, com a representant d'aquestes joventuts, però ho faig avinent al senyor Pané, com a representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. I a més agraeixo les paraules de la senyora Laia Ortiz, ahir, quan també es solidaritzava amb totes les víctimes d'aquests tipus d'atac, perquè nosaltres precisament n'hem sigut víctimes, d'aquest tipus d'atac, durant les dues darreres campanyes, per la qual cosa també agraeixo la seva solidaritat.

Senyora consellera, a mi m'ha costat molt preparar-me aquesta intervenció, perquè hi havien tants temes –política de joventut, transversalitat...–, hi han tants temes que al final no saps per on agafar-ho. Però si haguéssim de fer un resum del que han estat les polítiques de joventut durant la passada legislatura, durant el tripartit primer, podríem dir que han estat unes polítiques marcades per la mala gestió, en les polítiques de joventut. Primer, ens hem passat tres anys per refer, revisar un pla nacional de joventut, pactat per totes les forces polítiques, l'any 2001, i hem estat tres anys per revisar-lo. Incomprensible, la incapacitat d'un govern que no ha pogut presentar una llei de polítiques de joventut en tres anys en aquest Parlament; la llei que havia de ser el pilar, el «tope» de les polítiques de joventut del Govern de la Generalitat, i després la llei de l'associacionisme educatiu, que no sabem si no està, si ni s'espera, ans al contrari no sabem què passarà amb això.

També, malauradament, hem viscut una paràlisi dintre de la Secretaria General de Joventut, un conflicte permanent. No vull entrar en actituds partidistes, en aquests moments, però el que sí queda clar és que l'única cosa que vam veure en aquest Parlament de política joventut real va ser la Llei de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut, que semblava més un intent de buidatge de competències de la Secretaria General de Joventut, per motius, diguem-ne, privats que no pas una agència al servei de tots els joves de Catalunya.

I després, una manca de lideratge de les polítiques de joventut. Senyora consellera, vostè sap molt bé que la tercera Carta a la joventut de Catalunya diu, textualment la cito, la hi llegeixo: «Es fa del tot indispensable que la direcció de les polítiques de joventut recaigui en un departament com el de Presidència.» Jo estic encantat, pel tracte personal que tenim, que vostè em respongui avui, però li pregunto: «Què hem de dir avui dia a l'associacionisme juvenil, que havia vist com una de les seves principals reivindicacions, de tota la vida, que era estar a Presidència...», més que res perquè Presidència és el departament que teòricament ha de coordinar els altres departaments. Quantes vegades, senyora consellera –suposo que m'ho podrà explicar–, s'ha reunit la Comissió Interdepartamental de Polítiques de Joventut? I a quin nivell?, que és el més important per tractar aquests temes de joventut.

I un altre aspecte –que em sembla el més greu– és l'oblit dels principals problemes dels joves. El principal problema dels joves, miri, no era ni la revisió del Pla nacional de joventut... –era un bon pla de joventut, el que vam pactar el 2001 entre totes les forces polítiques–, i en el que havíem de perdre temps no era a revisar-lo sinó a aplicar-lo. I ni tan sols –fixi's què li dic– és la llei de polítiques de joventut, que és important, però no és la prioritat. La prioritat sobretot és l'emancipació. I vostè sap que una de les polítiques d'emancipació més importants és la política d'habitatge. Una política d'habitatge en què, en general i en global, aquest Govern de la Generalitat *ha brillado por su ausencia*.

Miri, mai un govern de la Generalitat de Catalunya ha fet tan poc per l'habitatge per als joves i mai els joves ho han tingut tan difícil a Catalunya per accedir a un habitatge. Vostès van prometre, ens van arribar amb la famosa promesa de 42.000 habitatges, repetit fins a la sacietat: 42.000 habitatges. Sap quina és la realitat del Govern tripartit? Fets, acabats –acabats–, faves comptades, el que la gent toca, que la gent hi pot entrar a viure: 14.729 habitatges en tres anys, un 35 per cent del que vostès ens vam prometre. I és més, aquesta empenta del tripartit ha anat a menys, perquè l'any passat, el 2006, només van aconseguir acabar 3.803 habitatges –3.803 habitatges. Però deixi'm que li llegeixi el *Diari de Sessions* del 13 de juliol del 2006; el conseller d'Habitatge, senyor Baltasar, una interpellació del Grup d'Iniciativa per Catalunya, deia sobre habitatge per a joves: «Ens hauríem de situar, en aquesta legislatura escurçada, a una xifra de prop de 24.200 habitatges per a joves», 24.200 habitatges per a joves.

Sap quina és la realitat, senyora consellera? En aquesta legislatura vostès han aconseguit acabar en tres anys 912 habitatges de lloguer per a joves –912 habitatges–,

un 3,8 per cent del que ens deia el senyor Baltasar el juny del 2006. No ens ho deia al principi de la legislatura... El juny de 2006, ni tan sols un 6,2 per cent de l'habitatge impulsat –tan sols un 6,2 per cent–, d'habitatge destinat específicament per a joves.

I és preocupant això? És preocupant. El preu del lloguer ha augmentat un 40 per cent a Catalunya, un 53 per cent a la Catalunya no metropolitana i un 43 per cent a la Catalunya metropolitana. I tan sols hem aconseguit impulsar per part de la Generalitat un 0,6 per cent del total de contractes de lloguer signats a Catalunya. I a la ciutat de Barcelona ja ni en parlem, que és on està el veritable problema. Recordem que Barcelona és la segona província on els joves tenen més dificultats d'accedir a l'habitatge: un 0,05 per cent.

Per cert, parlant de la ciutat de Barcelona, la Generalitat només ha aconseguit acabar trenta-dos habitatges de lloguer per a joves; en tres anys, a Barcelona, trenta-dos habitatges, poca cosa més.

I una altra de les grans promeses que vostès ens feien, que era la borsa d'habitatge jove, sempre que preguntàvem de mitjana ens deia: «No, hem fet no sé quantes borses d'habitatge jove.» Aquest diputat va anar a la borsa d'habitatge jove de la ciutat de Barcelona. Més que res que encara entra en l'edat per aconseguir un habitatge –trenta-cinc anys–, encara hi entrem; *trabajo de campo*, anem cap allà. Sap quants habitatges té la borsa jove d'habitatges de la ciutat de Barcelona? Setze –16 habitatges–, una ciutat d'un milió i mig de persones i la borsa d'habitatge jove té setze habitatges. Però, sap el pitjor de tot? Que el 44 per cent d'aquests habitatges estan per sobre del preu de mercat –estan per sobre del preu de mercat–, el 44 per cent. Si vostè mira el preu –ho pot mirar en les estadístiques de l'Ajuntament de Barcelona–, només pot veure que el 44 per cent estan per sobre del preu de mercat. No li estranyi que una organització tan poc propensa a ser propera al Partit Popular, la UGT Avalot, hagi fet una campanya –«Com tu, sense pis»–, i ens digui: «No han impulsat mesures...» Fixi's el que li diuen: «No han impulsat mesures per afavorir l'accés dels joves al parc immobiliari. Únicament han mantingut els serveis que ja facilitava el Govern de Convergència i Unió», amb pacte amb el Partit Popular, per descomptat.

Si hem parlat d'habitatge, hem de parlar d'ocupació, de diversos eixos de la política d'emancipació i hem de parlar també de la política d'ocupació, que és bàsica per accedir-hi. Miri, si la política d'habitatge ha estat escassa, la política de foment d'ocupació per a joves ha estat nul·la, inexistent, no n'hi ha hagut. La primera mesura que vostès van fer quan van arribar al Govern va ser carregar-se, suprimir, eliminar el Pacte per a l'ocupació juvenil, un pacte per a l'ocupació juvenil pactat amb els agents socials –pactat amb els agents socials. I què ens van donar a canvi? Res, el buit. Ens van dir: «No, farem un pla d'ocupació.» I el van fer, un pla d'ocupació, una estratègia catalana per a l'ocupació –aquest nom tan *rimbombante*: «Estratègia catalana per a l'ocupació 2007-2013»–, que van presentar vostès el setembre de 2006 –setembre 2006–, és a dir, quan ja el tripartit estava mort i enterrat –el primer tripartit– i quan estaven en temps de descompte.

Però, miri, llegeixi's detingudament aquest Pla d'ocupació. «Apartat de joves», principis genèrics del Pla d'ocupació 2007-2013 –joves–, diu, pàgina 28: «Les actuacions en aquesta línia s'han d'adreçar a avançar en la millora del seu rendiment escolar, com la via més adequada d'evitar processos d'exclusió social en el futur.» Hi estem absolutament d'acord; fonamental –no em donarà temps de parlar de formació..., potser en la rèplica parlarem de formació. I segon: «A més, caldria desenvolupar polítiques preventives per evitar que els aturats i les aturades de curta durada romanguessin a l'atur i esdevinguessin aturats i aturades de llarga durada.»

Vostè creu que el gran problema d'ocupació dels joves és l'atur de llarga durada? El gran problema dels joves avui dia a Catalunya és l'atur de llarga durada? El gran problema dels joves és, primer, trobar el primer treball i, segon, la taxa de temporalitat, la taxa de precarietat. Ens ho diu tothom, ens ho està dient tothom, ens ho diuen els mateixos sindicats.

I li podem donar també dades. Nosaltres quan vam accedir al Govern de l'Estat, el Partit Popular, l'any 96, la temporalitat a Catalunya es trobava al 74,6 per cent –joves, 74,6 per cent–; puja fins al 75 per cent, l'any 97 –reforma laboral de l'any 97–, i comença a baixar cada any, any rere any, fins arribar al 56,4. Arriba el tripartit –2003, principis 2004–, i avui dia tornem a pujar la taxa de temporalitat fins al 59,4 per cent.

Per tant, la prioritat, senyora consellera, és lluitar contra la temporalitat. I, per tant, el que li demanem –i ja acabem, senyor president– és que es dediquin a resoldre els problemes reals dels joves –els problemes reals dels joves– amb mesures concretes –el que deia: «faves comptades»–, i no només amb principis, amb «farem, farem» i amb les promeses a què ja ens han acostumat.

Nosaltres no li demanem res que no hàgim dit, sinó el que li demanem és que compleixin d'una vegada, perquè els joves som joves només una vegada a la vida i no podem esperar que vostès ens compleixin allò que ens han promès.

Gràcies, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor López, miri, jo he vingut en aquesta interpellació perquè crec que, en aquests moments, jo havia de plantejar-li quin és el full de ruta, quines són les línies que nosaltres preveiem en la Secretaria de Joventut, i així ens ho farà, i tanmateix penso que li anirà donant resposta a algunes de les qüestions que vostè m'ha plantejat. Però sí que vull ser més concreta en algunes coses.

Miri, la incorporació de la Secretaria de Joventut al Departament d'Acció Social i Ciutadania jo crec que no ens ha de fer patir a ningú. Aquest és un departament

que ha sofert una important reestructuració i en el qual la voluntat del departament és l'impuls de totes aquelles polítiques transversals que van encaminades a facilitar la plena ciutadania. Com vostè sap, en aquest departament, igual que la Secretaria de Joventut, hi tenim la Secretaria d'Immigració, també l'Institut Català de la Dona i la Secretaria d'Immigració, a més de la Infància, i després tot el que és el treball d'acció social, que té un pes molt important en el nostre departament.

Llei de polítiques de joventut. La llei de polítiques de joventut es presentarà, i es presentarà jo crec –perquè també dintre dels departaments hem de planificar tota l'activitat legislativa– que a finals del 2007, principis del 2008. I espero comptar amb el consens i amb l'aprovació i la participació –sobretot, la participació– de totes les entitats, de tot el teixit associatiu, però també de tots els grups parlamentaris.

Oficines de treball i borses d'habitatges. Escolti'm, en tenim quaranta en funcionament i hem donat una atenció a cinc mil joves. Les oficines de treball, sí que és veritat que estan gestionades per Avalot. Hi ha un acord. No en tinc un balanç tan negatiu com vostè ha plantejat. Però jo sí que voldria entrar en què nosaltres ara iniciem aquesta nova etapa. Jo crec que aquesta nova etapa comença no ara el 2007, sinó que es va iniciar l'any 2003, fent una bona gestió dintre de la Secretaria de Joventut. I aquesta nova etapa s'inicia..., jo crec que totes les polítiques es van centrar en temes claus –que deriven del Pla nacional de joventut de Catalunya–, i dintre d'aquests eixos, d'aquest pal de paller, els més importants són l'emancipació i la participació dels joves i de les joves.

En aquest sentit, en el marc del Pla nacional de joventut de Catalunya es va passar, senyor diputat, de fer polítiques de joventut –que només estaven dedicades o es feien exclusivament en el marc del lleure i de l'associacionisme– a fer polítiques reals per als joves i les joves en base a les realitats socials i a les necessitats reals que tenen els joves i les joves a Catalunya.

Sí que és veritat, el 2005 es va fer aquesta revisió del Pla nacional de joventut i es va adaptar aquest document amb aquestes transformacions socials que ha viscut el país durant aquest període. I es va actualitzar, d'aquesta manera, una eina que nosaltres entenem que és l'eina bàsica que ens ha de servir per definir, per coordinar i per impulsar les polítiques de joventut a casa nostra.

No cal dir que el Govern, el Govern d'entesa, volem continuar comptant amb aquest ampli consens que es va aconseguir amb l'aprovació d'aquest pla nacional. Això és la nostra voluntat: seguir treballant en aquest ampli consens, per implantar i per dissenyar aquestes polítiques, eh? Perquè –li ho deia abans– nosaltres hem de tenir en compte la gran..., i tinc en compte, eh?, i aquesta és una de les prioritats del nostre departament: tenir en compte la gran importància dels joves i les joves, del seu futur, eh?, però també, en aquest moment, de les necessitats i del present que tenen al nostre país.

Jo li diria que l'habitatge és un problema que ha agafat una magnitud que ha sobrepassat, simplement... És a dir, no podem parlar exclusivament de l'habitatge;

aquest és un problema molt important –molt important–, però per als joves jo crec que és la suma de molts altres problemes que també en dificulten aquest procés d'emancipació, aquest procés de caminar cap a la persona adulta, que són l'habitatge –vostè ho deia–, és el treball, és la salut, és la cultura, és l'educació, és la mobilitat, és a dir, totes aquestes polítiques a les quals nosaltres estem intentant donar aquest enfocament de transversalitat dintre, precisament, d'aquest departament, que és el departament al qual se'ns ha encarregat aquest impuls de les polítiques transversals.

Miri, hi han estudis, i vostè els té més presents que jo... És a dir, el 49,7 dels joves no s'emancipa fins als trenta-quatre anys. Vostè, senyor López, està en una edat límit, suposo que ja ho ha fet, perquè les seves condicions potser no són les que tenen la majoria dels joves i les joves del nostre país, però el 49,7 per cent no s'emancipen fins als trenta-quatre anys. Si mirem dades d'altres països europeus, que és el que intentem, si més no amb els països europeus més avançats socialment, els joves ho fan a partir dels vint-i-cinc anys; nosaltres ho hem de fer als trenta, ho han de fer als trenta-quatre.

Jo crec que, si un país vol encarar el seu futur i vol que aquest sigui un futur pròsper, necessitem que en cap moment pugui oblidar o pugui ignorar les dificultats estructurals que en aquest moment pateix la gent jove. No em donarà massa temps, però jo sí que voldria dir quin és el full de ruta de les nostres polítiques de joventut.

Primer, jo crec que hem de seguir en la línia de polítiques de joventut interdepartamentals. Per tant, el Govern, li haig de dir que continuarà coordinant, a través de la Secretaria de Joventut, tota l'acció adreçada a la gent jove. El funcionament transversal de tots els departaments implicats serà un dels principals reptes que nosaltres tenim. En aquest sentit, el Govern mantindrem els instruments polítics que tenim existents, com són les comissions interdepartamentals, i també els tècnics necessaris per dur-ho a terme.

Però les polítiques de joventuts no només han de ser interdepartamentals, sinó que també han de ser interinstitucionals, i la intervenció de les administracions en les polítiques de joventut és essencial. En aquest sentit, jo crec que hem de sumar tots els esforços –no només els de l'Administració, també els dels ens locals–, perquè d'aquesta manera jo crec que realment podrem optimitzar tots els recursos existents i els podrem redreçar i adreçar-los adequadament cap als joves.

Però les polítiques de joventut –vostè ho sap, i vostè ho ha dit en la seva intervenció– les hem de fer sobretot amb la participació dels joves i de les joves. Jo crec que hem de reconèixer aquest paper de la gent jove en aquesta definició i en aquest impuls d'aquestes polítiques, i per tant donarem continuïtat a la participació juvenil.

Hi ha diversos mecanismes per coordinar aquesta participació, perquè els joves i les joves han de ser els veritables protagonistes del disseny de les polítiques que l'Administració ha d'impulsar. Per tant, tenim instruments: tenim el Consell Nacional de Joventut de Catalunya, tenim altres consells, tenim plataformes locals de joves i, evidentment, tenim tot l'associacionisme i

els col·lectius juvenils, que jo diria que és un dels més forts que tenim en l'àmbit europeu. Jo crec que d'aquí sí que podem treure pit i estar-ne satisfets.

Però –ho deia abans– els eixos principals, senyor diputat, són –i aquí no hem de perdre mai el context ni hem de perdre mai els límits– afavorir els processos d'emancipació, tal com vostè deia, i aquest segon eix que ja he esmentat abans, que és aquest foment de la participació.

Com ho farem? Li ho deia abans: polítiques interdepartamentals. Per tant, polítiques educatives –vostè m'ha dit que me'n parlarà ara a la rèplica; en tot cas, ja li'n donaré resposta quan vostè ho introdueixi. Polítiques d'ocupació; jo crec que hem de facilitar aquest procés de transició de l'escola al treball i hem d'establir mecanismes per lluitar contra la precarietat laboral. Polítiques d'habitatge; n'he posat exemples i n'hem impulsat uns quants: la borsa, eh? –que en tenim quaranta–, atenció a cinc mil joves, polítiques d'habitatge com també l'assessorament als joves per utilitzar mecanismes d'intermediació, perquè unes de les grans dificultats, també, per a l'accés a l'habitatge és facilitar aquesta intermediació per, a vegades, la negativa d'alguns propietaris a accedir al lloguer d'aquests habitatges, però sobretot el que hem de fer, i aquesta crec que és la línia del nostre Govern, és facilitar o prioritzar aquest parc públic de lloguer.

Malgrat les dades que vostè ha donat, jo entenc que ja ho han dit, i aquesta seria, potser, una interpellació que hauríem de dirigir més aviat potser a un altre departament, per dintre més concreció, però aquesta és la nostra...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Donaré resposta, continuaré en el segon torn.

El president

Senyor diputat, per fer la rèplica.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora consellera. En tot cas, quan parlem d'habitatge per a joves, aquesta transversalitat que a vostè se li suposa, doncs..., ha de ser el seu departament qui ha de contestar, senyora consellera. No ens hem d'adreçar a altres departaments, perquè la coordinació, estic segur que la coordinació del Govern de la Generalitat, sigui del partit que sigui, és absoluta, per la qual cosa no cal anar d'un lloc a l'altre.

A veure, que vostè és capaç de garantir les polítiques de joventut i la transversalitat de les polítiques de joventut, nosaltres hi estem d'acord, almenys fins que no es demostrï el contrari, senyora consellera. Vull dir, aquí nosaltres no posem... El que nosaltres li diem és: escolti'm, tercera carta de la joventut, el mateix associacionisme juvenil, van lluitar perquè això estigués a Presidència. Jo ja sé, com deia el senyor Tresserras, que això són coses de l'arquitectura del Govern, jo ja ho

sé. Però, clar, la nostra responsabilitat és demanar el que a la societat civil el protagonisme dels joves que vostè deia ens demanava; al protagonisme dels joves que ens van demanar no li han fet cas, per l'arquitectura del Govern.

A veure, miri, senyora consellera, que les polítiques de joventut han de ser interdepartamentals, interinstitucionals, transversals, multidisciplinàries, el que vostè vulgui, se li suposa, se li suposen. Vull dir, no cal debatre cada any sobre aquest tema; se li suposen. Potser ho hauríem d'explicar a la gent, més que res perquè, després de dir totes aquestes paraules, segur que els pobres que estan veient 3/24 ja han canviat de canal, perquè no han entès re. Per la qual cosa, de què hem de parlar? Hem de parlar de realisme, senyora consellera. És a dir, jo ja sé i ja estem tots d'acord en el que és la música, tothom hi estem d'acord, però aquí hem de venir també a parlar de realisme.

Vostè parla de fulls de ruta, i jo li parlo de compromisos, de balanços fets d'acció de govern. El full de ruta està molt bé. Quants habitatges de lloguer de protecció oficial es faran aquesta legislatura?, quants se'n faran? Quines mesures posarem en marxa per reduir la temporalitat, que per primera vegada en deu anys, ha augmentat, la temporalitat dels joves? Perquè el que ens diuen i pot llegir el que vulgui... «Comisiones Obreras de Cataluña urge a aplicar las medidas pactadas para mejorar la situación laboral de los jóvenes.» Ens diuen que les mesures hi són; el que no s'apliquen. I en podríem llegir altres, i podríem llegir altres titulars sobre aquest tema, en el qual... Per exemple: «Comisiones Obreras exige a la Generalitat que cumpla con las medidas previstas en el Pacto Nacional de Educación.» Les mesures les tenim, però no es compleixen.

Per tant, consellera, nosaltres li demanem un exercici de realisme polític. Ja no estem en l'època de revisar, replantejar, refer fulls de ruta. Estem en l'època de fer balanç i de dir què hem fet. Jo li n'he donat dades –jo li n'he donat dades. Vostè em diu: «És que les dades que vostè em dona són dades molt pessimistes.» Quines són les dades del Govern? Simplement, aquí venim, al Parlament, a parlar. Quines són les dades del Govern? Confrontem dades i parlem de quina és la situació. No vull dir allò de síntesi i antítesi, però confrontem les situacions.

Per tant, jo li demano que avui, si ens en podem anar, els que estem aquí, la gent, els joves que estan veient ara la televisió i que ens estan veient, amb alguna cosa clara, amb alguna política clara, la real *politic*, la política que li deia de les faves comptades..., perquè, si no, al final, estem dient la mateixa música de sempre, però no estem fent el que ens diu la gent que hem de fer.

Per tant, jo li demano compromisos, senyora consellera, i els hi demanarem, i serem molt exigents. Ja porten vostès tres anys de govern, i volem veure quina és l'acció real de govern, compromisos i balanços. Hem de ser fidels al que ens demana la gent. Vostè deia «la participació dels joves». Els joves també estan expectants, perquè també del que fem aquí i de les polítiques que impulsem des d'aquí correspondrà, en derivarà el futur que puguin tenir.

Per tant, consellera, no ens digui el mateix de sempre. Digui'ns què faran i què han fet en polítiques de joventut, perquè tota la resta ja la tenim molt debatuda, ja la tenim molt repetida, i al final ningú s'aclarirà i ningú sortirà amb les idees clares. I avui ja és l'època, després de tres anys del seu Govern, que tinguem les coses clares, senyora consellera.

Gràcies, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, quan jo parlava d'habitatge, no era per no assumir els compromisos que em pertoquen, eh? Els assumim. Sí que volia dir-li que aquest és un tema en què si vostè volia afinar-hi, volia més concreció, potser era un debat que nosaltres haurem de derivar. Com vostè sap, conjuntament amb el secretari de Joventut, compareixem a la comissió el dia 23, si no vaig errada, i per tant aquest pot ser un bon espai de debat per afinar més en aquestes concrecions.

Vol concreció? Jo els la donaré. Vol concreció, i jo els la donaré. Miri, què farem? Primer de tot, ja li ho he dit: aprovar i desplegar la Llei de polítiques de joventut; final d'any, com a molt tard a principis, el gener del 2008. En segon lloc, augmentarem la dotació del Pla d'actuació de les polítiques de joventut per al període 2007-2011. En tercer lloc, desenvoluparem i continuarem desenvolupant el Programa de crèdits per a l'emancipació. Quart, consolidarem i augmentarem la xarxa d'habitatge jove –va bé, senyor diputat, amb aquest nivell de concreció?; jo crec que li estic donant elements perquè després puguem debatre-ho més àmpliament, quan hi hagi la compareixença a la Comissió de Joventut. Augmentarem els ajuts directes als joves i estudiants per a l'accés a l'habitatge públic, preferentment de lloguer –augmentarem els ajuts directes a joves i estudiants per a l'accés a l'habitatge públic, preferentment de lloguer. Impulsarem un acord –m'és igual si és nacional, un acord, un pacte o un pla– per a l'ocupació juvenil, adreçat a reduir la precarietat, la temporalitat i la sinistralitat laborals entre els joves. Fomentarem la mobilitat juvenil internacional en l'àmbit laboral i educatiu. Elaborarem un pla de desenvolupament comunitari adreçat als joves i a les joves del món rural. Fomentarem la mobilitat internacional dels i les joves, per a la seva formació laboral i educativa. Fomentarem la creació dels consells de joventut locals, com a eines de participació juvenil i de suport a l'associacionisme.

Crec que li he donat unes quantes pautes, unes quantes concrecions de quina és la feina..., aquest full de ruta que nosaltres no hem revisat. Un full de ruta es marca, eh?, és la directriu, i nosaltres l'hem basat en aquestes actuacions concretes que li acabo d'anunciar.

Jo voldria remetre'm un altre cop al que li he dit abans. És a dir, jo he sol·licitat, a petició pròpia –i m'acompanyarà el secretari general de Joventut–, la compareixen-

ça, que la tindrem el dia 27 a la Comissió sobre les Polítiques de Joventut. Joestic convençuda, senyor diputat, que en aquest marc podrem aprofundir en tots els temes que avui hem apuntat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Govern sobre les mesures per a afavorir la relació de l'Administració amb els ciutadans en les dues llengües oficials (tram. 300-00018/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el novè i que és la interpellació al Govern sobre les mesures per afavorir la relació de l'Administració amb els ciutadans en les dues llengües oficials. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats, diputades, l'article 3 de la nostra Constitució reconeix la cooficialitat de les llengües castellana i catalana en l'àmbit de la Comunitat Autònoma de Catalunya, la nostra comunitat autònoma. El castellà i el català, per tant, són dues llengües oficials a Catalunya. Segons la darrera enquesta del CIS, el 50,7 per cent dels catalans són castellanoparlants; el 41,6 són catalanoparlants. Per tant, veiem que no només la cooficialitat és una demanda legal, sinó que també és una realitat social a Catalunya.

Dintre d'aquest àmbit, per tant, creiem que la millor fórmula per reconèixer aquesta realitat social, per reconèixer aquests drets als catalans, és precisament reconèixer i prendre mesures respecte al bilingüisme a l'Administració pública catalana. En aquest sentit, hem de dir que, evidentment, hi han diferents administracions a Catalunya: l'Administració general de l'Estat, l'Administració de justícia, i també, evidentment, totes les administracions de la Generalitat. Hem de dir que la nostra demanda i la nostra interpellació van abocades, precisament, que totes les administracions públiques a Catalunya hi hagi aquesta relació de bilingüisme.

L'any 2005, segons l'informe de Política Lingüística, a l'Administració de l'Estat es van prendre quaranta-vuit mesures, quaranta-vuit cursos de formació en català per a treballadors de l'Administració general de l'Estat; quaranta-quatre per a l'Administració de justícia. Per tant, creiem que és bo que a l'Administració de justícia, a l'Administració general de l'Estat, es facin cursos i s'incentivi l'aprenentatge del català. També estem d'acord, evidentment, que tota la retolació en aquestes administracions sigui en català i en castellà. Però també hem de dir que la Generalitat de Catalunya ha de fer exactament el mateix que han de fer aquestes administracions. Per tant, demanem exactament el mateix a totes les administracions, fins i tot també a les administracions locals. Però aquí ara anem a parlar de l'Administració de la Generalitat, que és la que representa també aquest Parlament de Catalunya.

La realitat de l'Administració pública a Catalunya és que és una administració monolingüe, on el castellà, l'altra llengua oficial de Catalunya, la llengua materna de més de la meitat dels catalans, passa a ser una llengua residual de l'Administració. I això és una realitat, i no cal anar gaire lluny –no cal anar gaire lluny. No cal anar gaire lluny perquè en aquesta mateixa cambra i en aquesta mateixa Administració, que representa també el Parlament de Catalunya, veiem com no hi ha un sol document, no hi ha una sola ressenya, una sola manifestació de la segona o la primera llengua de Catalunya, que és el castellà, la llengua oficial també de Catalunya.

Per tant, el que recriminem i el que demanem al Govern és que prengui mesures perquè totes les administracions públiques a Catalunya, que estan al servei dels ciutadans –estem aquí per servir als ciutadans–, estiguin en les dues llengües oficials de Catalunya. En farem un repàs.

Documentació, en català. Evidentment, la documentació està en català. Aquí veiem, per exemple (*l'orador mostra uns fulls*), si entrem a la pàgina de Gencat i entrem a e-tributs, quan anem a buscar els impostos, els documents d'impostos, encara que entrem al castellà, els documents d'impostos estan tots en català. Per tant, els administrats, els catalans que vulguin rebre-ho en castellà no ho troben a la pàgina web de la Generalitat. Per tant, és una de les mostres que la documentació encara..., i per aquí anem amb aquesta interpel·lació: volem que estigui en les dues llengües oficials per garantir els drets de les persones, dels ciutadans de Catalunya.

Cartells i retolació; tampoc cal anar gaire lluny, eh?: en aquesta mateixa cambra, o podem anar a la senyalització viària, podem anar a buscar qualsevol retolació que hi hagi a l'Administració pública de Catalunya, està feta només en català. Per tant, no es reconeix la cooficialitat, no es reconeix el dret de la meitat dels catalans, o de més de la meitat dels catalans, a poder tenir la retolació en les dues llengües oficials, que no passa res, que és el que reconeix la legalitat.

Per tant, impresos, cartells, retolació, documentació, només en català a la Generalitat. Per tant, el que demanem i instem el Govern, tots els grups del Govern, evidentment, i també el seu president i –com no?– el senyor conseller de la Vicepresidència, que prengui mesures per garantir la cooficialitat de veritat, la cooficialitat també activa a tota l'Administració catalana. És l'única fórmula, els asseguro que és l'única forma de garantir la despolitització de la llengua: tenir a disposició de qualsevol ciutadà la cooficialitat de les llengües. En el moment que tinguem això garantit, això no serà ja un punt de debat; això serà només una realitat que es veu reflectida en aquelles administracions que han d'estar al servei dels ciutadans.

Propaganda institucional; què cal dir de la propaganda institucional de la Generalitat? Evidentment, tota en català. També hauria d'estar en castellà.

També demanem el dret a ser respost, és a dir, el dret que qualsevol ciutadà de Catalunya, si fa la seva petició a la Generalitat, si fa el seu escrit en castellà, immediatament, per tant, només implícitament per demanar en una llengua..., se li contesti en aquella mateixa llengua. Sa-

bem que per a això cal, fins i tot, impulsar mesures de modificacions legals, però demanem a aquest Govern que ho faci.

Per altra banda, parlarem també, evidentment, no només d'aquesta realitat que tenim avui dia a les administracions, sinó que les administracions intenten anar més lluny, les administracions a Catalunya van més lluny. Volen no només entrar a l'àmbit públic –en què demanem fermament aquest bilingüisme real, aquest reconeixement d'aquest bilingüisme real–, no només fer excursions i demandes i complicar-se la vida per demanar un document en castellà –que no el trobarem en moltes pàgines web, com hem vist–, sinó que volem que l'Administració, sense cap mena de politització, de forma objectiva, doni un servei a tots els catalans, independentment que el català parli en castellà o que el català parli en català.

Però hem d'anar més lluny, com els deia. Tenim a Catalunya un intervencionisme sobre l'àmbit privat, ho hem de dir; no només en l'àmbit públic, sinó també en l'àmbit privat. La joia de la corona d'aquest intervencionisme es diu «oficines de garanties lingüístiques», la joia de la corona de la política lingüística. Quina és la finalitat d'aquestes oficines, reconeguda al seu propi contingut? Tramitar denúncies perquè els organismes competents facin una inspecció i, si cal, imposin una sanció. Evidentment, aquí només es parla de sanció quan no es retola en català o en aranès, no quan no es retola en castellà. Aquest és el bilingüisme que tenim instaurat a Catalunya.

Per tant, el que demanem és que aquest tipus d'oficina, aquest tipus de comportament, que és una oficina de l'Administració de la Generalitat, desaparegui. És una vergonya, per a una democràcia, tenir una oficina on es va sancionant i perseguint els ciutadans de Catalunya, els empresaris, els petits comerços, les multinacionals que vénen a donar feina, perseguint-les i sancionant-les perquè no retolin en una llengua o en una altra. Això no té cap precedent a Europa. Hem d'acabar amb aquesta política. I ara ho dic no només com a diputat, sinó com a catalanoparlant, perquè penso que no és la millor forma perquè el català tingui una garantia de futur; no és la millor fórmula anar sancionant i anar perseguint la gent, sancionant-la. Hem d'incentivar, hem de fer que la gent utilitzi el català, però no hem de sancionar com va fer el tripartit anterior i com s'està fent també en aquesta legislatura. Això continua passant.

Ahir sortien dades en alguns diaris que parlaven que s'ha incrementat un 63 per cent l'índex de sanció per motius lingüístics. Això no pot succeir, i això ho han de saber els ciutadans de Catalunya, que existeixen aquestes oficines, que entre conciutadans es poden denunciar anònimament per l'ús d'una llengua o una altra. Això no té cap precedent ni cap sentit.

Per tant, Administració pública: bilingüisme, cooficialitat; en l'àmbit privat, llibertat i incentiu, no sanció. Aquest és el resum del que creiem nosaltres prioritari per acabar de polititzar la llengua catalana. És un greu error, i ho torno a dir com a catalanoparlant, anar per aquesta via. La via de l'incentiu, d'aquests cursos de formació de què parlàvem, sens dubte sempre tindrà el

suport d'aquest partit. En el que no estem d'acord és anar per aquesta altra via. Per tant, demanem, instem el Govern que canviï la seva política.

I en aquesta mateixa línia li hem de dir que, evidentment, també ha d'haver-hi un canvi d'actitud fonamental en aquest Govern. I per què ha d'haver-hi un canvi? Perquè hem de començar a assumir que aquí estem per representar i que el Govern està per gestionar i per garantir també els drets de moltíssimes persones. Evidentment que s'ha d'incentivar i s'ha d'utilitzar el català, evidentment. Però tot té límits, i aquests límits són les llibertats de les persones. No per tractar de protegir una llengua hem d'obviar els drets dels ciutadans que viuen a Catalunya, i això s'està fent, perquè limitar, sancionar d'aquesta manera, intentar entrar a les empreses, als comerços, als professionals liberals, als autònoms, a tot-hom que vulgui tenir un comerç i dir-li que «et sanciono si no retoles en català» no té, ho torno a dir, cap sentit.

Per tant, els demano, insto el Govern, insto el conseller que prengui mesures per aquest bilingüisme institucional, que s'accepti d'una vegada per totes la realitat que tenim, que no hem vingut aquí a canviar Catalunya, que els catalans som com som i som així i tenim dues llengües, parlem dues llengües, i a més –ho dic personalment– n'estic orgullós, que siguem bilingües i que tinguem dues llengües. No és cap problema; és una virtut, en tot cas. Per tant, acceptem-ho, portem-ho a les institucions, acabem amb aquest tipus de política com les oficines de garanties lingüístiques, perquè els catalans han de saber, i també ho han de saber els votants dels partits que representen aquest Govern, tots els votants han de saber que aquest Govern sanciona qui no retola en català, i ho han de saber. I això, sens dubte..., no es preocupin, que nosaltres farem saber a tots els votants del seu Govern, si vostès no acaben amb aquesta política, els farem saber cada dia que vostès estan prenent aquesta política, perquè és la nostra tasca també que sàpiguen els ciutadans que hi han partits que volen aquest bilingüisme institucional i que hi han partits que volen defensar aquests drets de les persones per sobre...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...d'aquests... –sí, ja acabo, senyor president–, per sobre de la imposició, per sobre de la sanció, volem incentiu i volem que el català i el castellà convisin en absoluta igualtat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor vicepresident del Govern, senyor Carod-Rovira.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una de les prioritats d'aquest Govern és millorar la relació entre l'Administració, entre els ciutadans i ciu-

tadanes. Per millorar aquesta relació cal fer un salt endavant, treballar pel bon funcionament de l'Administració, flexibilitzar-la i posar l'Administració al servei del ciutadà a partir de tots els instruments que les noves tecnologies avui posen al nostre abast. Per això el Govern impulsa una agenda de modernització que, entre altres objectius, preveu la millora de les relacions amb la ciutadania a partir de la introducció de les cartes de serveis; preveu la implantació d'un sistema de queixes i suggeriments que permetrà que els ciutadans expressin les seves opinions i que l'Administració en prengui nota, i també l'impuls de l'Administració electrònica, per evitar desplaçaments i tràmits innecessaris als ciutadans i empreses.

Però suposo que per vostès, pel grup parlamentari filològic d'aquesta cambra, aquest no és un tema prioritari, ni és un tema de gaire interès. El que a vostès els preocupa és una altra història, i, d'acord amb la seva creativitat parlamentària, ens sorprenen avui amb un tema fins ara absolutament inèdit, tractat pel seu grup parlamentari, que ha arribat a tenir un alt nivell d'especialització monotemàtica.

Abans d'entrar en matèria li voldria, però, aclarir uns quants conceptes. Vostè deia ahir, senyor diputat, que els ciutadans i els governs –en una intervenció relativa a un altre tema– el que han de fer és acatar la legalitat vigent. Doncs bé, això és el que fa aquest Govern. Clar que, senyor Rivera, per acatar la legalitat primer s'ha de conèixer, i abans s'ha d'haver llegit, la legalitat vigent. D'entrada, vostè em parla d'uns conceptes que no existeixen enlloc. Digui'm en quin article de la Constitució espanyola hi surt el concepte de «llengües cooficials». Aquest no és un concepte que existeixi enlloc. Existeix en segons quins territoris una realitat legal de doble oficialitat lingüística, que en el cas del català, curiosament –vostè n'ha fet un esment en un moment determinat–, no hi ha una situació de doble oficialitat lingüística. A Catalunya, un cop entrat en vigor el nou Estatut, hi ha una situació de triple oficialitat lingüística: català, castellà i aranès. Pot fer més gràcia o pot no fer-ne tanta, però és la realitat vigent i la que s'ha d'acatar.

Jo els recomanaria també que posessin una mica al dia els seus conceptes en matèria sociolingüística, perquè estan sincerament tronats. Això de «llengua materna» ja no ho diu ningú enlloc del món. Què passa?, que els pares no tenen llengua? Què és això de «llengua materna»? És un concepte que no s'utilitza ja en la ciència lingüística. Què és això de «castellanoparlants» o «catalanoparlants»? Per exemple, jo sóc castellanoparlant, o sóc italoparlant, o sóc portuguesoparlant, o sóc francoparlant? Avui en dia el que hi ha és gent que parla diverses llengües i hi ha qui té una primera llengua de comoditat, de relació, de referència. Quin sentit té, aquest de voler dividir la societat catalana en funció de la llengua que cadascú parla en la intimitat? Escolti, en la intimitat, cadascú parla el que vol, i ningú s'hi ha de posar.

Els governs seriosos, senyor Rivera, no funcionen a base d'enquestes, no apliquen enquestes. Els governs seriosos el que fan és que apliquen les lleis; les acaten i les compleixen. Perquè, és clar, si haguessin d'aplicar

enquestes, enquesta per enquesta, el millor són els padrons, i en el darrer padró resulta que el 96 per cent de la societat catalana –em sap greu d'interrompre la seva conversa...–, el 96 per cent de la societat catalana, segons el darrer padró, resulta que entén el català. On és el problema, senyor Rivera?

A Catalunya, doncs, no hi ha dues llengües oficials; n'hi ha tres. En segon lloc, l'Administració a Catalunya..., perquè vostè no parla de l'Administració de la Generalitat en la seva interpellació, parla de l'Administració a Catalunya. I com vostè sap, l'Administració a Catalunya és l'europea, l'estatal, la de la Generalitat i l'Administració local.

Quina és la voluntat del Govern de Catalunya? La voluntat del Govern de Catalunya és que totes les administracions que operen a Catalunya impulsin mesures que afavoreixin la relació amb els ciutadans i ciutadanes en la llengua oficial que aquestes persones, aquests ciutadans i ciutadanes, escullin, d'acord, evidentment, amb allò que diu la legalitat vigent, que no ens la inventem nosaltres ni se la inventa un partit en concret, ni un membre del Govern en concret. La legalitat vigent és la que és, i, com encertadament deia vostè ahir, aquesta legalitat s'ha d'aplicar.

Què hi ha, doncs, a Catalunya d'acord amb la legalitat? Doncs, el que hi ha és una llengua pròpia a tot el territori, una altra llengua pròpia al territori de la Vall d'Aran i tres llengües oficials: el català, el castellà i l'occità. No és que ho diguem nosaltres, no és que s'ho hagi inventat el Govern, és que això és el que diu l'Estatut. O és que està dient vostè o està demanant vostè al Govern de Catalunya que se situï al marge de la legalitat vigent? Que no apliqui la legalitat vigent que ha aprovat un congrés, un senat i que ha acabat aprovant el poble de Catalunya en referèndum?

No és només això; és que l'article 6.1 repeteix el que deia l'Estatut anterior a l'article 3.1 en el sentit que la llengua pròpia de Catalunya és el català, però és que el nou Estatut va més lluny encara i afegeix que el català és la llengua d'ús normal i preferent de totes les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya. No ho dic jo, no ho diu aquest Govern; ho diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya que està en vigor i que valdria la pena que amb deteniment es poguessin llegir.

Què comporta això segons aquest mateix Estatut? Comporta un ús normal, regular de la llengua catalana, llevat dels casos, recollits en el mateix article, de l'ús del castellà quan els ciutadans ho demanen, que hi tenen dret. I si ho demanen, l'Administració, i alguns dels funcionaris de l'Administració s'hi poden sentir més còmodes o no s'hi poden sentir tant, el que han de fer és acatar la llei i complir-la.

Per tant, parlem a Catalunya d'un sistema de triple oficialitat lingüística, amb una llengua, que és el català, llengua pròpia i d'ús preferent.

Però és que encara n'hi ha més; ens estem regint també per un decret, que és el Decret del 13 de març de l'any 87, pel qual es regula l'ús de les llengües oficials per part de l'Administració de la Generalitat. I en aquest ar-

ticle aquest decret diu que les comunicacions i notificacions dirigides a persones físiques o jurídiques residents en l'àmbit lingüístic català es faran en llengua catalana sense perjudici del dret del ciutadans a rebre-les en castellà si ho demanen.

Vostè està confonent la gent que no parla català per motius en molts casos generacionals, perquè van venir aquí en unes situacions històriques difícils, on el català era prohibit i perseguit –segurament vostè, per la seva edat, això de saber què és perseguir o prohibir una llengua només ho ha sentit tocar d'oïda i encara de lluny i amb mala música–, i aquesta gent..., que moltes d'aquestes persones, que molts d'aquests catalans i catalanes d'avui no parlin català no vol dir que no l'entenguin, i si no demanen que se'ls envii en castellà, vol dir que se senten còmodes rebent les notificacions del Govern en una llengua que també és la dels seus fills i en una llengua que estan més que encantats que els seus néts parlin, llegeixin, escriguin correctament.

Però aquest no és pel Govern de Catalunya el tema clau que tenim plantejat des del punt de vista lingüístic, el tema clau que tenim plantejat des del punt de vista lingüístic és com acollim els centenars i centenars de milers de nous ciutadans que arriben a Catalunya procedents de fora de les fronteres de la Unió Europea. I resulta que sovint l'Administració de la Generalitat, que està capacitada per prestar serveis en aquests tres idiomes, ens trobem amb gent que ve de fora de la Unió Europea que no coneix ni el català, ni el castellà, ni l'occità de la Vall d'Aran. Això ha comportat problemes en l'àmbit sanitari, ha comportat problemes en l'àmbit educatiu; és lògic, és gent que ve de fora i no coneix les llengües oficials aquí.

Però a aquests problemes s'hi ha respost amb eficàcia. Per exemple, el Departament de Salut, a través del servei «Sanitat respon», dona a tots els professionals del món de la salut la possibilitat d'interpretar ni més ni menys que per a cinquanta-set llengües diferents. M'agradaria que vostè em posés un exemple de multilingüisme tan eficaç en qualsevol altra administració de l'Estat espanyol del nivell que sigui. L'escollaré amb molt de gust i l'escollaré amb molt d'interès.

Per tant, per nosaltres el problema clau és com arribem avui a aquells ciutadans i ciutadanes que no coneixen cap de les llengües oficials a Catalunya i com els garantim l'accés a la normalitat idiomàtica perquè puguin participar de tots els elements positius de l'ascensor social que significa la inclusió en una societat quan no n'ets exclòs lingüísticament.

En una societat com la catalana, que cada cop és més multilingüe –la professora Carme Junyent, per exemple, afirmava en el seu darrer llibre que ja no són dues-centes, com deien, sinó que són tres-centes les llengües que es parlen avui a Catalunya–, en una societat així és evident que aquests paràmetres que vostès plantegen són absolutament tronats, antiquats, passats de moda i que no tenen res a veure amb la realitat.

El president

Honorable vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

Acabo, senyor president. Deixi'm que li digui, d'altra banda, una altra consideració. Quan vostè planteja el tema de la retolació, realment ho planteja seriosament? (*Veus de fons.*) No..., va, si no ho planteja seriosament, aleshores no cal ni que m'hi refereixi.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Rivera, pot fer la rèplica.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Vostè potser no creu en les enquestes, vostè no creu potser que hi ha gent..., ni creu en la llengua materna; la UNESCO sí que creu en la llengua materna. Vostè deia d'on hem tret aquest concepte..., de la UNESCO, d'una resolució de l'any 51, de la UNESCO, que reconeix el dret a la llengua materna.

Vostè parlava d'un grup de filòlegs..., home, si filòlegs hi ha en algun grup és en el seu, que només estan pensant tot el dia en la filologia, i estan tot el dia, eh?, anant a l'Índia i en comptes d'anar a fer negoci van vostès a obrir lectorats a l'Índia. Per tant, de filòlegs, si n'hi ha en algun lloc és al seu grup.

Per altra banda, parlava vostè que els governs, doncs, s'han d'acollir a la legalitat. Evidentment. I els governs seriosos també han de saber la realitat social dels seus ciutadans. I vostè o no la coneix o no li agrada o l'obvia; això és el que li passa. I com que no li agrada, doncs, li recordaré un altre cop que la majoria de catalans..., i encara que no li agradi el terme, perquè vostè vol reinventar-se termes per reinventar això del concepte de castellano/catalanoparlant..., és la realitat i això no és discriminar; discriminar, precisament, és obviar aquesta realitat. I això és el que el seu Govern fa des del tripartit anterior i ho continua fent.

Parlava vostè de l'article 6.1, evidentment, però l'article 6.1, si continua llegint, diu que no es pot discriminar ningú per l'ús lingüístic, també ho diu; que sap vostè que al Congrés això ho van incloure perquè, si no, no hi havia manera. I tot i així, sap vostè que hi han dos recursos d'inconstitucionalitat sobre aquest article.

Per altra banda, vostè parlava del concepte de llengua pròpia. Si vostè diu que no existeix això de castellano-parlant o catalanoparlant..., això de llengua pròpia, evidentment, ho han consolidat vostès en aquest Estatut. Parlava vostè de no acatar la legalitat; vostès, abans que entrés en vigor aquest Estatut, portaven uns quants anys sense acatar la realitat legal també, perquè ja hi havia unes quantes sentències que parlaven d'aquests termes, que vostès aplicaven *de facto* abans de tenir aquest Estatut.

Per tant, el que li volem dir és que, evidentment, tenim unes lleis, i nosaltres, li he dit i li torno a dir..., insto aquest Govern que faciliti a l'administrat la seva llengua, si no materna, la llengua que vulgui, la llengua oficial que vulgui. Perquè vostè parlava de per què hem de donar això si ja l'entenen? Ha pensat vostè que potser li ve de gust rebre-la en castellà? Li ha passat pel

cap. Li ha passat pel cap que estem en un país democràtic i amb llibertat, que no es tracta que com ja l'entenen ja em va bé? No, senyor Carod, no és així la realitat; la realitat és que nosaltres estem aquí per donar serveis als ciutadans, no per intentar canviar..., amb aquesta obsessió filòloga que vostè té, amb aquesta obsessió lingüística que vostè té, amb aquests termes que vostè utilitza, vol donar la volta a una realitat social catalana que és ben diferent de la que vostè voldria.

Parlava vostè de «tronats». Home, tronat s'ha d'estar –tronat s'ha d'estar– per dir que no s'està sancionant els comerços. M'ha dit vostè si li ho dic seriosament? Li ho dic tan seriosament com els 648 comerços sancionats, li ho dic tan seriosament com tots els empresaris que s'acosten dient que aquesta realitat catalana no els agrada, li ho dic tan seriosament com molts comerços que s'estan plantejant fins i tot no estar a Catalunya per aquestes obligacions d'etiquetatge i de llengua.

Perquè no té cap sentit..., diguin-ho vostès, no han parlat gaire de les oficines..., reconeix vostè que existeixen, reconeix vostè que es sanciona? Ho reconeix, perquè està a la pàgina de la Generalitat; per tant, és una obvietat.

Què farem amb això, continuarem amb aquesta via? Si continuem, el que volia portar jo aquí avui, a aquesta tribuna, és que vostès deixin ja de dir que això no existeix; això existeix i les sancions lingüístiques existeixen. Sap vostè que alguns dels seus consellers fins i tot no estan d'acord amb aquestes sancions. Doncs, el que insto és el Partit Socialista de Catalunya que canviï la via que està utilitzant Esquerra Republicana obertament. I si no ho fan, els asseguro, com he dit abans, que ens encarregarem de dir que el Partit Socialista de Catalunya està donant suport a aquest tipus de polítiques. Això ho ha de saber la ciutadania de Catalunya a l'hora de parlar de partits polítics, perquè si vostès continuen per aquesta via, evidentment, moltíssima gent no s'hi sent ni còmode ni representada.

I vostè parlava també de cooficialitat, evidentment, i de llengües pròpies. Però és que l'oficialitat, que vostè diu que no existeix a l'article 3.1 de la Constitució..., lleixi'l una altra vegada, perquè diu que el castellà és llengua oficial a totes les comunitats autònomes d'Espanya, inclosa Catalunya.

Per tant, no vulgui vostè canviar la realitat de la Constitució, ja sé que no li agrada, ja sé que no li agrada jurar-la, però la Constitució està vigent més que mai. Per tant, aquesta Constitució reconeix l'oficialitat del castellà a Catalunya.

I ho torno a dir, aquí no estem parlant ni de català ni de castellà; estem parlant de drets, de reconeixement a les persones que es volen adreçar, que volen rebre, que volen veure en el seu idioma habitual l'Administració de justícia, l'Administració de la Generalitat o l'Administració General de l'Estat. D'això és del que venim a parlar. I si vostès, com he vist a la seva intervenció, que no canviaran res, que lluny de canviar vol vostè inventar-se un nou concepte que, com que ja el coneixen, ja ens va bé el català, que el coneixen el noranta i tant per cent de ciutadans..., si van per aquesta via, l'únic que volíem posar de manifest avui en aquesta tribuna és que vostès

van per aquest camí, i que lluny de reconèixer aquesta cooficialitat, volen acabar amb ella, volen traslladar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president. Volen fer preferent una sola llengua, quan aquí a Catalunya en parlem dues. Per tant, ho torno a dir, els ciutadans el que necessiten és bilingüisme a l'Administració pública, llibertat a l'àmbit privat.

Moltes gràcies.

El president

Senyor vicepresident, té la paraula.

El conseller de la Vicepresidència

Gràcies, senyor president. Miri, jo estic aquí representant un govern, no un grup parlamentari; això estaria bé que ho tingués en compte. Però, en tot cas, per a la seva informació, en el meu grup parlamentari, sobre un total de vint-i-un diputats i diputades, hi ha dos filòlegs. Suposo que no deu ser delictes.

Vostès no sé si en són o no en són, però és que no parlen de res més –no parlen de res més. Quan vostès en la seva campanya electoral es referien als problemes que preocupen la gent, la gent només la preocupa això que vostès venen a plantejar aquí en aquesta cambra? Això? No saben parlar de res més? O sigui, la seva aportació al parlamentarisme democràtic català és a cada sessió preguntar el mateix, interpellar sobre el mateix tema i fer els mateixos posicionaments? Estaran quatre anys dient sempre el mateix? Pot ser molt avorrit per a tothom això, eh?

Mirin, torno a referir-me al mateix concepte que li deia abans; no em faci dir coses que no he dit. Jo li he dit el que diu la Constitució, que estableix un sistema de doble oficialitat lingüística, però el mot «cooficialitat» que vostè ha dit no apareix enlloc de la Constitució. Per tant, no utilitzi conceptes que legalment no hi són.

Tampoc es converteixi vostè en un intèrpret dels sentiments i els desitjos de la gent. Hi han unes normatives que ens poden agradar més o ens poden agradar menys, i com que jo aquí represento un govern i no un partit, m'estalvio de dir-li el molt o el molt poc que a mi em puguin agradar alguns preceptes de l'Estatut, però és el que hi ha i és el que el Govern ha d'acatar i és el que el Govern ha de complir; l'Estatut, la Llei de política lingüística i els decrets que facin referència a qualsevol tema, en aquest cas, al tema lingüístic, que és el que vostè ha tret aquí.

Per tant, si us plau, no interpreti vostè quins són els sentiments de la gent. Si hi ha ciutadans a Catalunya que volen rebre determinades informacions en castellà, que és una llengua oficial a Catalunya, l'únic que han de fer és sol·licitar-ho. I sap una cosa? El Govern de Catalunya està en condicions d'assegurar l'absoluta disponibilitat lingüística de tots i cadascun dels seus

funcionaris en qualsevol punt del territori en català i en castellà.

Però, és clar, és que aquí no parlem només –no parlem només– de l'Administració de la Generalitat, hi ha també l'Administració de l'Estat. Vostè creu que l'Administració de l'Estat està en condicions de fer exactament la mateixa afirmació? Que té tots i cadascun dels seus funcionaris, de civil o uniformats, en el mateix nivell de disponibilitat lingüística? Eh que no es pot dir? Com és que no en diu ni mitja paraula, vostè, d'això? Com és que no se'n recorden mai, d'això?

Miri, senyor Rivera, no fa gaire, ni més ni menys que l'excel·lentíssim senyor síndic de greuges va tenir un problema amb un agent dels cossos i forces de seguretat de l'Estat a l'aeroport, va tenir un problema i es va queixar... –no es pot queixar el síndic de greuges, lògicament, la paraula no és afortunada–, es va adreçar a la Secretaria de Política Lingüística fent conèixer que en la seva relació amb un agent de l'autoritat no havia pogut tenir l'oportunitat d'exercir el seu dret d'opció lingüística, quan dirigint-se a un guàrdia civil..., aquests van manifestar que no entenien el català i que no en tenien l'obligació.

Aquest problema, per vostè, no existeix? Vostè sap, més enllà de la portada de les oficines de garanties lingüístiques..., vostè hi ha entrat, després del títol? Hi ha entrat, a veure què diuen les oficines? Digui'm en quin punt de les oficines surten les sancions? Digui'm quantes sancions ha posat l'Oficina de Garanties Lingüístiques.

L'Oficina de Garanties Lingüístiques de la Generalitat no posa ni una sola sanció perquè no té competències per fer-ho, senyor Rivera, no té competències per fer-ho! La possibilitat de posar sancions no correspon a la Secretaria de Política Lingüística. No se'n recorda vostè aquí, en una intervenció del conseller d'Economia i Finances, quan deia que les sancions per matèria lingüística eren una minoria i que, en canvi, la majoria eren perquè no tenien la retolació adequada, no en el sentit lingüístic o no, sinó perquè no sempre reproduïen en els titulars i en l'etiquetatge la qualitat o les característiques del producte que venien?

Vostè em fa pensar en el sord de Benissanó. Coneix vostè el sord de Benissanó? (*Pausa.*) Doncs, miri, l'hi presento; el sord de Benissanó és aquell que sentia els quarts, però les hores no. Està bé que vostès sentin els quarts i les hores, però no només quan el català guanya a poc a poc el terreny de la normalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El desè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre el model d'immersió lingüística en l'àmbit de l'educació (tram. 300-00019/08)

...és la interpellació sobre el model d'immersió lingüística en l'àmbit de l'educació; presentada pel Grup Parla-

mentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Ensenyament i altres membres del Govern, ha quedat clar que la interpellació anterior, que acabem de viure, en el fons, tenia merament un interès electoral; s'ha acabat dient: «Si vostès no corregeixen això, direm als seus votants..., pam, pam, pam...»

Miri, la nostra interpellació té un altre interès, té un altre objectiu; es basa en la defensa d'un model de país, d'un model d'escola. I aquesta interpellació l'adreçem al Govern des d'un catalanisme que no tanca els ulls a la realitat lingüística del país, des d'un catalanisme que no vol violentar les identitats de ningú, d'un catalanisme que vol una educació oberta a l'aprenentatge dels diferents idiomes, però també li parlem des d'un catalanisme que defensa el domini de la llengua pròpia com a llengua comuna, convençuts que és la millor garantia de la cohesió social i la promoció personal.

Li parlem, doncs, d'un catalanisme que defensa el nou Estatut com a màxim instrument de l'autogovern i que vol que s'utilitzi aquest nou Estatut en la defensa de l'escola catalana i de les estratègies que s'han emprat en el camp de la immersió lingüística.

Volem poder continuar aplicant la immersió lingüística sense traves legals imposades des de Madrid. Volem continuar..., i si vostè vol, estarem d'acord a millorar-lo en formació, en materials, en estratègies didàctiques, però volem que legalment la immersió lingüística tingui la cobertura que ha tingut fins ara i no tingui peatges imposats des de Madrid.

Miri, la immersió lingüística dels escolars castellanoparlants va permetre una cosa molt important, i està permetent, que és l'esmicolament d'una barrera que al llarg dels anys podia ser molt perniciosa i perillosa per a la nostra societat, i això ja està totalment d'acord, i això no té preu.

Hi ha qui diu que també n'ha permès un altre, d'esmicolament, aquell que es basava..., ha trencat aquella realitat mental, aquell esquema mental que una cosa era la llengua dels obrers i l'altra era la llengua dels burgesos. De tots, el català ha esdevingut la llengua comuna. I aquí la immersió lingüística hi ha tingut un paper clau.

Nosaltres sabem que la immersió és un conjunt d'estratègies per un període primerenc i intensiu que facilita l'accés a l'escola catalana. Vostè ens va preocupar molt en la darrera compareixença; ens va dir que no tenia res a veure l'escola catalana i la immersió, que s'havia de redefinir totalment. Escolti! No sé per què ens diu això? Vol dir que no sabia exactament què era la immersió! Després hem sentit altres declaracions que han fet veure que, potser, doncs, ja estava més situat.

Ara, escolti, amb l'Estatut del 79 vam aplicar la immersió. Podem entendre que ara, en aquesta nova etapa, amb el nou Estatut, tinguem limitacions per aplicar-la perquè se'ns retallen les ales? Podem entendre, senyor conseller, que vostè mateix es retalli les ales, com es de-

mostra en el projecte de decret d'ensenyament primari que ens ha enviat?

Vostè està d'acord a fer un decret a primària que limita les possibilitats organitzatives i els continguts lingüístics en els centres perquè hi ha un reial decret que així ens ho diu? Sap què passa? Que quan va aparèixer aquest reial decret, primer ens el van lloar, el van acceptar, fins i tot se'ns va dir que era una fita històrica; després hi va haver la denúncia de Convergència, d'Esquerra i mitjans de comunicació. Vol que li llegeixi què ha dit l'Institut d'Estudis Catalans, en un apartat que va directament a la immersió? Diu: «La nova ordenació comporta restringir considerablement la funció compensadora que té l'àmbit escolar per a corregir el desequilibri social dels usos lingüístics.» D'això estem parlant; l'Institut d'Estudis Catalans, l'acadèmia de les acadèmies de Catalunya.

Senyor conseller, un cop hem fet el debat parlamentari i aprovem una moció conjunta, de quatre grups de la cambra, es presenta el recurs. Esperem que el recurs estigui ben presentat. Perquè sap què va dir ahir, abans d'ahir, el secretari general, el senyor Tiana, a una diputada de Convergència i Unió en una compareixença? Va dir que el requeriment que havia fet el Govern només parlava de l'article 111 –el de les competències compartides–, però que no havien fet el requeriment en defensa de la llengua. Ho va dir el senyor secretari general, que és qui s'ho va estudiar en el Congrés. Ahir, ho va dir, o abans d'ahir; ho va deixar clar, està en el *Diari de Sessions*, ho porto aquí.

Ens hem trobat, doncs, que amb totes les pressions hem aconseguit aquest recurs. Ara bé, vostès ens demostren..., i particularment crec que vostè no creu en la defensa de la llengua i l'escola catalana. Senyor conseller, això traspua –això traspua. Presentem el requeriment, i vostè ens envia un decret que trasllada mimèticament, pel que fa a les estructures lingüístiques comunes i al tractament de la immersió, el que intenta imposar aquest reial decret que hem recorregut.

Sap per què dic que no hi creu? Perquè si vostè hi cregués de veritat, senyor conseller, hauria demanat al president del Govern, al senyor Montilla, que a la primera reunió de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat s'hagués tractat el tema. S'ha tractat aquest tema, a la comissió bilateral? No s'ha tractat. Per què no s'ha tractat? Perquè no és un tema important.

Resulta que estem davant d'un inici de curs que tots els ensenyants de Catalunya han de saber què han de fer amb la llengua catalana i amb aquest reial decret a partir de setembre. Senyor conseller, sap quines són les funcions de la comissió bilateral? Si vol li ho recordo, l'article 183, la lletra d: «Els conflictes competencials plantejats entre les dues parts i la proposta, si escau...», s'han de tractar en aquesta comissió, en especial aquells que han generat conflicte, i es poden presentar en aquesta comissió les mesures adients per resoldre els conflictes.

No és un conflicte de competències el que tenim amb els decrets del ministeri?, aquests decrets que també va quedar claríssim en aquesta compareixença del secretari general del Ministeri d'Educació que cap conseller a la conferència d'educació havia aixecat l'alerta de la invasió competencial. Ho sabíem, però ho tenim escrit;

el ministeri diu: «Ens ha arribat un requeriment, ara sabem que hi ha un recurs, però sàpiguen que en tot el procés no hi va haver una veu del Govern de Catalunya que alertés de la possible invasió de competències i de la preocupació que ara vostès manifesten pel tractament de la llengua.»

Per això li ho dic; no ho van fer en aquell moment, s'han vist pressionats en el tema del recurs, arriba la comissió bilateral, es parlen d'altres coses, però no es parla d'això.

Però, senyor conseller, el nostre Estatut ens dona possibilitats, el nostre Estatut ens dona més instruments per a la defensa de l'autogovern, i nosaltres avui aquí, li volem demanar a través d'aquesta interpel·lació, i ho farem després en la moció, que més enllà de potenciar la immersió en els camps de la formació i en els plans estratègics i en els plans d'entorn i tot això, que està molt bé i que és necessari, faltaria més, sempre la millora del professorat és necessària, volem una defensa pròpia, una defensa legal; volem que al començament de curs a Catalunya les escoles tinguin un decret del Govern català, que aquest Govern pot revalidar perquè l'Estatut ens proposa una nova eina que és esdevenir un decret en decret llei, que per primera vegada li proposem, al Parlament, que actuï amb plena competència i doni l'aval necessari amb un decret lliure de peatges pel que fa a la immersió lingüística i a l'escola catalana, lliure dels peatges; fem un decret que aquest Parlament l'avalii, nosaltres evidentment li donarem el suport, i que sigui el Govern central que hagi de presentar-nos, si ho considera, el recurs pel que fa a una competència compartida com la que tenim.

Podem defensar que Catalunya tenim una competència compartida en l'ordenació curricular, si resulta que fem mimèticament l'aplicació del que diu aquest real decret?

Senyor conseller, allò que no es va defensar en el primer moment, es pot continuar defensant ara; ho hem fet en els tribunals, fem-ho ara en el Parlament. El nostre grup, des d'aquest catalanisme que li he explicat, que vostè sap que és obert i real, que és el que ha fet possible l'esmicolament d'aquesta barrera que podia haver dividit el país en dos, i, fins i tot, amb unes concepcions anacròniques polítiques —la llengua d'uns, la llengua dels altres—..., aquesta eina no la podem malmetre; el Parlament de Catalunya s'ha de poder pronunciar respecte a això, i les escoles catalanes el setembre que ve han de poder tenir un instrument d'autogovern escolar propi de l'autogovern de la nostra nació.

Senyor conseller, faci cas de l'Institut d'Estudis Catalans, si no em vol fer cas a mi, però faci cas, sobretot, de la necessitat que tenen els centres de veure que el Govern defensa realment la llengua catalana. Està molt bé que parlem d'etiquetatges, però parlem d'escola, i parlem d'escola i parlem de llengua amb la màxima ambició.

Pensa, senyor conseller, reclamar que a la propera comissió bilateral es tracti el tema? Ens pot explicar per què en aquesta comissió bilateral no s'ha cregut que era un conflicte el tema de la llengua i de la immersió? Ens pot explicar com serà la immersió en el decret que

vostè està treballant en el Consell Escolar? Pensa a ser sensible...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...a les nostres demandes?

Gràcies, senyor president; amb molt d'interès l'escoltare, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. L'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall, té la paraula.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Bon dia, president; gràcies. Senyora diputada, amb molt de gust intentaré respondre a la seva interpel·lació. He entès de les seves paraules que vostè vol parlar de tot, menys pròpiament del model d'immersió lingüística, que és el que literalment expressa la interpel·lació. Ha parlat de decrets, ha parlat de les bilaterals, ha parlat de tot una mica, però, certament, no de la immersió lingüística en el concepte i com a pràctica pedagògica. Parlem-ne, no?

En qualsevol cas, per començar, que quedi ben clar: la política del Govern de Catalunya en aquesta qüestió parteix d'una premissa, una premissa que jo crec que és..., en fi, no només és la que la llei estableix, és la que compartim la immensa majoria dels ciutadans i dels representants dels ciutadans, la immensa majoria, també, d'aquesta cambra: és el concepte d'escola catalana, és el concepte que proclama l'Estatut en l'article 6 i en el 35, és el concepte també que en matèria lingüística, perquè no és l'única qüestió que la defineix, l'escola catalana, però en aquesta matèria, en aquesta línia, és la que ja ve, la que ja venia de la llei inicialment dita de normalització lingüística i després de política lingüística, del 83 i del 98. Per cert que un dia hauríem de debatre amb més tranquil·litat com vam arribar, en quines posicions, en el debat de la Llei de normalització lingüística del 83, i com teníem aleshores de clar, o no, el concepte d'escola única o de doble xarxa que vostè mencionava. Ja ho farem.

Miri, aquest concepte i aquesta realitat, aquest concepte d'escola catalana el proclamarà amb absoluta contundència i amb absoluta claredat el decret d'ordenació dels ensenyaments d'educació primària que el Govern aprovarà en poques setmanes. I ho tornarà a establir, si volem amb major..., en fi, amplitud i claredat, la llei d'educació de Catalunya que aquest Parlament tindrà ocasió de debatre.

I, ara sí, precisem debats, precisem conceptes i precisem terminologies, perquè vostès juguen en això, evidentment, a confondre, i a confondre els ciutadans en primer terme. La immersió no és el mateix que fer del català la llengua vehicular de l'ensenyament. La immersió lingüística és un mètode pedagògic, l'escola... (*Veus de fons.*) Sí, vostè juga permanentment amb aquesta confusió. Immersió és una metodologia didàctica que

té com a objectiu centrar, acollir l'alumnat que accedeix a l'escola en una llengua diferent de la familiar i, a mitjà termini, permetre-li dominar aquesta nova llengua per poder prosseguir els seus estudis. És a dir, és un mètode, a Catalunya, concebut inicialment i adreçat precisament al percentatge de població que no tenia el català com a llengua habitual, com a llengua pròpia, com és obvi que havia de ser.

Suposo que vostè coneix perfectament la tasca i l'obra del senyor Joaquim Arenas, que va estar protagonitzant en bona mesura, des de la seva pròpia concepció, el mètode d'immersió lingüística. En Joaquim Arenas, en el seu llibre *Llengua i educació a la Catalunya d'avui*, el 90, el 1990, deia: «El Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya inicià un projecte tecnopedagògic específic, el Programa d'immersió lingüística, el model català d'ensenyament precoç de la llengua. Aquest programa s'aplica a les escoles on el percentatge de nens no catalanoparlants és superior al 70 per cent, i consisteix en l'ensenyament totalment en català amb l'aplicació d'una metodologia específica.» Això incloïa com a premisses un període d'aplicació de quatre anys, entre els tres i els set; una actitud positiva dels pares i una explícita assumpció del concepte i de la pràctica pel consell escolar del centre, i per tant és obvi que estem parlant d'un mètode que inclou o que s'integra en una idea explícita que on hi ha immersió hi ha efectivament ensenyament en català, però no forçosament on hi ha ensenyament en català hi ha immersió. Per tant, separem bé els conceptes.

S'inicià, per cert, aquesta experiència, a demanda d'un col·lectiu de pares i mestres de Santa Coloma de Gramenet, exactament de tretze escoles públiques de Santa Coloma de Gramenet, els anys 83 i 84. I va comptar amb el suport de les mateixes persones que van inspirar la Llei de normalització lingüística en la correcta direcció, en la direcció de garantir xarxa única de l'escola catalana: Marta Mata, Francesc Vallverdú, Joaquim Arenas, Sara Blasi, entre altres.

Què ha passat amb la immersió lingüística, senyora diputada? Ha passat que va ser viva i operativa fins a principis del 90, i des del 93 i 94 ja no hi ha aplicació del mètode d'immersió lingüística a Catalunya, no n'hi ha. El Govern de la Generalitat va deixar de suportar, de practicar el concepte i el mètode pedagògic de la immersió lingüística. Va decidir que n'hi havia prou amb el concepte d'escola catalana, que passats els deu anys inicials d'autogovern ja tothom entenia i parlava català i, per tant, ja no calia seguir aplicant el mètode d'immersió lingüística. I avui el nostre problema, senyora diputada, és que hem de decidir com recuperem el concepte i la pràctica, en una situació evidentment molt diferent de la que teníem els anys 93-94. Van desaparèixer els recursos destinats a això, van desaparèixer els suports addicionals extraordinaris imprescindibles per aplicar el mètode, i en tot cas el que ha quedat és una determinada, diríem, heroïtat de mestres individuals, de professors, que han seguit, mal que bé, i en pocs casos, naturalment, practicant o intentant-ho, el concepte i el mètode.

Això ha coexistit, com vostè sap perfectament, amb un debat polític en aquell moment, propiciat per represen-

tants del Partit Popular d'aquell moment, del 93-94, i que obeeix a actituds com les que acabem de sentir en la interpellació anterior també, molt activament, eh?, amb relació a la qüestió de la llengua al nostre país. I a més ha coincidit precisament amb un canvi sociològic de primera magnitud, que és l'arribada de nous ciutadans a Catalunya. És a dir, precisament, quan feia més falta mantenir i seguir aplicant el concepte, és quan es va deixar de practicar. Quan era necessari adaptar-lo, potenciar-lo, reforçar-lo, és quan es va deixar al calaix. Sota..., es va amagar l'ala quan es va deixar de defensar el que el model d'escola catalana exigia. És a dir, l'eina malmesa que vostè mencionava és el que va succeir, efectivament, en aquell moment amb la política del Govern de Convergència i Unió.

Nosaltres què hem fet? Nosaltres hem fet el contrari, senyora diputada. En el Govern anterior, els últims tres anys, s'ha iniciat efectivament el camí de redreçament. S'ha iniciat atenent precisament a la nova situació, a la nova situació social i a la nova situació demogràfica i a l'existència d'un contingent molt important de ciutadans nous; que ja no plantejàvem la qüestió en els mateixos termes, ja no era un problema de català i castellà, ja no era com adaptem uns castellanoparlants a l'aprenentatge inicial, potent i eficaç de la llengua catalana, respecte a la qual no tenien contacte. Ho hem de fer respecte d'un col·lectiu molt nombrós de ciutadans que parlen molt diverses llengües, i amb unes altres condicions socials i culturals d'arribada al nostre país.

I què hem fet? Doncs, hem iniciat, a través del Pla de llengua, interculturalitat i cohesió social, una colla de pràctiques en les nostres escoles, a totes les zones on això realment feia falta, i particularment hem posat dempeus el concepte d'aules d'acollida, que és un dels èxits d'enginyeria educativa, i més enllà, i social, que aquest país ha tingut l'encert de posar en pràctica. El Govern 2003-2006 de la Generalitat de Catalunya ha salvat els mobles en aquesta..., ha reaccionat a temps, ha iniciat efectivament el camí de recuperació..., és la primera aproximació real al concepte d'immersió lingüística que es produeix en aquest terreny en els últims quinze anys, la primera i seriosa recuperació del concepte i de l'interès social que hi ha al darrere del concepte.

Portarem efectivament en el decret, com vostè sap, clarament definits els conceptes d'escola catalana, de llengua vehicular i d'immersió lingüística. Per primer cop, senyora diputada, per primer cop en aquest país –per primer cop en aquest país–, a més d'una pràctica, com va haver-hi inicialment, digna i correcta, per primer cop en aquest país hi haurà un decret que delimitarà, precisarà i donarà valor com a norma al concepte d'immersió lingüística. I llavors serà aquest Govern progressista el primer que ho farà, el primer govern de Catalunya que establirà com a norma, com a pràctica obligada, el concepte d'immersió lingüística en molts més llocs dels que inicialment s'havia arribat a aplicar. Vostè sap a quin percentatge de població s'aplicava el concepte d'immersió lingüística en els primers anys vuitanta? (*Veus de fons.*) Almenys mai més del 30 per cent –mai més del 30 per cent–, mai més enllà de l'àrea metropolitana de Barcelona i Tarragona. I ara caldrà aplicar-ho a l'àrea metropolitana de Barcelona, a Tarragona i a qua-

si totes les ciutats mitjanes i grans de Catalunya on és necessari, on és fonamental que, efectivament, la immersió lingüística tingui presència com a pràctica pedagògica i com a norma aprovada pel Govern de Catalunya.

Gràcies, senyor...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Honorable diputada, té la paraula per al seu torn de rèplica.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. És veritat, per primera vegada en un decret sortirà la immersió, el programa d'immersió... Un programa no ha de sortir en un decret, perquè –vostè ho ha dit– és un conjunt de tècniques, no és un mandat del Govern. Faltaria!, que el Govern hagués de decretar sobre les metodologies! Això forma part del castell pedagògic, no del castell normatiu! Ara, senyor conseller, té raó: per primera vegada sortirà, si el decret queda com vostè l'ha preparat, dient: «En tot cas es tindrà en compte el nombre d'hores de les àrees lingüístiques que...», tal i tal, «d'acord amb el reial decret...» Té raó, per primera vegada sortirà aquest peatge en un decret, igual com surt pel que fa a les estructures lingüístiques comunes. Té raó, aquest peatge, per primera vegada, es dirà que s'ha de compensar, etcètera.

Sap què passa, senyor conseller? Amb tots els respectes... A mi m'ha agradat una part del que ha dit. Perquè fa uns dies la immersió lingüística era una aportació exclusiva Marta Mata i Pepe González Navas. Avui ja hem parlat d'en Joaquim Arenas, ja hem parlat de la Sara Blasi, els primers caps de servei d'ensenyament del català que des de l'any 79 –que no el 83– van posar tot l'interès –mentre d'altra gent veien la política municipal i les àrees de gestió des d'una altra òptica– en aquest objectiu. I m'agrada que m'ho expliqui a mi que, com a mestra..., i li ho preguntí a en Joaquim Arenas, veig que ara s'hi fa; devia llegir la carta que li va adreçar l'altre dia a l'Avui explicant bé què era... (*veus de fons*) –sí, sí–, perquè vostè s'aclarís, perquè vostè s'aclarís, perquè no s'havia aclarit a la comissió, senyor conseller. Per primera vegada, doncs, certament, tindrem una norma limitadora.

Ara bé, vostè ens diu que confonem... No, no, escolti, vol més confusió que la que vivim ara? «Esquerra pressiona Maragall per acordar el decret del castellà.» De quin govern parlem? Tot?, part?, un tros? De quin govern parlem? Vol més confusió, senyor conseller, que la que vostès han demostrat signant convenis amb el Ministeri d'Educació –que és de les primeres coses que vostè va fer quan va ser conseller, en aquesta data de 3 de gener–, signant un conveni amb el Ministeri per al desenvolupament d'un programa d'immersió lingüística? Escolti, però quina confusió tenim! Ara amb el Ministeri hem de signar programes d'immersió lingüística, nosaltres? Sí, sí. Sap quin programa..., sap què entén vostè en aquest cas, en aquest conveni signat, que el van aprovar mesos abans, però a vostè li va tocar donar-n'hi publicitat? Un conveni amb el Ministeri per enviar nens de Catalunya a determinats llocs d'Espanya per aprendre anglès. Oh, ja és recargolat!, perquè, si vol fer immersió en llengua estrangera, si us plau, els envii a

Anglaterra o a Dublín, però no els envii a Espanya! Això és la confusió envers la normalització lingüística.

Senyor conseller, ens ho va dir l'Alexandre Galí, i vostè sé que li té estimació: el pensament i la metodologia pedagògica a Catalunya els hem de fer des del nostre propi castell. I Alexandre Galí deia «el nostre propi castell», que volia dir «la nostra ànima pedagògica». El nostre castell ara és el Parlament de Catalunya. Vol revalidar el decret en aquest Parlament? Vol que tingui la força necessària perquè coincideixi amb l'esperit i el text de l'Estatut? No considera vostè que tingui un conflicte de competències presentat amb el Ministeri entorn d'aquest tema? Per què no s'ha tractat a la comissió bilateral? Per què no pren el compromís de tractar-lo a la propera comissió? Estem segurs que aquesta comissió, que va ser pensada per a això, pot acordar una transitòria per tal que el setembre vinent el decret a Catalunya no en malmeti el model i no hagi d'incloure aquests peatges.

Senyor conseller, li dic des de l'experiència de mestra amb un 70 per cent de castellanoparlants que vaig poder viure el goig de passar-los a primer de primària llegint en català, amb la felicitat i el suport de la família, i també li demano que, ja que vostè ara ens explica totes aquestes mesures, tingui en compte que allò que vostè explica com a plans d'entorn, com una de les coses que deurà explicar ara dels nous instruments per potenciar la immersió, que estan basats en allò que eren abans els PIP, igual com les aules d'acollida són el que abans eren els TAE... Senyor conseller, té garantia que els plans d'entorn es fan amb immersió, en llengua catalana? Està convençut que tots els diners que destina ara a aquestes escoles s'utilitzen per la llengua? Ja li puc dir jo que no. Revisi també a casa seva alguns d'aquests invents nous ara formulats, que no serveixen per a l'objectiu que vostè ha denunciat.

Però avui aquí no parlàvem de pedagogia. Parlàvem de defensa de l'autogovern, parlàvem de defensa d'una metodologia, que no perquè surti en un decret quedarà salvada, sinó que és la llibertat pedagògica i l'autonomia dels centres i el respecte a la llengua pròpia, que és la llengua de l'ensenyament, el que l'ha de salvar. Senyor conseller, pensar revalidar aquest decret aquí al Parlament? Considera que és necessari el suport de tota la cambra? Pensa que aquest és el primer esglaó de la futura llei d'escola catalana i de la llei d'educació? Perquè, si aquest és el primer esglaó, tindrem problemes amb aquesta llei, senyor conseller.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. Senyor conseller, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Senyora diputada, vostè insisteix en la línia de confusió explícita, no?, de barrejar..., embollica que fa fort, diguem-ne, no? Bé, no m'hi deixaré arrossegar.

Efectivament, el Govern complirà les seves responsabilitats i aprovarà un decret, que és el que li pertoca i que és

la seva obligació, i aquest decret deixarà ben establert, per primera vegada, efectivament, que en aquest país és necessari no simplement un programa o una pràctica, és necessari regular i aplicar el concepte d'immersió lingüística al costat, formant part, reforçant el concepte d'escola catalana. Si estem en la situació en què estem ara, i si aquest debat del castellà té sentit –que en té– és perquè vostès han deixat degradar la situació del sistema educatiu a Catalunya en aquesta direcció. I l'han deixat degradar d'una forma espectacular.

Avui tenim una realitat derivada de la seva omissió, com a mínim, o de la seva acció equivocada, en bona mesura; una situació en què efectivament es produeix un afebliment progressiu del català al nostre sistema educatiu: a primària i molt especialment a secundària. A secundària l'espectacle és, en alguns terrenys i en alguns indrets, molt preocupant. I això no és d'un dia per a l'altre, senyora diputada, això no és d'abans d'ahir ni dels últims dos anys: això és dels últims quinze anys –això és dels últims quinze anys–, que des que van deixar de recolzar, de practicar i de defensar el model d'immersió lingüística on calia, al mateix temps –al mateix temps– van deixar que el castellà s'anés apoderant insensiblement, inconscientment, de cada cop més hores, de cap cop més aules, de cap cop més pràctiques en els nostres centres a tot el país. I la nostra obligació ara, i és el que aquest Govern farà, el que el Govern de Catalunya farà, és recuperar el concepte del català com a pilar del sistema educatiu. Això és el que farem nosaltres (*remor de veus*), el que vostès van deixar de fer. De forma que aquí estigui tranquil·la, senyora Rigau, si això és el que la preocupa m'haurà de recolzar en els decrets i m'haurà de recolzar en la pràctica. Ja li ho ben asseguro, jo li ofereixo la mà estesa, en aquest sentit (*remor de veus*), la hi ofereixo perquè comprovi que efectivament podem debatre en detall quina és la situació actual, que no és bona. Miri's els informes del Consell Assessor de la Llengua, que hem creat en aquest Govern anterior, i miri com diu com està la comparació de resultats del català amb relació a fa deu anys, i miri quina és l'evolució detectada pels sistemes d'avaluació. No és només una precisió puntual o psicològica, no –no–, són fets, són dades derivades dels sistemes d'avaluació en el nostre país. De forma que el que estem fent és recuperar un terreny que vostès van deixar perdre, que no van fer res per evitar que empitjorés al llarg dels anys noranta.

Mireu, ara el que cal és –el que cal és–, efectivament, aplicar el concepte, establir i aplicar el concepte d'escola catalana com a base del sistema. En segon lloc, reformular el model d'immersió, tenint en compte la nova immigració, i per tant, ampliant-lo de quina va ser la seva aplicació inicial fa quinze anys i passant-lo de zero, que és com estem ara, al grau que calgui, a l'àrea metropolitana de Barcelona, de Tarragona, de Girona, a determinats barris de Vic, de Banyoles, de Tortosa i de molts altres indrets de Catalunya, on no s'ha aplicat mai –on no s'ha aplicat mai..., i ara ho farem. Ho farem amb tot rigor i amb tota professionalitat.

I a partir d'aquí el que caldrà és assegurar que a partir del cicle mitjà de primària es continuïn fent en la pràctica, realment, els continguts en català fins al final de tota l'educació obligatòria, que és el que està en perill real

en aquest moment. El perill real del nostre sistema és la degradació que hi ha hagut en l'ús efectivament de les llengües a primària i a secundària, no a les àrees on cal la immersió lingüística, sinó a tot el país, al centre de Barcelona i a qualsevol altra ciutat de Catalunya. I aquesta és la seva responsabilitat i és la confusió que vostès volen crear per amagar aquesta història.

Nosaltres efectivament recuperarem el to i la funció del català com a pilar del sistema educatiu a Catalunya. I en aquesta tasca espero, senyora Rigau, que la trobarem, a vostè i al seu grup, i que ens acompanyarà efectivament en la bona direcció, en la direcció de fer de Catalunya el millor país d'Europa, també des del punt de vista de l'educació.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat en els centres penitenciaris (tram. 302-00009/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat en els centres penitenciaris, que presenta el Grup Parlamentari Popular, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorables consellers..., conseller, consellera, diputats, diputades, com no tinc gaire temps no faré relació de les mesures que es proposen a la Moció subsegüent a la interpellació que vam presentar sobre seguretat a les presons, solament recordar que es tracta de tres tipus de mesures, les que es proposen: de caire econòmic, de selecció i formació i del que en podríem dir suport jurídic a les persones que intervenen en la vigilància de les presons a Catalunya.

Demandar diners, evidentment, forma part del suport material, a les mesures, però és molt important allò que forma part de les propostes de selecció i de formació del personal per tal de motivar i prestigiar un cos de la Generalitat que en aquest moment està mancat de vocacions –com la consellera i aquesta diputada van concloure que existeixen–, i en el qual, per tant, nosaltres hi proposem mesures que ens semblen que no podrien ser negades per part ni dels grups que donen suport al Govern ni pels altres grups de l'oposició.

Les proves, en aquest moment, suposen de treure, de les vocacions possibles, moltes persones; probablement seria millor que les proves de selecció fossin –sabem que sempre les proves de selecció són dures– més moderades i que es pogués combatre la manca de formació de les persones que es puguin afegir a aquesta professió amb la formació que ja ha anunciat la consellera que es farà a l'Escola de Policia per a les persones que ja es troben en la circumstància de selecció, que es puguin, per tant, aplegar, aquestes persones integrades en el cos,

a la formació que donés l'Escola de Policia d'una manera molt més acurada i molt més aprofundida.

És important també –jo li ho vaig preguntar a la consellera i no em va respondre– quin és el nombre de casos en què l'advocacia de la Generalitat s'havia personat en els casos en què estaven implicats els procediments judicials, persones relacionades amb el món de la vigilància penitenciària. És molt important que aquest suport es doni perquè el mateix cos entengui que el suport per part de les institucions és total i absolut.

Hi ha una de les mesures que proposaven, que té a veure amb el conjunt de persones que s'han d'aplegar a cadascun dels mòduls penitenciaris, que està referit al Reglament penitenciar, i espero que això no sigui un entrebanc per acceptar aquestes mesures, perquè nosaltres no disposem de ràtios específiques, i que, per tant, des d'un punt de vista de jerarquia jurídica i de supletorietat del dret de l'Estat, s'haurien de tenir en compte les ràtios que estan en el Reglament penitenciar estatal, però és que, a més, en les dotacions i pressupostacions de personal penitenciar aquestes ràtios ja es donen. Per tant, el que es demana és que les ràtios es compleixin i que, per complir aquestes ràtios, es puguin posar en marxa les mesures que proposem.

Una de les mesures que proposàvem i que ha causat un cert rebombori és la d'incentivar a través de campanyes audiovisuals el prestigi d'aquesta professió. Espero que aquesta tampoc sigui una mesura negada o contestada ni des dels grups que donen suport al Govern ni des dels grups de l'oposició, perquè ja durant el passat tripartit, el passat Govern tripartit, hi va haver una sèrie que intentava prestigiar això mateix respecte dels mossos d'esquadra, *Àngels i sants*, amb una especial i curiosa característica, i és que la presidenta de la Generalitat, molt relacionada amb els mossos d'esquadra, feia això que s'anomenava «el prestigi audiovisual del cos» i entre les persones que formaven part d'aquest Cos de Mossos d'Esquadra, justament, hi havia un intendent que, curiosament, des del punt de vista fonètic se semblava molt a un intendent que existeix perquè el seu nom era l'intendent Ravell.

Per tant, és evident que es poden fer campanyes publicitàries, s'ha anunciat que es faran. Si s'han de fer, jo espero que no donin *carpetazo* a aquesta proposta. És evident que la ràtio s'ha de complir, és evident que aquestes són mesures de xoc, que no són les úniques que presentarem, però que en tot cas, des del punt de vista de la seguretat de les presons, i pensant en les persones que integren el cos de vigilants, però també en els mateixos presos, tinc la sensació que és impossible..., malgrat la tradició parlamentària de negar tot el que es proposa des dels grups que estan a l'oposició, és evident que aquestes propostes són de sentit comú i espero que tant els grups del Govern com els grups de l'oposició no s'hi neguin.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nebrera. No s'han presentat esmenes. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula,

per al seu posicionament, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, senyora Nebrera, vaig seguir la interpellació del passat Ple i, en línies generals, puc dir-li que estava bastant d'acord en les anotacions i la seva intervenció global, però en llegir aquesta moció hi han alguns aspectes que, si la mirem en diagonal, doncs, no tindria res a dir, però, quan et pares en els punts concrets, hi han alguns aspectes que voldria destacar i que fan que el posicionament del meu grup davant d'aquesta moció sigui d'abstenir-nos.

I li explicaré per què: si ens parem en el punt primer i en el punt segon, vostè parla d'una ràtio reglamentària. Miri, a Catalunya, des del febrer de 1984, tenim competències en matèria penitenciària; ara, des del nou Estatut, a més a més, aquestes competències han estat ampliades. Però sempre hem anat seguint la normativa penitenciària sense estar obligats en el que fa referència al Reglament penitenciar de l'Estat, i sobretot en el que afecta al personal, perquè la política de personal en matèria penitenciària es portava i es porta des de la Generalitat.

El Reglament penitenciar actual no parla de ràtios; sí que parla de personal i de com s'organitzaran les presons. Però també li puc dir que des de fa molt anys –molt anys– les ràtios penitenciàries es complien amb un pacte no escrit. Hi havia un pacte no escrit amb el col·lectiu de presons, amb els sindicats, que feia que per cada dos interns hi hagués un funcionari. I això és el que es va anar fent fins fa molt poc temps. I no és per criticar només el Govern actual, que ha crescut molt poc en matèria de personal, sinó per l'increment important de població penitenciària que hi ha hagut en els darrers tres anys. Però sí que li puc dir que fins a l'any 2000 aquesta ràtio no escrita però pactada existia: hi havien tres mil funcionaris per sis mil interns. I parlo fins a l'any 2000-2001.

Ara, en aquest moment, i per les dades trameses pel Departament de Justícia, tenim a les presons catalanes quasi nou mil interns, però en canvi en personal hem crescut molt poc, hem arribat, si no m'equivoco, a 3.400, no arriba a 3.400. Per tant, faltarien, si seguim aquesta ràtio, mil interns més. I jo crec que és aquí on hauríem d'exigir i de reivindicar i de demanar al Departament de Justícia que faci un esforç important en aquest sentit. Esforç que l'antecessor..., la consellera Tura deia que el feia, però en realitat no el va fer, per això que li dic, perquè l'increment en aquests tres anys ha estat minso. Ha estat més aviat complir amb uns pactes sindicals aprovats l'any 2003, i en canvi respecte als pactes del 2006, en aquest punt desconexem quins van ser els seus resultats i quins van ser els seus acords.

Respecte a les convocatòries extraordinàries hi estic d'acord, no en la moderació en els criteris de selecció. Crec que els criteris de selecció en les convocatòries és el correcte, el que potser sí que s'hauria de fer és determinar campanyes, igual que es fan per als mossos d'esquadra, per incentivar vocacions penitenciàries.

Respecte a la valoració dels cursos de formació, jo crec que la mateixa Llei de la funció pública i els reglaments que la desenvolupen ja determinen quines han de ser aquestes valoracions, i per tant, no és necessari repetir-ho en una moció.

Per aquestes raons, però especialment per l'aplicació que vostè fa d'aquesta ràtio, d'acord amb un reglament que jo crec que no tenim per què complir, sinó que ja tenim els nostres propis reglaments i les nostres pròpies decisions, nosaltres ens abstindrem en aquesta moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora De Gispert. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

President, honorable consellera, senyores i senyors diputats, aquesta moció formalment té el seu origen, com tots sabem, en la interpellació realitzada pel Partit Popular al Ple passat. He dit «formalment» perquè materialment ja tindria més dubtes si tot allò que era motiu de la interpellació coincideix amb la moció, però deixem estar –deixem estar– aquesta qüestió formal una vegada ha estat dita, i el que sí que vull exposar és el posicionament del nostre Grup Parlamentari Ciutadans pel Canvi, i que no pot ser altre que el de rebuig per les raons que tot seguit exposaré.

El Partit Popular planteja, de nou, en aquesta moció qüestions que han estat objecte de debat, una i altra vegada, i que han estat respostes especialment en la Comissió de Justícia el dia de la sessió informativa feta per la nostra consellera. Dóna la impressió, per tant, pel contingut de la moció, que la il·lustre senyora Nebrera vol convertir-se en la portaveu de reivindicacions de caràcter laboral, sindical, que, al meu entendre, tenen altres vies de negociació, de solució, fora de les d'aquest Parlament. Quan ja tenim organitzacions sindicals tan importants que compleixen la seva funció i fan la seva acció sindical en l'empresa, entenc jo que cal respectar aquestes altres vies de negociació.

Bé, pel nostre grup parlamentari, per tant, resulta criticable voler utilitzar mecanismes parlamentaris per sembrar dubtes sobre la legalitat de les actuacions del departament i també per sembrar dubtes sobre la voluntat de complir tot allò que és el programa d'actuació exposat.

Bé, fetes aquestes consideracions, respecte als temes de la moció el que és més important és que nosaltres hem anat constatant la voluntat política de dur a terme l'execució del Pla d'equipaments penitenciaris en el temps previst i tot el que això suposa.

Aquest pla, ja va manifestar l'honorable consellera que suposava un repte per trobar, per seleccionar adequadament l'increment de plantilla que requereix l'entrada en funcionament dels nous centres penitenciaris i el que suposa un augment de més de dues mil persones d'increment en l'àmbit penitenciari.

Si parlem de recursos humans, l'honorable consellera també va assenyalar que calia definir un model de direcció caracteritzat per la formació especialitzada, la qualificació, la promoció professional, i també es va anunciar la creació d'una agència catalana de mesures penals alternatives, etcètera.

Per tant, el nostre grup parlamentari es dóna per satisfet amb el pla d'actuació global que va presentar l'honorable consellera i creiem que no ha d'actuar, la consellera, el departament, de forma aïllada i puntual i a cop d'esmenes o de mocions.

Pel que fa a les propostes que figuren en la moció hem d'assenyalar que la denominació de «seguretat en els centres penitenciaris» no és encertada respecte al contingut, perquè el que hi ha en el contingut són temes més aviat propis d'una política de recursos humans que no de seguretat en els centres.

És evident que tot està relacionat, però, al nostre entendre, cal distingir i no fer, com fa la il·lustre senyora Nebrera, un *totum revolutum* que al final no sabéssim bé de què parlem quan en realitat sí que sabem de què parlem. Estem parlant, simplement, d'una política de recursos humans, estem parlant de formació, estem parlant de promoció i tots aquests temes han estat suficientment treballats i tractats en la Comissió de Justícia.

Només algunes dades li donaré, eh?, per a la seva informació. Des de l'any 2003, la plantilla de personal de vigilància dels centres ha crescut en 331 persones, a una mitjana anual de cent deu professionals. Si parlem de creixement del pressupost en matèria de recursos humans, l'evolució d'aquest ens situa en gairebé el doble, avui, del que teníem l'any 2003; hem de passar de 71 milions a 129 milions. Si parlem de nova política de recursos humans, també li he de dir que aquesta ja s'està duent a terme. Si parlem de formació contínua, li he de dir que el Centre d'Estudis Jurídics i l'Escola de Policia de Catalunya garanteixen l'excel·lència d'aquesta formació.

El vicepresident primer

Senyora Pardell, se li ha acabat el temps.

La Sra. Pardell Veà

Bé, en definitiva, i per a finalitzar, un consell, un consell, que és: no es precipitin a fer mocions, interpellacions; procurin tenir informació del que està fent el departament, que és molt i està molt ben fet.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pardell. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres volem iniciar, el nostre grup, aquesta intervenció, anunciant que votarem en contra de la moció. Jo el que voldria manifestar-li, senyora Nebrera, amb tota la cordialitat, és que si bé el to que vostè va emprar en la seua intervenció va ser molt correcte, va ser

un to que convidava a la col·laboració, en canvi, el contingut, permeti'm dir-li-ho, doncs, al nostre entendre tenia poc gruix, tenia poca consistència. Hi vam apreciar poc rigor, poca profunditat i segurament un tractament fins i tot jo diria una mica superficial, doncs, d'aquesta temàtica. I com que coneixem i aquesta cambrà coneix perfectament la seva formació com a jurista i el seu currículum, que em sembla que és reconegut per tothom, doncs, jo crec que podem i hem d'exigir-li que quan abordi aquestes qüestions hi aprofundeixi una mica més.

I, miri, si repassem els punts de la moció, doncs, la veritat és que difícilment podem coincidir en cap. I permeti'm, doncs, fer algunes puntualitzacions, en aquestes punts, perquè, al cap i a la fi, més enllà de les intencions, que segur que eren bones i positives per part seua, doncs, del resultat, que és el que conté la moció, nosaltres en fem una valoració, com he dit abans, pobre, no?, perquè entenem que podien haver aprofitat..., que han desaprofitat una oportunitat bona, realment, per parlar d'aquestes qüestions que requereixen, jo diria, un tractament més rigorós.

Vostè parla d'aplicar una partida econòmica extraordinària. Nosaltres entenem que això no és necessari perquè les partides hi són, els recursos hi són; per tant, doncs, demana quelcom que en aquest moment està garantit i resolt.

En el segon punt, també reclama convocatòries extraordinàries. Doncs, miri, les convocatòries extraordinàries, al nostre entendre, no resoldran el problema; el que hem de fer és convocar les ordinàries i donar-hi el màxim de publicitat i difusió per incentivar la participació en aquestes convocatòries. Però entenem que la mesura que vostè proposa tampoc donaria el resultat.

Quant a moderar els criteris de selecció, doncs, miri, nosaltres entenem que això és contradictori amb la necessitat de prestigiar aquest col·lectiu, perquè hi ha una formació bàsica que és irrenunciable, hi ha una formació acadèmica que és irrenunciable, i si renunciéssim a exigir aquesta formació correríem el risc d'incorporar al col·lectiu penitenciari persones sense la preparació suficient, perquè després, un cop incorporades, els podem proporcionar una formació específica, però hi ha una formació bàsica que ja l'han de tenir i que hem de garantir que la tinguin. Per tant, si som menys exigents en els criteris, que suposo que és al que vostè es refereix quan diu, quan demana moderar-los, doncs, ens arriscaríem, precisament, a desprestigiar aquest col·lectiu.

Demana també personar-se per sistema en els processos judicials en els quals es trobin implicades persones que pertanyen al col·lectiu penitenciari. Doncs, nosaltres entenem que això tampoc és encertat, perquè algú ho podria interpretar que actuem amb criteris purament corporativistes. És a dir, depèn; hi ha casos, molts casos, en què segurament és necessari personar-se, que l'advocacia de la Generalitat s'hi personi, però, miri, en altres, a vegades, és la mateixa Generalitat que, després d'instruir l'expedient, l'expedient pertinent, ha arribat a la conclusió que hi pot haver responsabilitats per part d'una minoria d'aquest col·lectiu. Per tant, aquesta reclamació que ens fa també l'entenem desencertada.

Després ens demana incentivar la formació del personal interí. Miri, mai com ara s'havia fet tants esforços per millorar la formació del col·lectiu penitenciari. En aquest moment, a l'Escola de Policia de Mollet s'estan impartint un seguit de cursos per millorar aquesta formació, i els recursos que s'hi destinen i la prioritització que han donat la consellera i el secretari de Serveis Penitenciaris en aquesta qüestió ja marca clarament la importància que es vol donar a aquest tema.

I, per últim, demana promoure la imatge positiva dels funcionaris amb campanyes publicitàries i, diu, fins i tot, amb programes de televisió, tant de ficció com documentals. Home!, què hem de fer ara, demanar-li al senyor Josep Maria Benet i Jornet que escrigui el guió d'una nova sèrie en la qual el funcionari de presons sigui la millor persona de la sèrie? Doncs, miri, això no és possible, perquè vostè sap (*veus de fons*)..., no, això, vostè sap que els guionistes actuen segons els seus criteris. El que hem de fer...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Estradé i Palau

...el que hem de fer, senyora Nebrera, el que hem de fer, simplement, és explicar a la societat, amb campanyes d'informació, que la feina del col·lectiu que treballa a les presons incorpora un valor afegit que va molt més enllà de la simple custòdia, perquè, bàsicament, tota la feina i la tasca d'aquestes persones està orientada al tractament i a la resocialització. I això sí que ho podem fer, i ho hem de fer, perquè, si no, la societat té una visió excessivament simple...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Estradé i Palau

...té una visió –disculpi, que ja acabo– excessivament simple de la funció d'aquestes persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, crec que tots compartim en aquesta cambrà la preocupació per fer del servei penitenciari una de les peces clau del que tenim voluntat que sigui aquest país, un estat social i democràtic de dret.

Evidentment, el sistema penitenciari és, potser, una de les claus de volta on es demostra que realment estem en un estat que creu en el benestar de les persones, que creu en la resocialització i que creu, en definitiva, que la justícia no arriba fins a la seva *ultima ratio*, no arriba fins

al final, si no aconsegueix que aquest que ha delinquit es pugui reinserir a la societat, i per això calen esforços econòmics, cal una bona legislació, cal bon personal, calen bons equipaments.

Per tant, si tots compartim aquesta preocupació estratègica com a model de país, la pregunta és: què ve a aportar la moció subsegüent a la interpellació del Grup Popular respecte al que es va dir en la compareixença en comissió per part de la consellera i el que figura en el programa de govern de l'actual període legislatiu?

Nosaltres creiem, sincerament, que res; en tot cas el que aporta és confusió, tant des del punt de vista del planteig inicial que vostè va realitzar, barrejant aspectes de tipus seguretat amb temes de tipus professional de les persones que treballen a les presons, de massificació, etcètera, en lloc d'aportar el que fa falta en aquest moment, que és suport a tot aquest conjunt d'actuacions ja anunciades, ja iniciades: Pla d'equipaments penitenciaris, desenvolupament ràpid d'aquest Pla d'equipaments penitenciaris, suport amb recursos pressupostaris també a la formació del personal, i, en definitiva, si m'ho permet, desplegar una peça boníssima, que m'estranya que vostè no s'hi hagi referit, el nou Reglament d'execució penitenciària de què s'ha dotat aquest país des del setembre passat, que és un dels més avançats d'Europa, que contempla tots i més dels aspectes que vostè ha plantejat en temes de socialització, de formació, d'especialització del personal, que és la clau, saber que el personal penitenciari ha de saber, ha de tenir la formació adequada per a les diferents fases de resocialització i d'integració dels interns, i, a més, invertir també, com està previst, en l'ampliació de plantilles per adequar-se a aquest pla d'equipaments.

Per tant, creiem sincerament que aquesta moció no aporta res en aquest sentit, pot portar confusió, i crec que abona una cosa que no ens pot interessar de cap manera, que és els possibles i legítims greuges que hi puguin haver barrejant-los amb el model penitenciari que volem desenvolupar. En definitiva, no fem pedagogia ni cara al personal, ni cara a la societat, ni cara als interns. I aquesta és la clau, en un tema tan estratègic com aquest, en què estarem d'acord que no es pot fer política.

I és per això que nosaltres estem pel rebuig d'aquesta moció, perquè creiem que, com he dit, ni aborda tots els aspectes que serien interessants, ni aporta res al que ja es va presentar en la compareixença de la comissió.

Vostè al final ha fet també..., i aquí hi ha hagut una altra referència a aquest aspecte del punt sisè, que ha dit: «Espero que això sí que no m'ho rebutgin», la possibilitat que hi hagin programes de televisió i de ficció documentals que tinguin i que parlin d'aquest tema.

Miri, senyora Nebrera –si em permet, ja que acabem–, jo comprenc que vostè estigui inquieta pel toc d'atenció que li van fer els dirigents nacionals del PP, en el sentit que vostè triés entre la seva opció o parlamentària o de tertuliana en programes de televisió i de ràdio. (*Remor de veus.*) Cregui'm, no opti –no opti– per la via de la guionista de culebrot, perquè jo crec que ho pot fer més bé com a tertuliana, com a participant en aquestes tertúlies, i no crec que vostè se'n sortís realment fent guions de culebrot per a la televisió catalana. Continui

com a tertuliana, que com a mínim allà es pot debatre amb vostè. Quan deixa, eh?, és clar.

Gràcies.

(*Rialles en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, en política de seguridad, el trípode se asienta en un buen funcionamiento de los cuerpos de seguridad del Estado, una eficaz administración de justicia y un modelo penitenciario asentado fundamentalmente en el principio penitenciario de la rehabilitación social. Ninguna de estas parcelas funciona bien en Cataluña. Y la razón fundamental, según hemos tenido ocasión de oír durante estos últimos tiempos, obedece a la falta de personal suficiente para cubrir estas plazas.

Reiteradamente hemos tenido ocasión de escuchar que faltan vocaciones; faltan vocaciones por la tradición catalana de aislamiento de la función pública por parte de muchos jóvenes y, al mismo tiempo, pues, a lo mejor por otras causas que habrá que analizar y estudiar. Lo que es cierto es que en estos momentos faltan –y así lo ha venido a reconocer la honorable *consellera*– o faltarán dos mil efectivos para cubrir las..., bueno, unos dos mil efectivos para cubrir realmente todas las necesidades en materia de función pública.

Fundamentalmente afecta, la necesidad de cubrir estas áreas, a la parcela de vigilancia y custodia, puesto que no tanto hay esta necesidad en las áreas de tratamiento, como asistentes sociales, psicólogos, pedagogos, ni tampoco la de oficinas y servicios de la Administración.

La moción que presenta el Partido Popular está cargada de buenas intenciones, y en este sentido contará parcialmente con nuestro apoyo y en algunos otros aspectos procederemos a la abstención, y ya anunciamos que pediremos votación separada de cada uno de los aspectos.

Entendemos que una de las primeras razones por las que faltan... (*s'encén el llum que indica el temps d'intervenció*) –muchas gracias por la concesión del tiempo, señor presidente–, entendemos fundamentalmente que queda carente de un aspecto clave a la hora de hacer atractivo el incremento de funcionarios y que aquí no se ha hablado. Se ha hablado de política de recursos humanos, pero quizá el elemento clave sea incrementar retributivamente estos puestos.

El reciente acuerdo entre los sindicatos y la Administración, suscrito en abril del 2006, a nuestro juicio es insuficiente en cuanto a la práctica, puesto que solo ha beneficiado a los jefes de centro –ahora jefes de servicio–, y no a todos los funcionarios globalmente. Por eso sí que sería bueno aplicar una partida económica extraordinaria al respecto. Somos partidarios de convocatorias extraordinarias de oposiciones, puesto que se está aquí

justificando la necesidad de incrementar el número de funcionarios.

Nos preocupa especialmente la ausencia de funcionarios suficientes para la apertura de Brians II, puesto que en el verano de este año probablemente no habrá un número suficiente para cubrirlo o, en todo caso, el personal que se destine allá será personal nuevo, sin experiencia, y eso es muy preocupante en el mundo de las prisiones.

No pasa por la reducción de los criterios de selección, la solución de los problemas de los funcionarios de prisiones. Entendemos que debe precisamente garantizarse la formación, y de aquí que sea imprescindible cubrir estos requisitos de selección. Por eso sí que apuntamos una nueva vía, que pudiera ser la de estar y contemplar las posibilidades de que se fijen criterios homogéneos para toda España en cuanto a los programas de selección –sin duda con las peculiaridades del Reglamento de ejecución penitenciaria catalán, al que se ha hecho referencia–, y al mismo tiempo se faciliten concursos de traslado y se rebajen determinados criterios lingüísticos a la hora de la selección, que constituyen auténticas barreras a la hora de incorporar nuevos funcionarios en Cataluña.

En definitiva, mejorar la imagen, sin duda, mejorar la imagen de los funcionarios de prisiones, y entendemos el espíritu que tiene el punto sexto de la moción. Evidentemente, esto se ha de hacer mediante campañas publicitarias, y apuntamos por esa vía, más que la figura de la creación de ficciones de *gent de presó*. Evidentemente, no estamos por esa vía a lo mejor, pero sí por la del impulso de campañas publicitarias que estimulen y que pongan de relieve el trabajo, digno trabajo, que realizan los funcionarios de prisiones.

En definitiva, apoyamos el espíritu de esta medida, y eso nos llevará a votar favorablemente algunas de sus iniciativas, porque en estos momentos la carencia de funcionarios es evidente, y no siempre se están contemplando las medidas de choque adecuadas ni la planificación –esa palabra sacrosanta en esta cámara– adecuada para cubrir esta carencia.

Muchas gracias.

El president

Senyora Nebrera, intueixo que demana la paraula per al·lusions...

La Sra. Nebrera González

Sí, si us plau.

El president

Té trenta segons.

La Sra. Nebrera González

Bé, entre l'admiració del senyor Estradé per la meva formació acadèmica i l'enveja del senyor Milà per la meva trajectòria mediàtica, en fi, em sento enormement afalagada.

Senyor Milà, m'han recomanat aquí en el meu grup que li digui que, si a mi en algun moment eventualment m'haguessin amonestat, a vostè el van fer fora del Govern, però jo no ho penso fer; m'han aconsellat que ho faci i no ho penso fer. (*Remor de veus.*)

Les meves propostes, si estan en el Reglament d'execució penitenciària, com és que són considerades febles i inconsistents per una part dels grups que formen part del Govern? Evidentment, s'han de plantejar totes en la seva integritat, i des d'aquest punt de vista m'agradaria que fossin considerades. Si ja estaven previstes, acceptin-les; si pensen que no s'han d'acceptar, no diguin que estan en el reglament, i en tot cas no facin referència a la meva capacitat de dedicar-me a l'àmbit parlamentari, a l'àmbit docent, a l'àmbit tertulià i, si fos el cas també, a l'àmbit del guió cinematogràfic.

Gràcies.

(*El Sr. Milà i Solsona demana per parlar.*)

El president

Senyor Milà...

El Sr. Milà i Solsona

Sí, per al·lusions, no? Miri, senyora Nebrera, vostè deu pensar que Catalunya només se la pot servir des del Govern. Jo estic al Govern de Catalunya des que hi ha un govern catalanista d'esquerres i des que hi ha un govern de progrés, i hi continuo estan tant si estic als escons del Govern com donant-li suport parlamentari. El que estem és servint el país, i espero que vostè ho faci tant si està en tertúlies com si no està en tertúlies.

Gràcies.

(*Remor de veus. Pausa.*)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció sobre seguretat en centres penitenciaris.

Comença la votació.

(*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*)

S'atura la votació –s'atura la votació. Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Que havia demanat votació separada.

El president

Li demano excuses, sí. Pot concretar-me els...? Senyor Domingo, pot concretar els termes?

El Sr. Domingo Domingo

Punts 3 i 4.

El president

Li demano excuses.

Votem primer els punts 3 i 4, doncs.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 12 vots a favor, 69 vots en contra i 47 abstencions.

Seguidament votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que també ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 69 vots en contra i 45 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el traspàs i la millora de la xarxa ferroviària de rodalia (tram. 302-00010/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el traspàs i la millora de la xarxa ferroviària de rodalia. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Rull per exposar-la.

(Remor de veus. Pausa.)

El vicepresident primer

Quan vostè vulgui, senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lamento aquí l'absència del conseller de Política Territorial en aquesta sessió, i em sembla que és bastant clarificadora de quina és l'actitud, de quina és la voluntat del Govern, no amb relació al Parlament, sinó amb relació al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, amb relació als usuaris i usuàries del sistema de rodalies i regionals de Renfe, aquesta actitud d'inhibició, aquesta actitud d'absència, aquesta actitud de creure que els problemes de la gent no són els problemes del Govern. Avui no debatем només una moció per plantejar temes concrets amb relació a rodalies i regionals, sinó que també parlem de què és competència d'aquest país i què és competència d'aquest Govern; no només competència en sentit estricte, sinó també una competència moral, una competència ètica d'estar al costat de la gent. I això és el que hem vist que durant tot aquest lamentable procés, doncs, ha fet fallida rotundament.

(Persisteix la remor de veus.)

Començava, senyores i senyors diputats, la meua interpellació al conseller –absent novament– de Política Territorial explicant unes paraules del secretari de Mobilitat, del senyor Manel Nadal, per justificar que no comparegués el responsable de rodalies aquí al Parlament de Catalunya per donar comptes a la seu de la sobirania d'aquest poble. Què deia el senyor Manel Nadal? Deia literalment: «El Parlament no és el lloc on s'han de donar aquestes explicacions. Ha de ser la ministra qui rendeixi comptes al Congrés, que és qui ara té competències.» Inhibició total i absoluta. I això és el que avui judiquem en tot aquest procés.

Però fixin-se que durant aquests darrers...

El vicepresident primer

Perdoni, senyor Rull, perdó, perquè segur que a vostè també li molesta la remor aquesta de veus que hi ha, una mica insistent, i que demano que s'aturi, si us plau. Gràcies.

Segueixi, senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Li ho agraeixo, senyor president. Fixin-se quina és l'actitud en quinze dies, des que vam substanciar aquesta interpellació. Els convido a vostès i convidem els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que llegeixin les paraules del senyor Nadal: «El pla de xoc va bé. Això funciona. Vostès estan neguitosos. Ens en sortirem.» Això és el que deia el senyor Nadal. Al cap d'una setmana, el senyor Nadal va haver-ho de corregir dràsticament, perquè novament la realitat ha superat el Govern.

Plantejament del senyor Nadal, plantejament del senyor Montilla: resignació cristiana, escoltin; fins que durin les obres del tren d'alta velocitat, els usuaris hauran de continuar patint. Nosaltres el que diem és que cal millorar dràsticament la gestió. Estem parlant d'un tema d'estar al costat de la gent, d'una qüestió d'empatia. Als governs se'ls exigeix estar al costat dels ciutadans quan les coses van bé i quan les coses van malament. Aquest és l'objecte de la nostra moció avui, una moció empàtica, una moció que el que intenta és donar elements de referència clars i precisos, sobre els quals no hi ha matisos, sobre els quals o «sí» o «no». I aquests són els quatre punts de la moció que nosaltres avui plantejem.

Primer punt: negociar el traspàs immediat del servei de rodalies i regionals, que l'Estatut ens empara per poder-ho fer, amb la dotació econòmica suficient; i aquí el problema és que no sabem què pensa el Govern de Catalunya. El president de la Generalitat quan diu alguna cosa, si és capaç de dir-la, ens diu: «Escolti, nosaltres, nosaltres només acceptarem la transferència, el traspàs, quan hi hagi hagut totes les inversions fetes.» Això són cinc, sis anys. El conseller Nadal, que corregeix sempre en el mateix president, diu que no, diu que «ja ens ho mirarem». No, no, volem una resolució formal del Parlament en aquest sentit de demanar el traspàs.

Segona cosa: tutelar aquest servei davant la incapacitat manifesta del Govern de l'Estat de gestionar bé els trens en aquest país, tutelar-lo. I ho hem dit: que assumeixi aquesta gestió Ferrocarrils de la Generalitat, que sí que és una empresa de referència en aquest tema. Fer aquesta tutela, sortir de la inhibició.

Tercer element: plantejar que s'accelerín totes les actuacions d'aquest pla de xoc, millorar el pla de xoc, perquè s'ha vist clarament insuficient. Ens deia el senyor Prat: «Hem millorat un 10 per cent la puntualitat.» I els deia, un 10 per cent d'un col·lapse és un col·lapse; un 10 per cent d'un caos continua sent un caos.

I l'últim punt, que és indemnitzar el conjunt d'usuaris i usuàries, indemnitzar-los davant d'aquest funcionament irregular. Això vol dir, bàsicament, posar-se al servei de la gent.

Avui vostès, els membres del tripartit, tenen l'opció d'estar al costat dels ciutadans, de donar la cara, o de creure que és prioritari defensar els interessos del Govern de Catalunya i defensar els interessos del Govern del PSOE. Aquest és dilema...

El vicepresident primer

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...vostès poden triar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes... En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, de vegades, quan debatem mocions en aquest Parlament resulta que són temes que ja no són d'actualitat. Malauradament, estem davant d'un tema que continua sent d'actualitat i que, davant de certes actituds, crec que es pot garantir que continuarà sent d'actualitat. I això és bastant lamentable.

Nosaltres hem presentat esmenes al punt tercer i al punt quart d'aquesta moció, amb la voluntat, jo no diria de millorar-la –això seria potser una mica ofensiu–, sinó amb la voluntat d'aprofundir en els temes allà exposats. I no em toca dir a mi aquí en aquest moment, doncs, si les esmenes són acceptades o no, però sí que crec que el senyor Rull i el nostre grup, Convergència i nosaltres, hem arribat a un acord en aquests aspectes... I, per cert –parèntesi–, això de poder firmar una cosa amb un sobiranista m'ha fet bastant il·lusió –tanco el parèntesi.

(Remor de veus.)

Quant al primer punt de la seva moció, senyor Rull, nosaltres hi votarem afirmativament. Ho diu evidentment l'Estatut d'autonomia de Catalunya, al 169.1, i és una transferència, que per cert no hem recorregut –és que hi ha gent que es pensa que ho hem recorregut tot; doncs no, miri, això no–, és una transferència que s'hauria de fer, i que si no s'està fent és per culpa del Govern central, i és per culpa del retard del Govern central. Aquí no hi ha cap recurs en el Constitucional; que ningú es faci il·lusions –169.1. I per tant, per coherència, evidentíssimament, hi votarem a favor, i també evidentíssimament és bo que aquesta transferència, tal com està el tema, vingui acompanyada dels recursos suficients.

No li podrem votar a favor el segon punt, de la tutela, si bé vostè té tota la raó, senyor Rull, però aquí potser ja entrariem en un problema més constitucional, per dir-ho d'alguna manera; no l'hi podrem votar a favor. Torno a dir, de totes maneres, que vostè segurament té tota la raó.

Però el tema és el de fons, i avui debatem i votarem una moció que va ser fruit d'una interpel·lació, però aquí el Grup Socialista es nega que es faci un debat

en aquest Parlament sobre el que està passant amb les infraestructures a Catalunya i sobre el que està passant especialment en rodalies. I s'hi nega a pesar que el president de la Generalitat ahir, en aquesta cambra, va dir que ell estava obert a fer el debat, però es veu que el Grup Socialista no. Bé, ja hi estàvem acostumats, ja estàvem acostumats a discrepàncies entre el tripartit; ara estem acostumats i ens acostumarem a discrepàncies entre el president de la Generalitat, que deu tenir més valor, i el seu grup, que en té una mica menys.

Però jo crec..., perquè quan els debats són necessaris es fan i es parlen, i aquí estem per parlar dels temes que preocupen els ciutadans, i cada dia, per desgràcia cada dia, hi ha una pila de ciutadans afectats per uns trens de rodalies que no funcionen. I seria lògic que entre tots, constructivament, en parléssim. I quan parlo constructivament, i per si de cas, com que d'aquí a un moment veig a venir que començarem amb allò de «la culpa és de vostès», doncs, crec que seria bo començar a recordar –per si de cas, no?– algunes coses.

Una primera cosa: fa dos, tres anys, quatre anys, tots els usuaris de rodalia es sentien orgullosos dels serveis de rodalies, i ara no; i ara hi són vostès. Fa tres anys que el Govern del senyor Zapatero governa Espanya, tres; ja ha passat aquella època de donar la culpa a l'anterior. I fa tres anys i mig que el Govern tripartit intenta governar Catalunya; ja sé que no se n'han adonat, perquè han estat en altres debats i no s'han pogut preocupar de rodalies, perquè han estat en altres debats, però ja fa tres anys i mig. I, escolti'm, i que a l'estació de Sants s'hagin reduït les catorze andanes a nou, ho han fet vostès, per les obres de l'AVE. O és que no volien que vingués l'AVE i no han trobat solucions.

Escolti'm, fa uns dies, el dimecres després de Carnaval, es va espatllar un cop més la línia que passa per Sitges, i un servidor va llegir a la premsa, en *El País*, gens sospitosos de ser proper ni al PP ni a Convergència, que era per culpa d'uns elements que s'havien instal·lat feia quinze dies. Que jo ho recordi, fa quinze dies no governava el PP –que jo ho recordi. Hauria anat més bé el país si encara hagués continuat governant; però no ho fèiem.

He llegit també que molts dels temes... *(S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, senyor president, perdó...

El vicepresident primer

Senyor Vendrell, sí, forçosament.

El Sr. Vendrell i Bayona

Són de temes informàtics –i la informàtica em marca la pauta. Escolti'm, em vol dir vostè que han estat tres anys sense renovar els sistemes informàtics? Si és que fins i tot una pime normal el renova cada any i mig o dos!

Escolti, assumim les responsabilitats, el Govern de la Generalitat, i que assumeixi les responsabilitats el Govern central; fem un debat a fons, i posem solucions a un tema que és molt important per als ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. També han presentat esmenes el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. En tot cas, dir que aquesta esmena, senyor president, és conjunta dels tres grups que donem suport al Govern i que després, també, la resta de portaveus s'hi referiran.

Jo crec que una de les qüestions importants és començar per una evidència, i l'evidència és que el grup majoritari de l'oposició vol fer, de cadascun dels debats que interessen al país, l'espectacle i el discurs de la «bronca», del radicalisme, quasi..., que ratlla en l'insult al president de la Generalitat (*remor de veus*), als consellers del Govern. I, per tant, jo diria que nosaltres no entrarem en aquest discurs. Si l'exercici de la provocació és allò de desviar allò que ha estat la responsabilitat històrica d'un grup que ha tingut grans responsabilitats de govern, nosaltres no entrarem en aquesta provocació.

I per això expliquem l'esperit de la nostra esmena. I l'esperit de la nostra esmena és anar a donar un suport al Govern que ja està treballant en aquesta matèria i que s'ha fet de forma evident. I s'ha fet de forma evident, per exemple, el dissabte passat, quan la vicepresidenta Fernández de la Vega, a Catalunya, no només ha demanat als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya les seves excuses –cosa que l'honora, cosa que no és comú en la política, i menys en les polítiques dels governs de dretes, eh?, que també n'hem tingut, de crisis ferroviàries, i que en canvi mai vam sentir aquestes excuses—..., i a més a més el compromís, eh?, un compromís que evidentment s'acceleraran aquelles inversions pactades el mes de setembre, 1.800 milions d'euros en la xarxa ferroviària de rodalies, a la qual se sumen 260 milions d'un pla de xoc.

Aquest fet històric, d'inversió en la xarxa de rodalies –i em permetrà, senyor Vendrell, que faci també una breu referència a les seves paraules,– no té comparació. O és que no recordem en aquest país la capacitat d'impuls ferroviari dels ministres del Partit Popular, amb un tren d'alta velocitat que no ha estat fins ara d'alta velocitat, amb uns traçats que no van saber detectar els problemes geològics, amb les dificultats que va tenir perquè arribés a Catalunya? O és que no era la responsabilitat del Govern del Partit Popular en aquella matèria?

I el que nosaltres diem, senyor Vendrell, és que la situació actual –la situació actual– és fruit, és filla d'anys de manca de programació i de planificació en un servei que és absolutament necessari per a la població de Catalunya, i justament per a la població que cada dia el fa servir per raons laborals, per raons d'estudis, per raons de serveis.

Nosaltres el que volem fer, a través d'aquesta moció alternativa, aquesta esmena a la totalitat del text presentat per Convergència i Unió, és una invitació a donar una imatge responsable del Parlament de Catalunya, perquè els ciutadans i les ciutadanes sàpiguen que la totalitat de

les forces polítiques d'aquest país està darrere del seu Govern establint les pressions, fent les gestions necessàries i les pressions –per què no dir-ho?– perquè es compleixi això que s'ha pactat en el protocol.

També vostè ha fet una referència, senyor Rull, a l'absència del conseller –no ha tingut la gentilesa de saludar-lo quan ha entrat, que estava vostè intervenint, eh?–, i diu: «És una mostra més de la indiferència d'aquest Govern.» No, sap què estava fent el senyor conseller? Fent això que vostès reclamaven ahir: negociar amb el Govern. (*Remor de veus.*) El que passa, que segurament vostès volien estar al costat del senyor Zapatero per fer-se aquestes fotografies, perquè jo crec que aviat tindran la creació del club de fans de Daguerre, eh?, el creador de la fotografia, perquè si hi ha algú que té passió per la fotografia i el fotògraf és exactament Convergència i Unió. Però segurament no li tocava avui, o és que Zapatero no es fa fotografies amb aspirants a alcaldies de partits de l'oposició. Però el conseller i el president estaven fent avui això que tocava i això que demana el país: parlar amb el president del Govern per negociar això que necessita el país, en àmbits absolutament necessaris.

La política aeroportuària, la política en matèria de rodalies, és aquesta la matèria de què estan fets els homes responsables que estan avui al Govern, i no els irresponsables que estan a l'oposició, que han enganxat el camí (*remor de veus*), el procés expiatori de la pancarta que han desenganxat, i van darrere de les pancartes, perquè, com que no tenen escenaris de govern, que han perdut per la falta de sensibilitat amb els problemes del poble, doncs, ara, el que fan és (*persisteix la remor de veus*) expiació pancartera...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

El Sr. Labandera Ganachipi

I, senyor president, nosaltres, en cas que no s'accepti la nostra esmena, evidentment votarem en contra de la moció presentada per Convergència i Unió.

(*Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle. Alguns diputats fan unes observacions de dissentiment.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. Intervé ara, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, que signa també l'esmena, l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo crec que si algun flac favor podem fer a la qüestió que ens ocupa avui en el tema de rodalies de Renfe és precisament aquesta imatge de desunió, aquesta imatge d'anar cadascú pel seu cantó, d'intentar fer-ne escudella electoral, d'intentar precisament carregar els neulers a qui no en té la culpa... Jo crec que és un flac favor també a la solució del problema intentar dir que el Govern de Catalunya està allunyat dels ciutadans en una qüestió en la qual li donarem tota la raó al senyor

Rull, que és una qüestió que ens preocupa a tots, que tots hem denunciat fa anys i panys, perquè la qüestió no ve de fa tres dies.

Les incidències de l'alta velocitat només són un 15 per cent de les incidències del ferrocarril que té avui dia a Catalunya, sinó que és la manca d'inversió crònica que ha patit aquest país en el tema de les infraestructures, en tots els temes. I quan el senyor Vendrell deia: «Fa quatre anys ningú es queixava de les rodalies.» Home, miri, senyor Vendrell, vostè havia agafat el tren de Barcelona a Puigcerdà? (*El Sr. Vendrell i Bayona intervé sense fer ús del micròfon.*) I el de Portbou, l'havia agafat el de Portbou?

El vicepresident primer

Si us plau, senyor Vendrell...

El Sr. Vigo i Sallent

A mi em sembla que no es contempla la realitat del país en la seva totalitat, però jo crec que fa quatre anys la gent també es queixava de rodalies. (*Veus de fons.*) Però fa quaranta anys no hi havia la demografia que hi ha ara. Sí que hi ha nous problemes: hi ha més gent, amb els mateixos combois, amb les mateixes infraestructures, sense el manteniment adequat... De tot això ens queixem, i ens en queixem tots, i el que hem d'intentar és trobar-hi solucions.

I per tant, escolti, senyor Vendrell, no em vingui amb què aquesta moció és empàtica; deu ser «hepàtica», eh?, amb h, perquè és més feta amb el fetge que amb el cap. Aquesta és una moció que el que busca és desgastar el Govern quan precisament el que volem tots és arribar a trobar-hi solucions conjuntes.

Miri, estar al costat dels ciutadans vol dir això, vol dir aquesta voluntat de transacció que hi ha d'haver en una moció que entenem nosaltres que amb l'esmena que se li havia fet precisament anava a solucionar aquests problemes, i que més a més ho determinava concretament, perquè es parlava d'inversions concretes –a la seva no–, dels acords a què s'havia arribat. Som un govern que per primera vegada en la història d'aquest país té una política ferroviària i que s'arriba a uns acords concrets en les inversions: a 1.800 milions d'euros previstos per a actuacions ferroviàries en l'àmbit de les rodalies, i en el protocol que va signar amb el Ministeri de Foment, als 260 milions d'euros en el pla de xoc que es va pactar el mes de setembre –el mes de setembre–, i, per tant, no estem parlant de fa quatre dies.

Ara, demanar el traspàs sense demanar els recursos, li sembla assenyat això?, demanar el traspàs sense demanar els recursos? Els recursos extraordinaris, perquè si no, escolti, concret: quins recursos? Quin és aquest dèficit acumulat? Des de fa quants anys? (*Veus de fons.*) Clar, jo crec que la seva moció és més aviat un brindis al sol. La seva moció no determina quina és la quantitat exigible a l'Estat per aquest dèficit acumulat.

El que s'ha de fer és posar-se a treballar, començar a posar-se a treballar. Que ja s'està fent, i no em digui que no s'està fent. La seva moció parla: «Hem de començar a negociar.» Perdoni, ja fa dies que es negocia. Què es

pensa que fa el president de l'Estat, avui, aquí? (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

El Sr. Vigo i Sallent

Poden fer tota la broma que vulguin del president Zapatero, però suposo que ha vingut a parlar d'infraestructures, i que parlarà de Renfe. O és que no s'està negociant? O és que no hi ha hagut ja un compromís del Govern precisament per aquesta inversió?

Ara, jo crec que –ho torno a dir– fer-ne escudella electoral d'un tema com aquest no ajuda a facilitar la vida dels ciutadans, que és el que volem tots: que se solucionin aquests problemes, que la gent pugui en un tema tant important com aquest, que afecta la mobilitat de milions de persones, 38 milions d'usuaris a l'any, que afecta precisament el pinyol en què es basen totes les polítiques de mobilitat, en el transport públic, que d'això se'n vulgui fer un tema electoralista em sembla realment un flac favor precisament a la solució d'aquest problema.

I és clar que parlem de culpes del passat! Tothom ho sap: la manca d'inversió que hi ha hagut des de l'any 96 en rodalies, precisament. O és que es pensen que aquests problemes vénen d'abans-d'ahir? La manca de manteniment, la reducció de personal, la desassistència continuada que han tingut les rodalies i el tema del ferrocarril en aquest país durant dècades, durant molt anys. I no ve pas d'aquí, de fa quatre dies. I per tant, escoltin, si volen ajudar a solucionar aquest problema, el que han de fer precisament és anar en la mateixa direcció que va el Govern.

El vicepresident primer

Senyor Vigo...

El Sr. Vigo i Sallent

Intentar que aquestes inversions arribin i intentar que entre tots ho puguem fer. Perquè aquest, com en altres temes estratègics de país, el més important és la unitat. Aquest és un tema de país, aquest sí que ho és.

El vicepresident primer

Senyor Vigo, ha acabat el temps.

El Sr. Vigo i Sallent

I per tant, la intenció d'aquesta esmena –que en cas que no s'accepti evidentment votariem en contra de la moció– era precisament intentar que tots poguéssim anar junts a la reclamació històrica que té aquest país en els temes de ferrocarril.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. Senyor Vendrell, digui'm, per què em demana la paraula?

El Sr. Vendrell i Bayona

Si, el senyor Vigo ha fet una interpellació directa fent-me una pregunta i voldria contestar-li, per educació.

El vicepresident primer

Té trenta segons, senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies. Senyor Vigo, la senyora Mercè Sala volia tancar la línia de Puigcerdà. Qui va començar a invertir en la línia de Puigcerdà va ser el Govern del Partit Popular. Com aquesta documentació, totes les seves estan tan encertades, senyor Vigo.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller, el senyor Rull ha plantejat un dilema, ha dit: «O estar amb la gent o estar en el Govern.» S'ha oblidat la tercera alternativa, que és la que vostès, crec que de forma equivocada, han escollit avui, que és aprofitar-se dels problemes de la gent per desgastar un govern quan està fent el que toca amb un tema d'interès nacional. Vostès no ens poden donar lliçons –i després li ho demostraré amb números i amb resolucions i amb votacions en aquest Parlament– d'interès per la gestió dels serveis ferroviaris en les rodalies i els serveis regionals a Catalunya. Nosaltres hem estat a peu de carrer fent campanya més que vostès, al costat de la gent, per dir que a peu ja hi hauríem arribat. I hem estat impulsant amb el conjunt del Govern i amb la comissió mixta de l'Estat que aquest fos el problema número u que es plantegés. I vostè sap, com aquí s'ha dit, que els hem plantejat ben sincerament que havíem de fer una moció conjunta, perquè és el que el país esperava, de donar suport a la gent afectada –número 1, donar suport a la gent afectada– i donar suport per impulsar, per accelerar, per incrementar les gestions, els recursos que s'estaven fent per aconseguir els traspassos. I en lloc d'això, vostès vénen aquí a muntar el numeret.

Miri, el 23 d'octubre del 2002 –senyors de Convergència i Unió, m'escolten?–, vostès van rebutjar una proposició no de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds per aconseguir la transferència a la Generalitat de les línies de regionals i de rodalies Renfe i de les competències. I després els hi diré amb quina excusa la van rebutjar. Octubre del 2002, vostès deien: «Niet. No, a les rodalies». Deien: «Niet», sí, sí que ho deien. (*Remor de veus.*)

M'ho descomptarà, oi, senyor president? (*Remor de veus.*)

El president

Senyors diputats, senyores diputades, si us plau...

El Sr. Milà i Solsona

Per cert, no parlem només de rodalies de Barcelona, parlem també de les rodalies de Girona i parlem també de Lleida i parlem també de Tarragona, que també són d'aquest país i el problema el tenen tan o més greu. Saben per què ha passat això? Aquí es parlava si de culpes del passat o no. Miri, dotació d'inversions públiques en infraestructures a la província de Barcelona –però seria extrapolable–, un treball de l'Institut d'Estudis Regionals Metropolitans. Sap què ens diu aquest estudi acabat de publicar? Que la província de Barcelona presenta un model de desenvolupament territorial basat primordialment en infraestructures viàries. En el 1991-2002 l'estoc de capital en carreteres guanya pes, 5 punts i mig, i representa més de la meitat del total d'infraestructures. En canvi, la dotació en capital ferroviari perd 3 punts i mig en aquest lapse de temps. Des de l'any 91 –quí hi havia al Govern l'any 91?–, les carreteres, els ports i els aeroports de la província de Barcelona són les infraestructures que mostren un creixement més alt en detriment del capital ferroviari.

I si volen veure gràfics –que des d'aquí els veuran–, aquesta és la línia vermella de la província de Barcelona. Això és Madrid i això és València. I si veuen les inversions que hi ha hagut en ferrocarril: escandaloses –escandaloses!–, des de l'any 91 fins ara –això és Madrid, que puja fins aquí dalt, i aquesta línia inamovible és Barcelona.

D'això patim, perquè si a més miréssim què representen aquestes inversions en ferrocarril, representen únicament i exclusivament l'ídol de l'AVE. Quan nosaltres ens vam estar anys dient: «No ens oblidem dels serveis de rodalies, no ens oblidem dels serveis regionals...» AVE i AVE! I ara paguem aquestes conseqüències d'haver oblidat els serveis que interessen la gent. I ara vostès ens diuen que no volen arribar a un acord per donar suport a les gestions que s'estan fent per aconseguir més aviat aquests traspassos?

Sap per què vostès no van voler acceptar aquests traspassos i ara ens diuen que d'immediat ho faci Ferrocarrils de la Generalitat? El senyor Esteve Figueres, del Grup de Convergència i Unió: «És criteri del Govern...» –de la Generalitat de llavors, del seu Govern– «que, en el supòsit que la totalitat dels serveis de la companyia es transferissin a la Generalitat de Catalunya, s'hauria d'habilitar un mecanisme de finançament compartit entre l'Estat i la Generalitat perquè pugui subvenir a les despeses necessàries.» És a dir que llavors ho trobaven coherent demanar aquests recursos.

I segona, no deien que ens en cuidéssim a través d'un consorci o d'una entesa entre Ferrocarrils de la Generalitat i Renfe? No, no, ho posaven més *largo me lo fiais*. Home, de fet, estem al 2007 i encara no ho tenim. Diu: «Sí, l'ens gestor d'infraestructures de Catalunya pot tenir la gestió de línies ferroviàries existents» –perquè això ho diu la nostra Llei de transport ferroviari–, diu: «Ara bé, calma, no ens interessa fer-ho, perquè per completar el desplegament legislatiu en matèria d'administració ferroviària caldria una norma, una norma per crear l'ens regulador de l'ús d'infraestructures. El desenvolupament d'aquesta norma està previst.» Van tenir

el 2002, van tenir el 2003, han pogut presentar proposicions, on és la creació d'aquest organisme que ens hagués permès fer tot això?

Senyors de Convergència i Unió, encara estem a temps. Arribem a un acord de fer un posicionament unànim del Parlament dient: «Més inversions per rodalies i el traspàs com més aviat millor.» I, ho repeteixo, entre les alternatives que ens proposen, posem-nos tots plegats al costat de la gent i no tots a tirar-nos els plats pel cap.

Gràcies.

El president

L'il·lustre senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejeros*, ilustres diputados y diputadas, se ha hablado aquí de evidencias. Yo, después de escuchar el debate que ha precedido mi intervención, tengo tres. La primera: que es un desastre la gestión de las cercanías de Renfe. En eso coincidiremos todos, tanto la oposición como el Gobierno. No hay ninguna duda de que se ha producido una deficiente inversión en infraestructuras, ha habido una supresión de trenes en determinadas líneas y la proximidad de las líneas de las obras de la línea del AVE está llevando y teniendo consecuencias en el funcionamiento de las cercanías de Renfe.

Una segunda evidencia. Ustedes están muy enfadados, eh?, porque no hacen nada más que ir..., puedo decir, gritando lo que hicieron mal unos y lo que han hecho otros. Y sinceramente, la impresión que tienen los ciudadanos después de este debate es que están más preocupados por lo que han hecho los de antes y lo que no van a hacer ahora que por la solución que se está dando a la ciudadanía en un problema tan inmediato como este.

Permítanme, como fuerza que no tiene ninguna responsabilidad de Gobierno, ni la tendrá en mucho tiempo, decirles que no vamos por el buen camino. No vamos por el buen camino puesto que la imagen que se está dando en el Parlamento hacia los ciudadanos en este caso es penosa. Pongámonos de acuerdo.

Pongámonos de acuerdo –y aquí voy a la tercera evidencia–, el tema no es tanto si se ha de producir el traspaso inmediato porque lo dice el Estatuto o no. Si entramos en esa dinámica, tampoco lo entenderán los ciudadanos, porque los ciudadanos lo que quieren es que se les solucione el problema que tienen cada día, y les importa un bledo si la competencia es autonómica, central, local o europea.

Renfe en Madrid funciona perfectamente. Aquí no. (*Remor de veus.*) Pero la seguridad, la seguridad y los sistemas penitenciarios de que hablábamos antes, en Madrid funciona mejor que en Cataluña, y la competencia es catalana.

Quiero decir con esto –quiero decir con esto–, que evidentemente pongámonos de acuerdo. Pongámonos de acuerdo en que hay que invertir más, que hay que minimizar los perjuicios del AVE y que haya más colabora-

ción entre Renfe i Adif, que es necesario aprobar unos protocolos de actuación eficaces ante posibles averías e incidencias, que prime la información al usuario y prevean alternativas. Se han de mejorar los servicios de atención telefónica, y en definitiva se ha de seguir el criterio que sabiamente fijó la Cámara de Comercio de Barcelona.

Arreglen primero ustedes el servicio de cercanías, reciban los fondos. Y en esto estamos de acuerdo con lo que está planteándose por parte del Gobierno de la Generalitat. Reciban los fondos y luego hablaremos del traspaso.

No se haga una polémica –permítanme, señores de Convergencia– de corte nacionalista. Porque en definitiva lo que se está planteando aquí es: «Tengamos más gobierno porque seremos más país.» No, no, ese no es el tema. El tema es: seamos mejores gestores i exijamos ahora mismo a quien tiene la gestión que lo haga mejor. Ese es el tema, no tanto la inmediatez del traspaso, como la eficacia de la gestión. De aquí que nosotros, y ya lo anticipo, no vamos a dar soporte, aparte –aparte– de las medidas que propone Convergència i Unió. No vamos a dar soporte porque entendemos que hay aspectos relevantes que sí merecen..., como puede ser el punto cuarto en cuanto a la instancia al Gobierno para que realice actividades de infraestructuras y mejora del servicio, pero otras partes, no, porque no estamos ante un conflicto competencial sino ante un conflicto que afecta directamente a los servicios y al interés ciudadano.

En definitiva, me gustaría que la impresión que se llevara hoy la ciudadanía, después de escuchar este debate, es que el Parlamento se preocupa de responder a las necesidades de la población, de esas miles de personas que cada día padecen un servicio deficiente, y no tanto que estamos ante un enfrentamiento entre grupos políticos que se preocupan más de determinados intereses políticos más que del interés de la ciudadanía.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyor Rull, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb relació a les esmenes, en les esmenes del Partit Popular hem arribat a una transacció en el sentit d'incorporar la seva esmena però mantenir aquesta idea que es creï una comissió específica, *ad hoc*, a l'ATM, justament per expressar aquesta tutela, per vetllar pel bon compliment, pel bon desplegament d'aquest pla de xoc. Primera idea.

No acceptarem l'esmena del tripartit. És interessant que el conjunt de la ciutadania i aquesta cambra sàpiguen que el nostre Grup Parlamentari ha ofert una transacció al tripartit, li ha ofert, eh? Hem hagut de ser nosaltres qui s'ha adreçat a vostès justament per assolir aquest acord. Aquesta és la transacció que els hem ofert, una transacció que recollia el 70 per cent del que vostès plantejaven. Que el senyor Labandera, en un gest de sin-

ceritat ens diu una cosa, diu: «En l'únic que ens preocupa prioritàriament, l'element bàsic és reconèixer que el Govern està fent coses.» Escolti, la nostra moció no deia que el Govern de la Generalitat no estava fent res. Simplement no en parlava, del Govern de la Generalitat. El que dèiem era..., quatre punts: traspàs, tutela, pla de xoc, estar al costat dels usuaris amb les indemnitzacions. Però vostès, obsessivament deien: «No, no, que consti que el Govern està fent coses; que consti que el Govern està negociant». No, escoltin, volen acord? Doncs votin el text íntegre de la moció. Qui trenca l'acord són vostès, amb una actitud absolutament curta de mires. Llegeixin-se la nostra moció i veuran què és estar al costat de la gent i què no.

Segon element: no podem estar d'acord amb relació a com vostè gestionen els traspassos. Tenim l'experiència de la Pobla. El tren de la Pobla el traspassen a la Generalitat però pagant la Generalitat, pagant-ho absolutament tot. Aquests són els antecedents, aquests són els precedents. Volen més coses? El dèficit d'inversions no ve per casualitat, no ve per atzar còsmic. Nosaltres afirmem solemnement en aquest Parlament que en els últims tres anys hi ha hagut una desinversió premeditada del Govern de l'Estat a Catalunya perquè sabien que s'aprovaria un nou estatut i sabien que amb aquest Estatut hi hauria traspàs i que no valia la pena de mantenir la inversió si no hi ha hagut una davallada extraordinària en personal de manteniment, en personal de circulació.

I l'últim tema, senyor Vigo, vostès què fan votant els pressupostos generals de l'Estat? Sap què diuen els pressupostos generals de l'Estat en els dos últims anys? 148 milions més d'inversió a Madrid que no pas a Catalunya, i vostès voten aquests pressupostos generals de l'Estat. *(Veus de fons.)*

I senyor Milà...

El president

Senyor Rull, es tractava de posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, sí, per això...

El president

No, no..., per això, no, senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Votarem que no a aquesta transacció, senyor president, bàsicament perquè el text de la moció que hem presentat li sona d'alguna cosa, senyor Milà? És, bàsicament, el text, l'essència del text que vostès plantegen en els municipis, en els ajuntaments. I aquí voten que «no» i allà que «sí»?

Avui ha quedat molt clar que qui surt victoriós d'aquest debat no són els ciutadans; qui surt victoriós és el PSOE, un PSC que li tapa les vergonyes...

El president

Senyor Rull, se li ha acabat el temps.

El Sr. Rull i Andreu

...i una Esquerra Republicana i una Iniciativa...

El president

Senyor Rull se li ha acabat el temps.

El Sr. Rull i Andreu

...que bàsicament cobreixen aquesta actitud absolutament perjudicial per als ciutadans de Catalunya. Menys fariseisme, més estar al costat de la gent.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Domingo... *(El Sr. Vigo i Sallent demana per parlar.)* Senyor Vigo...?

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president, per contradiccions i una falsedat flagrant. *(Pausa.)* Escolti, senyor Rull, nosaltres als pressupostos ens vam abstenir; van ser vostès qui hi van votar a favor. És més, vostès van votar la comissió d'infraestructures. Van ser vostès, no nosaltres.

I, per tant, ens estan adjudicant a nosaltres precisament una cosa que van fer ells.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Labandera...?

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, per contradiccions, senyor... *(Pausa.)* Miri, aquí ha dit, el senyor Rull... El senyor Rull ha manifestat que nosaltres, la nostra funció és tancar les vergonyes del PSOE. Miri, jo li diré: la vicepresidenta va ser aquí dissabte passat i va tenir un compromís. Avui, el president Zapatero també ha estat a Catalunya interessant-se pel tema de les nostres infraestructures, i s'ha compromès –s'ha compromès– amb el Govern de Catalunya, amb els ciutadans de Catalunya, en la participació del Govern de la Generalitat en l'elecció de model de la terminal Sud de l'aeroport del Prat, perquè tinguem l'aeroport que necessita el país, i això és una cosa important.

Mai va tenir un gest, el senyor Aznar quan era president, amb el president Pujol, d'aquestes característiques. Per tant, de vergonyes, poques; responsabilitat del Govern de l'Estat i del Govern de la Generalitat, moltíssima.

I l'última cosa, senyor president. És poc elegant, senyor Rull, que les converses privades que tenim en una gestió les tregui a l'*atril*. Jo no li ho faré mai de totes les converses privades que tenim vostè i jo.

Gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Senyor Rull...?

El Sr. Rull i Andreu

Senyor Labandera... (*Remor de veus.*)

El president

Perdó, senyor Rull... Senyores diputades, senyors diputats, només els recordo que estem al Parlament de Catalunya. Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Per contradiccions amb el senyor Labandera i el senyor Vigo. Al senyor Vigo: aquest dèficit d'inversions es produeix en aquests tres primers anys de Govern socialista, d'una manera molt clara i d'una manera molt evident amb el seu suport, i això és incontrovertible, senyor Vigo. És absolutament incontrovertible.

Senyor Labandera, la senyor vicepresidenta... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Rull i Andreu

...aquest cap de setmana no ve a donar suport a rodalies, ve a la seva escola d'hivern. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau... (*Pausa.*) Senyor Rull, acabi.

El Sr. Rull i Andreu

Ve a la seva escola d'hivern, i vostès aprofiten això per rentar la cara d'una actuació que és maldestra allà i maldestra aquí.

Senyor Labandera, no és una conversa privada...

El president

Senyor Rull, acabi, si us plau.

El Sr. Rull i Andreu

Em permet?, que això és una acusació greu.

El president

Acabi, si us plau.

El Sr. Rull i Andreu

No és una conversa privada en la mesura que hi ha hagut una negociació amb els tres grups, i saben perfectament que nosaltres no acceptarem que una moció de Convergència i Unió serveixi per justificar el Govern, més, que per estar al costat dels ciutadans i les ciutadanes. Aquest és el nostre plantejament. (*Remor de veus.*)

El president

El senyor Vendrell ha demanat votació separada del punt segon de la Moció. Senyor Domingo, vostè ha insinuat que volien votació separada, també, d'algun

punt, però, atès que hi ha una transacció, m'agradaria que em concretés quin és el punt que vol votar separatament.

El Sr. Domingo Domingo

Perdoni, volem votar separatament els punts 3 i 4.

El president

S'entén que de la transacció, eh?

El Sr. Domingo Domingo

Sí.

El president

Vostès la coneixen...

Doncs, molt bé, votarem en primer lloc el punt número 2... (*Veus de fons.*) No, no, encara no hem començat, fins que no dic «comença la votació», no comença. (*Rialles.*) No, és que estic intentant aclarir el tema de l'esmena transaccional amb la votació separada que em planteja el senyor... Hi ha quatre punts a la moció dels quals la transacció afecta el tercer, eh? –el tercer. Per tant, votarem, en primer lloc, el punt primer de la moció –el punt primer de la moció. (*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

No sé si ha quedat clar...

El president

Ha quedat clar, senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

...que la transacció afecta el tercer, però que en el quart incorporem una esmena.

El president

Ha quedat clar.

Punt primer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 72 vots en contra.

Votarem, ara, el punt segon.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 72 en contra i 12 abstencions.

Votarem, ara, el punt tercer, que és el que incorpora la transacció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Finalment, votarem el punt quart.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 69 vots en contra.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de prevenció i eliminació de la sinistralitat laboral**
(tram. 302-00011/08)

El punt tretzè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política de prevenció i eliminació de la sinistralitat laboral. Presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellera, fa quinze dies veiem aquí una interpellació sobre sinistralitat laboral, en un moment especialment dur perquè en aquella setmana es produïen sis morts per accident laboral. Però per sobre de la situació dura del moment en concret, la realitat és que nosaltres manifestem que hi ha un canvi de tendència pel que respecta a la sinistralitat laboral. Del 2003 al 2005 és cert i és positiu que hi ha hagut una disminució important, però també és cert que el 2006 hi ha hagut un increment de la sinistralitat laboral i també un increment del nombre de morts. L'any 2007 tampoc és que l'hàgim començat amb bon peu, i en aquest sentit, doncs, també aquests darrers quinze dies hi han hagut lamentablement dos accidents laborals més, mortals.

Davant de tot, doncs, cal, en primer lloc, com dèiem en la interpellació, acceptar aquest canvi de tendència; acceptar per precisament poder-hi actuar i poder-hi actuar correctament. Cadascú, evidentment, des del seu àmbit: el Govern, en el seu; els grups de l'oposició, en el seu; les empreses i també els treballadors. Però el que és segur és que cal treballar-hi en positiu per mirar de redreçar al màxim les coses.

Al Govern, nosaltres li reclamàvem una especial acció en el lideratge, i per tant, en aquest sentit, cal que treballi en aquells àmbits que és competent, però també en aquells que sense ser-ne pot incidir-hi i pot fer canviar les coses.

La moció que avui nosaltres presentem no dubtem que serà votada per la totalitat de la cambra, perquè en el seu primer punt, per exemple, expressa, doncs, la necessitat que aquest Ple manifesti la voluntat que s'iniciï de forma immediata les gestions per tal de fer efectiu el dret, reconegut a l'article 170.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de traspàs del cos d'inspecció de treball.

Ara que el nou Estatut ens ho garanteix per llei, nosaltres hem de forçar al màxim aquesta maquinària. Sabem que aquest és precisament un dels temes que està en la llista de traspassos, però també sabem quin és el ritme que a dia d'avui està imposant el Govern central, està imposant Madrid, i per tant, en aquest sentit, cal forçar al màxim les coses. Una aprovació des d'aquest Parlament, sens dubte, hi donaria molta més força.

Quin altre àmbit creiem que és del tot necessari? Doncs fer el compliment de la resolució que va ser aprovada en la sisena legislatura, i hem posat especial menció al que és la creació del registre d'empreses que incompleixen de manera reiterada la normativa sobre seguretat i salut en el treball. Aquest és un tema que a dia d'avui encara no s'ha dut a terme. Esperàvem una normativa espanyola, normativa espanyola que no hi és i que va haver-hi el compromís que, si no, des de Catalunya es duria a terme. Per tant, en tres mesos duquem-ho a terme.

Cal també, entenem nosaltres, una revisió del pla de govern; una revisió en el sentit que, com els manifestava l'altre dia, cal en primer lloc que hi hagi consens amb els principals agents socials, consens que no hi és a dia d'avui. I en aquest sentit, nosaltres proposem coses, algunes d'elles potser agosarades, però jo també crec que més actuals avui segurament, més actuals, que mai. Per exemple, en el que és la millora del sistema d'informació sobre els accidents laborals, que permeti conèixer millor les causes dels accidents laborals i superi les actuals limitacions. En aquest sentit, per exemple, sabíem fa pocs dies la realitat de dues persones que havien mort treballant, que, pel fet que no estaven en una situació de contracte laboral, no constaran –però això és només pura estadística– en el que és l'estadística de la mort en l'àmbit laboral.

Per tant, aquí el que ens val la pena no és l'estadística sinó la realitat que hi ha, la realitat que passa i, per tal, que cal combatre. I és en aquest sentit que nosaltres presentem també aquest punt concret.

Demanam també l'establiment de polítiques específiques per a col·lectius, i volem fer especial menció del que fa referència a les persones estrangeres. Creiem que cal potenciar els sistemes institucionals de prevenció. Evidentment, hem parlat de la inspecció, que nosaltres hi donem un gran pes, però també de l'àmbit de prevenció en volem fer una especial menció.

I manifestàvem també, i així ho posa el darrer punt, que cal que, malgrat que l'àmbit legislatiu és a Madrid, en l'àmbit de la prevenció de riscos laborals, és necessari que des de Catalunya i concretament des del Parlament de Catalunya s'iniciï, doncs, una proposició de llei amb la qual es canviï, es miri de canviar aquesta normativa estatal per tal que donem elements reals –i en això hem estat d'acord en els discursos– a les empreses petites i mitjanes per poder treballar-hi.

La mateixa consellera manifestava que les empreses que tenen major sinistralitat laboral són les empreses mitjanes i que, per tant, el que és necessari és donar-los elements, no ens serveix fer els discursos però no actuar-hi per canviar les coses.

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

Per tant, en aquest sentit, nosaltres presentem una sèrie de propostes per treballar en aquesta proposició de llei.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. En aquesta moció ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula per defensar-les l'il·lustre diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Nosaltres varem escoltar atentament la interpellació que es va substanciar en aquest Ple, en l'anterior Ple, i varem sortir una mica preocupats, perquè varem veure que de la intervenció no es desprenia una aportació concreta de solucions, sinó que s'abundava en una actitud davant del problema que nosaltres no compartim, que és més una actitud relacionada amb les mesures de caràcter controlador i punitiu, fiscalitzador i policial, i no pas amb les mesures de caràcter preventiu, que són les que nosaltres entenem que cal en aquest sentit.

En aquesta intervenció, si m'ho permet, senyor president, defensaré l'esmena que hem presentat en aquesta moció, alhora que aprofito per posicionar-me respecte d'això.

Deia «decebedora» perquè no dóna solucions, perquè a més a més té una actitud de resignació, al meu entendre, i perquè explica el que està fent el departament, que de fet comprovem que no dóna solució al problema que tenim.

I deia que ens deixa especialment preocupats perquè situa com a eix central de la política contra la sinistralitat laboral mesures policials i fiscalitzadores, i, per tant, algú podria pensar, que estic segur que no deu ser així, que pressuposa fins i tot mala fe en l'actuació dels empresaris davant d'una situació com aquesta. Jo, de fet, no ho penso, que això sigui així.

Volem que s'actui decididament en aquesta matèria, i la nostra opinió respecte a això ja és coneguda. La lluita contra la sinistralitat laboral s'ha de fer des d'una doble vessant. La vessant punitiva és evident que s'ha de mantenir, però no crec que sigui una qüestió únicament de tipus policial, perquè, si no, doncs, caldria anar afegint cossos aquí, també podríem comptar amb la policia municipal i amb la Guàrdia Civil, i al final acabaríem només pensant que això se resol d'aquesta manera. I, en canvi, hi ha una segona vessant, sobre la qual vull posar l'accent, que és la preventiva, sobre la qual cal incidir especialment perquè és la que permet realment evitar l'accident i al nostre entendre és la més important.

Quant a la moció que ha presentat Convergència i Unió, vull dir que mantenim un gran alt grau de coincidència. La valorem positivament, és una bona moció, que afecta, precisament, o que aborda, precisament, les mesures polítiques que van en aquesta línia que jo explicava: la línia preventiva; una política, al nostre entendre, que cal per abordar el problema de la sinistralitat laboral.

Estem d'acord, per tant, amb caràcter general, amb aquesta moció, tot i que hi han alguns aspectes que hi discrepem i que no els votarem, però compartim perfectament la filosofia dels dos blocs de la moció.

El primer bloc, de la política de lluita contra la sinistralitat, quant al compliment de les resolucions aprovades en aquest Parlament, òbviament; la revisió de la millora del pla de govern; la potenciació dels sistemes institucionals de prevenció, etcètera.

No votarem el punt 1.a, de traspàs immediat del Cos d'Inspecció, perquè entenem que és una matèria delicada que cal fer correctament. És un cos d'inspecció que està fent les seves funcions, que quan es produeixi el traspàs s'ha de fer molt ben estudiat i molt ben meditat. I, per tant, entenem que és el Govern qui ha d'anar marcant els passos en aquest sentit.

Com tampoc votarem el punt 2.a, quant a l'adaptació de la normativa estatal a les noves competències que atorga l'Estatut, pel mateix motiu, perquè entenem que, si s'ha de fer, s'ha de fer correctament i és el mateix Govern, d'acord amb el Govern de l'Estat, qui ha d'anar desenvolupant aquesta nova normativa.

Però en canvi sí que compartim totalment el cos central del segon bloc d'aquesta moció, quan parla que el Parlament elabori una iniciativa conjunta per defensar davant del Congrés dels Diputats per tal de millorar el marc normatiu estatal de prevenció de riscos laborals. Entenem que és una bona iniciativa..., i que permeti simplificar la normativa, millorar la cobertura per als treballadors autònoms, ajustar les cotitzacions a l'índex de sinistralitat de les empreses, estimular el compliment normatiu bonificant les cotitzacions, etcètera. Per tant, estarem d'acord en aquest plantejament.

Però nosaltres presentem una esmena que pretén complementar aquesta moció. He dit que és una bona moció, així la valorem i la voldríem complementar. Volem impulsar una reforma de la Llei d'impost de societats, per tal que les empreses, especialment les petites i mitjanes, puguin veure's estimulades a prendre les mesures de prevenció de riscos laborals que impliquin en ocasions assumir un cost econòmic molt elevat.

De fet, actualment, no hi ha, no existeix cap instrument d'ajut econòmic per a l'aplicació de la normativa de prevenció de riscos laborals. I entenem que, precisament, les empreses que tenen més dificultats per poder-s'hi acollir necessitarien, i seria bo que tinguessin, aquest estímul per part de l'Administració.

Altres països amb un nivell, amb índex de sinistralitat molt més baix que el nostre tenen mesures d'aquestes. Em refereixo, concretament, a la República Francesa; disposen d'aquest tipus d'incentius i línies d'ajuts. I entenem que és molt positiu i voldríem caminar en aquesta direcció.

Creiem que és l'hora de fer aquest pas, decidit, en aquesta direcció que acabo d'apuntar; afavorir polítiques fiscals que permetin fer atractiu per a les empreses la inversió en mesures de prevenció de riscos laborals, perquè, hi insisteixo, creiem que cal posar l'accent en aquest tipus de polítiques que afavoreixin la prevenció del risc de l'accident. Per tant, actuar abans que l'accident es produeixi.

En aquest sentit, i en converses mantingudes amb el grup proponent, hem arribat a un acord transaccional

que espero que la diputada proposant de la moció exposi en la seva intervenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara intervenir als grups que no han presentat esmenes a la moció, per fixar llur posició. En primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'honorable diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, nosaltres rebutjarem la moció. I ho farem per dues raons. La primera, perquè el que planteja en el primer bloc ja ho està fent el Govern, i la segona, perquè el que planteja en el segon bloc tenim discrepàncies de fons sobre la seva orientació. I, diguem-ne, si haguéssim de ser breus, podria acabar aquí, però crec que ni el tema que ens ocupa ni el seu grup s'ho mereixen, i, per tant, passaré a explicar o a detallar o a ampliar molt més aquestes dues raons.

Però, en tot cas, permeti'm que, com avui hi ha tornat a insistir la senyora Meritxell Borràs, li faci un esment sobre el tema de la tendència. De quina tendència parlem? De quin període estem parlant? Miri, en aquest gràfic apareix la tendència dels accidents mortals des de l'any 82 fins ara. Hi han tres períodes clarament: del 82 fins al 95, apareix la llei; del 95 fins al 2003, entra el Govern tripartit de progrés, i tota aquesta situació..., es produeix una cosa: des que entra el Govern, s'accelera la reducció dels accidents, el mateix succeeix en la totalitat dels accidents. Vol parlar exclusivament del 2006 amb relació al 2005? O parlem, per exemple, des de setembre del 2006 a gener del 2007, que és millor que el millor any? Escolti, crec que en aquest tema la tendència és que, fins i tot sent un any, el 2006, que s'ha produït un increment de la sinistralitat amb relació al 2005, és el millor segon any en vint-i-quatre anys de gestió.

Per tant, problema, en tenim, però posem-lo en els seus justos termes i en la seva pròpia identificació. I, per tant, la tendència dels últims set mesos ha canviat i torna a ser més positiva, perquè aquest Govern no ha hagut d'esperar aquesta interpellació per actuar; actuava des de bon principi, i l'anterior també, en la reducció de la sinistralitat, quan a partir de gener, febrer, març, abril de l'any passat comencen a disparar-se els índexs de sinistralitat –i el mateix parlo en aquest tema..., i els elements continuen avançant i millorant, no sense ensurts, però evidentment el que mirem..., i vostè que és de ciències ho sabrà, que un número dividit per zero dona infinit, i quan comparem períodes en què no s'ha produït una accidentalitat els índexs pugen moltíssim. Agafem períodes grans, mirem les tendències i col·loquem les coses en els seus justos termes.

Miri, el seu plantejament al primer punt de la moció planteja el tema de la inspecció. A finals del 2004 es va demanar; fa pocs dies, quan es constitueix la comissió bilateral, aquest és un punt que va plantejat ja per negociar la transferència de la inspecció.

El compliment de la resolució del 2002..., no se'n va donar compte durant el 2003, que estaven governant vostès, però el 2004, que hi havia un altre govern, vam fer una sessió monogràfica on vam explicar com s'estava complint. Ja es va explicar aleshores com s'estava complint. I, en tot cas, pel que fa al registre de empreses, que sembla que és el que preocupa, l'abril del 2006 es va demanar a l'Administració General de l'Estat que publicués aquesta norma i el gener passat es va informar per part de la Generalitat el projecte de decret que regularà aquesta norma. Per tant, està en aquest mecanisme, on havia de ser, perquè és l'aplicació i el desplegament de l'article 40 de la Llei d'infraccions i sancions en l'ordre social. Fem-ho on correspongui i on s'està plantejant.

La revisió del pla de govern. Abans d'ahir, dimarts, es va fer una reunió periòdica de seguiment d'aquest pla i allà es van donar les informacions, i s'estableix, conjuntament amb els agents socials i empresarials, aquests elements.

I, per una altra banda, els sistemes institucionals que vostè planteja reforçar ja s'han reforçat amb aquests cent cinquanta tècnics, que és la primera comunitat d'Espanya que reforça, i que suposa, ni més ni menys, un increment del cent per cent dels recursos destinats a la prevenció de riscos laborals.

Pel que fa al seu segon punt, el que planteja la necessitat... –que en tot cas no sé si és..., reglamentàriament crec que és dubtós que anem amb una idea que aquí el Parlament es compromet a fer una iniciativa quan hi han altres mecanismes–, dir-li algunes coses només per sobre, perquè se m'acaba el temps.

La Llei de prevenció de riscos ja té dos instruments de suport i un que entrarà en vigor el dia 19 d'abril del proper any, que és la llei que regula la subcontractació o la contractació a la construcció, que és un dels factors on es produeix clarament més accidents. Totes les empreses tenen i han de tenir la mateixa normativa, independentment de la mida. Si hem d'ajudar les petites i mitjanes empreses, ja ho estem fent, perquè així ho contempla l'acord estratègic, i tenen més recursos orientats en aquest tema.

Pel que fa als autònoms, li haig de dir que hi ha en tramitació una llei del treball autònom, i si hem d'establir alguna cosa no és una llei aquí per dir-li-ho allà, és allà que s'està discutint la llei del treball autònom on podem i hem d'incloure totes les mesures adients. No fem una cosa..., que sigui que quan arribi..., ja estarà aprovada la llei del treball autònom i, per tant, se'ns haurà passat l'arròs.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

I, per últim, senyora diputada, crec que algunes de les mesures i incentius que vostè planteja tenen greus problemes, hi podrien ajudar, però tenen un problema greu: pot haver-hi empreses, que no tinguin treballadors o que tinguin un ampli índex de subcontractació, que no tin-

guin accidents, ells, però la seva responsabilitat es vegi diluïda en aquest tema. I amb el seu sistema de «bonus» i «malus» no s'assegura que es millori la sinistralitat en aquest tema. Per tant, discutim de quins mecanismes, però fem-ho seriosament, no tan sols aplicant mecanismes puntuals que no n'està assegurada l'efectivitat.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir ara al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrués

Gràcies, senyor president. Senyora Meritxell Borràs, compartim des del Grup d'Esquerra, evidentment, la seva preocupació per la sinistralitat laboral; és una xacra social a Catalunya, ho és, ho és a tot Europa, però especialment a Catalunya, on encara tenim índexs de sinistralitat laboral més alts que a la resta d'Europa. I és veritat que l'any 2006 va ser un mal any, però vostè ha passat per alt que des de l'any 2004 ha anat disminuint progressivament la sinistralitat laboral: 188.900 accidents laborals l'any 2001, 162.000 accidents laborals del febrer del 2006 al gener del 2007. I sabem que és una matèria en la qual parlar de xifres és parlar fredament d'una qüestió que, evidentment, afecta de manera molt clara la nostra societat, però se n'ha de parlar perquè puguem entendre que sí que hi ha hagut un esforç clar en aquest sentit per part del Govern catalanista i d'esquerres, primer, pel Govern d'entesa ara –que evidentment també segueix sent catalanista i d'esquerres.

El mes de gener de 2007 hi ha una lleugera tendència a la baixa –també ho ha passat per alt–: 11.426 accidents laborals el gener del 2006, 11.083 el gener de 2007, amb una reducció també de l'accidentalitat mortal.

Estem parlant, però, de xifres alarmants en el context de la Unió Europea –ja ho he dit: tenim 5.919 accidents per cada cent mil persones ocupades; la Unió Europea està al voltant dels 4.000 accidents per cada cent mil persones ocupades. I hem de seguir treballant en aquesta matèria.

Però la seva moció, senyora Borràs, parteix de la desconfiança amb el Govern, que és clarament i manifesta la desconfiança que de la seva moció es desprèn amb relació a l'activitat que està fent el Govern, perquè, si no, no s'entén que vostè hagi posat tot un reguitzell de propostes més pròpies d'un programa electoral que vostès devien presentar a les passades eleccions, que no de la voluntat d'arribar a un consens amb els grups que donem suport al Govern i amb el mateix Govern per tal d'afrontar conjuntament un àmbit on és de menester que hi hagi una col·laboració entre els grups polítics de la cambra. I, per tant, des d'aquesta desconfiança no es pot arribar a un consens, no hi ha les bases suficients per arribar a un acord en la matèria.

Molts punts –ja li ho han dit– ja s'han estat complint. La Inspecció de Treball..., ja hi ha els mecanismes previstos a l'Estatut perquè aquesta Inspecció de Treball depengui de la Generalitat de Catalunya; deixi treballar a la comissió bilateral.

Respecte a la proposició de llei davant Madrid, jo la convido, senyora Borràs, a convèncer els seus diputats al Parlament espanyol, amb el senyor Duran i Lleida al capdavant, perquè presentin precisament aquesta resolució davant les Corts. De ben segur que es pot arribar a un consens amb els diputats d'Esquerra Republicana al Parlament espanyol, però no ens faci incloure aquí els punts que vostè vol que el senyor Duran i Lleida defensi a Madrid, és a dir, no utilitzi la cambra parlamentària catalana per convèncer el seu representant a Madrid, el senyor Duran i Lleida; suposo que la interlocució entre Convergència i Unió pot ser suficientment fluida perquè es pugui fer de manera directa. Perquè vostè no només ens diu que s'ha de presentar aquesta resolució, sinó que a més a més ens inclou els continguts que aquesta resolució vol que, finalment, incorpori, una vegada presentada a Madrid, i crec, sincerament, que aquesta no és la via per presentar aquests tipus de propostes.

Hi ha un aspecte determinant, senyora Borràs, que vostè oblidia, curiosament, en aquesta moció, i és la reducció de la precarietat laboral. Només fa un esment col·lateral de fer un estudi entre temporalitat i sinistralitat. Ja l'hi dic jo, l'estudi: el 50 per cent dels morts per accidentalitat laboral el mes de gener de 2007 han estat persones que tenien contractes eventuais. Hi ha una relació clara entre precarietat laboral i sinistralitat laboral, i sembla que al seu grup parlamentari això no li preocupa. Per què no li preocupa, senyora Borràs, la reducció de la precarietat laboral? Per què no inclou mesures per reduir la precarietat laboral en la moció que vostè ha presentat? El Govern d'entesa està treballant també, i sobretot, en aquesta direcció, que sabem que és un dels principals problemes que afecten i que determinen la sinistralitat laboral.

Per tant, senyora Borràs, hi ha una mostra de desconfiança manifesta en aquesta moció, hi ha una mostra de desconfiança manifesta respecte als seus representants al Parlament espanyol –si no, suposo que ja els hauria traslladat aquestes propostes que ens vol fer aprovar al conjunt de la cambra–; està dient una sèrie de qüestions que ja s'estan portant a terme, que ja s'estan complint, i s'oblidia de qüestions estructurals fonamentals, com és la reducció de la precarietat laboral, en la qual el meu grup està molt compromès, i que, evidentment, si ni tan sols la menciona, difícilment nosaltres podrem arribar a consensos.

Per tot això, el Grup d'Esquerra Republicana rebutjarà la seva moció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon intervenir, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats i diputades, creguin-me que una de les preocupacions de la nostra coalició és arribar a assolir per als homes i dones treballadores de Catalunya

la seguretat en el seu lloc de treball i que s'assimili als estàndards europeus dels països més avançats en la matèria. Aquest va ser el motiu de la nostra insistència que s'incloués en el nou Estatut el traspàs del sistema d'inspecció del treball, així com ha estat finalment. I en aquest sentit, per aquesta preocupació, també varem preguntar-li en l'anterior Ple a la consellera. Satisfà també que al cap dels anys el Grup de Convergència i Unió també mostri preocupació per un tema tan sensible com aquest, que són les polítiques de prevenció i de seguretat en el treball. Però els haig de dir que nosaltres votarem en contra de la seva moció, i els diré per què.

Doncs, perquè, pel que fa a tota la primera part –ho han esmentat anteriorment els companys d'Esquerra i del PSC–, ja s'està fent efectiu el tema, el traspàs de..., el mecanisme previst de la Comissió Bilateral Estat - Generalitat, ja està treballant el traspàs pel que fa referència a traspassar el cos d'inspectors.

Així mateix, d'altra banda, sobre el tema de les empreses, de la creació del registre d'empreses que incompleixen de manera reiterada la normativa, també s'hi està treballant. Des de l'abril del 2006 hi ha un informe, hi ha el projecte del real decret sobre aquesta qüestió en el Ministeri de Treball.

Pel que fa al pla de govern, que també és un dels aspectes que contemplaven, doncs, que calia revisar, nosaltres creiem que s'està treballant, que s'està implementant, ha anat avançant, malgrat que és cert que tot pot avançar més i tot es pot aprofundir més. En aquest sentit, vull dir-los que nosaltres entenem l'especial rellevància que vostès contemplin, que és sobre els accidents *in itinere*; el que passa, que la filosofia, en aquest sentit de fons, que és... Nosaltres compartiríem més altres aspectes, com que aquesta xacra dels accidents dins del cotxe es reduirien molt amb un altre tipus de mobilitat, amb una altra aposta, amb una altra mobilitat, que és la que nosaltres, doncs, intentem aprofundir, intentem treballar en les nostres propostes, que és amb una lògica de menys cotxes, més transport públic, menys risc i menys accidents.

Així mateix, ja ho ha contemplat també i s'ha expressat aquí el company d'Esquerra Republicana..., en el sentit que la gran precarietat laboral és la que està fent que aflueixin aquests accidents. I també una altra cosa que no s'ha esmentat és la subcontractació en cadena.

També veiem altres avenços en el treball del departament, com el fet, que també ha comentat el senyor Rañé, de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, quant a habilitar tècnics propis amb capacitat, doncs, per treballar mentre no es faci definitiu el traspàs.

Per tant, en general, tots aquests aspectes ens fan dir, senyora Borràs, que hi ha una cosa que encara ens diferencia, ens diferencia més, i hi diferim, que és que pensem que no cal una nova llei, perquè ja en tenim una, sinó que considerem que el que cal és complir-la. Entenem, interpretem que el que cal és que els empresaris apliquin la normativa en prevenció de riscos laborals i que la integrin, aquesta activitat preventiva, a les seves empreses. Això vol dir formació i això vol dir informació.

Considerem que només amb la implicació de les patronals catalanes assolirem aquests objectius, i em sembla que per fer la feina ben feta i com cal, i com és la seva obligació, no cal bonificar, no cal castigar. La realitat ens demostra, precisament, que les sancions de la Inspecció de Treball són insuficients. Hi ha empresaris que prefereixen pagar la multa a invertir en seguretat. És en aquest sentit que la fiscalia cada cop té un major nombre d'intervencions, i nosaltres pensem que en els accidents mortals encara és més necessari fomentar, doncs, la intervenció de la fiscalia.

Per nosaltres, un tema que també és important és el fet, doncs, que els Mossos d'Esquadra entrin també a participar en matèria de prevenció, cosa que a vostè l'altre dia li feia gràcia, però creiem que és un bon element.

Doncs, per tot això, nosaltres votarem que no a la moció.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Finalment, pel Grup Parlamentari Mixt, per fixar posició, té la paraula l'illustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

La moción que propone el Grupo de Convergencia i Unió realmente está cargada de buenas intenciones y solamente puede tener, desde nuestro punto de vista, una contemplación positiva.

En la intervención que tuvo con motivo de la interpelación la *consellera* hacía referencia a que la existencia de un accidente de trabajo que cause un muerto ya es motivo de preocupación; con que solamente existiera uno, ya tendría razón de ser la existencia de una política preventiva y de seguimiento del control de la siniestralidad laboral. Esas son las razones que motivan al Grupo de Ciudadanos a apoyar parcialmente la propuesta que realiza el Grupo de Convergència i Unió.

Sí que es verdad que, como siempre, se anteponen dos aspectos: uno es el aspecto competencial y otro es el aspecto de instrumentar medidas adecuadas para cubrir o corregir la tendencia que en estos momentos se advierte, de incremento de la siniestralidad laboral.

En cuanto al aspecto competencial, no podemos dar apoyo a la primera propuesta del grupo parlamentario, y ello en razón de que ahora mismo contamos con los instrumentos adecuados para cubrir esa situación en tanto que no se produzca el traspaso; no es una razón de inmediatez, sino de colaboración. En concreto, el artículo 9.2 de la Ley de prevención de riesgos laborales establece que la Administración General del Estado y, en su caso, las administraciones autonómicas podrán adoptar las medidas precisas para garantizar la colaboración pericial y el asesoramiento técnico necesario de la Inspección Provincial de Trabajo y Seguridad Social en sus respectivos ámbitos de competencia.

Es cierto que existe una bicefalia ahora entre la Administración General del Estado y la Administración autonómica en materia de inspección de trabajo, y eso está produciendo una cierta desmotivación por parte del cuer-

po, del prestigioso cuerpo de inspectores de trabajo y Seguridad Social. Debe corregirse esa situación, y apelamos a ello. Apelamos a que en estos momentos el cuerpo de inspectores de trabajo sea estimulado y no se dirija tanto su actividad a la labor sancionadora, como en estos últimos tiempos se está produciendo, sino a la actividad preventiva.

Precisamente por ello entendemos conveniente que se hagan y nosotros daremos apoyo a aquellas medidas, aquellas iniciativas de corte preventivo que contiene la moción. El hecho de que se estén llevado a efecto algunas de estas actuaciones por parte del Gobierno actual no empece que se le pueda dar apoyo; en definitiva, el estímulo será mayor.

Sí quisiera hablar de la tendencia. A veces las estadísticas son erróneas, y, evidentemente, sí que es cierto que en los últimos tiempos ha habido menos accidentes, pero también es verdad que más graves. Y, en cuanto al número de accidentes, también a veces los tribunales tienen algo que ver, y en este sentido me permito recordar el cambio de criterio en cuanto al concepto de accidente de trabajo que se ha producido en los últimos años. En concreto, dos sentencias, la de 20 de noviembre del 2006 y el 9 de mayo de 2006, tienen mucho que ver en la reducción del concepto de accidente de trabajo, puesto que gran parte de ellos han ido al concepto de enfermedad común, es decir que manejamos las estadísticas con cierta prudencia. Pero, en definitiva, no es un problema de estadísticas, sino que es un problema de números: un solo accidente motiva nuestra actuación.

En esta línea sí que entendemos la conveniencia de crear instrumentos que –además de los previstos en la moción– sean..., y si se aprueba la instancia a la iniciativa para que se elabore una ley por parte del Congreso de los Diputados o por las Cortes Generales, sí que consideramos conveniente la conveniencia de la creación de un fondo de garantía de accidentes de trabajo que cubra también los recados y la responsabilidad civil en los supuestos en que no sean cubiertos por las empresas incumplidoras.

Igualmente, también veríamos con buen criterio la ampliación y la creación de un plan de seguridad o prevención, de manera que se haga corresponsable a la empresa que elabora el plan de seguridad o plan de prevención, puesto que muchas veces –ya tenemos suficiente conocimiento de ello– se está produciendo que la empresa se limita a cubrir sus responsabilidades con la elaboración de un plan y no hay un seguimiento concreto de ese plan y no se establecen los cursos de formación, de manera que la empresa que hace el plan también sea corresponsable de su gestión.

En definitiva, pedimos una votación separada, que concretaremos después, a efectos de fijar nuestra posición en determinados puntos.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyor Borràs, pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lamento profundament que els grups de govern hagin preferit fer una acció, en aquest àmbit tan sensible i tan important, creiem nosaltres, més una acció estrictament de govern, que no pas una acció de país per treballar en aquest àmbit, i per tant lamento profundament la seva manca de voluntat d'arribar a acord.

Ens diuen que no han volgut arribar a acord, en la mena de moció que hem preparat, perquè és exhaustiva, perquè abraça tots els camps; doncs, això és positiu, que sigui exhaustiva i que abracci tots els camps. I la manca de voluntat d'acord és segurament des d'aquells que no han presentat ni una esmena, ni tan sols una telefonada per mirar d'arribar a un acord.

Per tant, la manca de voluntat d'acord és des d'aquells que aquesta moció l'han menystingut, no l'han tingut en compte, i, per tant, en aquest sentit, en moltes de les seves expressions, es demostra que ni tan sols l'han llegit, perquè han afirmat coses que són absolutament falses, llegint la moció que nosaltres hem presentat.

En primer lloc, nosaltres hem reconegut que hi havia una disminució, i això ho vull dir, una disminució; hi ha hagut una disminució –des de l'any 95, com aquí se'ns recordava, des de l'any 95, també altres governs hi han participat, des de l'any 95– del que ha estat la sinistralitat laboral. Però també és cert que el 2006 hi ha un increment, i, per tant, això indica, almenys a dia d'avui, un canvi de tendència.

Per això, nosaltres presentàvem totes aquestes mesures, per això les presentem. A nosaltres ens diuen, en el tema de la Inspecció de Treball: «No s'amoïni, senyora Borràs, ja se n'ocupa el Govern.» És el que li toca, evidentment. Però millor si hi ha un acord del Parlament de Catalunya en què s'insta que això es faci d'una forma ràpida i accelerada. Quin mal els fa a vostès que el Parlament de Catalunya es manifesti en aquest sentit? Quina angúnia els fa, això? En parlarem segurament, lamentablement, d'aquí a uns mesos, quan aquest tema seguirà, a instàncies del Govern central, dormint el son dels justos.

També el tema de la resolució. L'hem seguit, evidentment, i vam llegir el seu posicionament, la seva exposició com a conseller respecte a la resolució aprovada, però a dia d'avui tot això encara no hi és. Per tant, digui'ns tots els processos que s'han fet; però a dia d'avui la llista no hi és.

Respecte al tema de la prevenció. Home, aquest és el tema que no s'han llegit, no?, perquè nosaltres parlem, precisament, de la prevenció. Està bé que hi hagin, doncs, persones que s'hagin habilitat perquè en l'àmbit de la prevenció puguin actuar, podríem dir, posin-hi les cometes, «més com a inspectors que no pròpiament en les tasques que feien fins ara». Però aquí estem parlant de prevenció, d'un altre àmbit, i, per tant, aquest és un àmbit al qual vostès no han donat cap importància i nosaltres...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...n'hi donem molta.

Nosaltres, finalment, hem arribat a una transaccional amb el Partit Popular respecte al fet que puguin haver-hi empreses..., que hi hagi una reforma parcial de la Llei de l'impost de societats amb l'objectiu que les empreses puguin deduir-se una part de la quota de l'impost de societats.

Només manifestar-los una cosa: jo no entenc com, des del sobiranisme que vostès diuen, no poden entendre que aquest Parlament, precisament, aprovi iniciatives per impulsar coses per a aquest país, encara que a dia d'avui l'última paraula la tingui encara Madrid.

I no ho dubti, l'acord entre Convergència...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...i Unió, i en aquest àmbit, és francament bo i positiu. I per a la seva informació, qui porta els temes de treball en el Congrés dels Diputats és el senyor Carles Campuzano, que jo crec que és un exemple de les bones accions que es fan en el Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies.

El president

Senyora diputada, la transacció en qüestió...? *(Pausa.)* Gràcies. *(Pausa.)* Senyor Domingo, ha dit abans que volia votació separada...?

El Sr. Domingo Domingo

En primer lugar, no conocemos la transacción, los términos de la transacción, y nos gustaría...

El president

Ara en farem lectura.

El Sr. Domingo Domingo

Y después, queríamos votación separada sobre los puntos 1.a, 2.a y 2.e.

El president

Doncs, el secretari segon farà lectura de la transacció...

El secretari segon

«Esmena transaccional Partit Popular - Convergència i Unió sobre la Moció 302-00011/08; afegir un nou punt, número 3: “El Parlament de Catalunya acorda promoure mitjançant els mecanismes parlamentaris pertinents una iniciativa legislativa conjunta per part de tots els grups parlamentaris que el componen davant del Congrés dels Diputats dirigida a impulsar una reforma parcial de la Llei de l'impost de societats amb l'objectiu que les empreses puguin deduir-se una part de la quota de l'impost de societats en concepte de despesa total

efectuada en inversions destinades a millorar la prevenció de riscos laborals o s'estableixin bonificacions i deduccions que estimulin i afavoreixin directament les empreses que destinin recursos a la implementació de mesures de prevenció de riscos laborals.”»

(El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.)

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, demanaríem votació separada dels punts 1.a, 1.d.3 -1, lletra d, apartat 3- i 2.a.

El president

Poden anar junts? *(Pausa.)* Molt bé.

Votarem, doncs, en primer lloc, els punts 1.a i 2.a. Pot ser, senyor Domingo? *(Pausa.)* Doncs, votem primer el punt 1.a i el punt 2.a.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 47 vots a favor i 84 vots en contra.

Votarem seguidament el punt 1, apartat d, punt 3 -punt 1, apartat d, punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 81 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament el punt 2.e.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament la resta de la moció amb la incorporació de la transacció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la descentralització administrativa i de serveis de la Generalitat
(tram. 302-00012/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la descentralització administrativa i de serveis de la Generalitat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Al darrer plenari vaig explicar uns fets del tot verídics, en què s'enfilaven protagonistes tan diversos i curiosos com delegats de política territorial sense taula ni cadira, capellans i mossens desorientats, governs territorials difusos, d'ubicació

imprecisa, oficines de col·locació, caps de l'oposició municipal que passaven sobtadament a constituir una peça de la desconcentració del Govern de la Generalitat, exercint més el paper de contrapoder municipal que no pas de respondre les necessitats dels ciutadans. Vaig parlar d'una descentralització desordenada, sobtada, sense objectius, diguem-ho clar, d'un partidisme desbocat, descarat.

El senyor conseller, el conseller Puigcercós, em contestà que el desenvolupament de les vegueries és realment difícil, tant pel que fa al seu finançament com a l'encaix amb les lleis espanyoles que regulen aquests assumptes. És obvi que el conseller va fer l'orni. Jo li demanava naps i ell em contestava cols. Em va donar la raó, si més no per silenci administratiu, a bona part de la nostra intervenció.

La temàtica és certament interessant i engrescadora; hi ha més informació que cal afegir al tarter de dades que vaig aportar durant la substanciació de la interpellació: Terres de l'Ebre; el delegat del DARP..., del DAAAR, fins fa poc DARP, és el cap de l'oposició de l'Ajuntament d'Amposta, cap de llista del PSC a la propera contesa electoral a aquesta població.

Les situacions més escandaloses se succeeixen a l'Alt Pirineu. Els diputats recordaran que a l'Ajuntament de Tremp hi havia un cap de l'oposició / delegat del Govern, del PSC; el tinent alcalde d'Esquerra Republicana, aquell que espernegava contra determinades males arts del delegat del Govern alludit... Senyors, ho hem arreglat ràpidament, amb un «plis-plas», que diuen, fa tres dies: han nomenat el tinent alcalde de Tremp, que no parava de burxar i «incordiar» –amb tota la raó del món, i la meua total comprensió–, l'han nomenat coordinador territorial de Governació al Pirineu. Tres mesos abans de les eleccions! Els seus mèrits han trigat massa a surar. Em fa la impressió que el seu partit li ha fet un magre favor. Els pobles són savis, sobretot els petits; s'allunyen i castiguen escenaris improvisats sense un mínim d'autenticitat, rebutgen els decorats polítics apanyats i massa a la mida, es malfien dels polítics locals de corbata ràpida.

Mirin, de fet, no em calia preparar el text d'aquesta intervenció, tan sols llegir l'editorial del diari *Segre*, gens sospitós d'influències de CiU, per cert, ja n'hauria prou. Editorial del 27 de febrer, «Càrrecs sense funció». No té cap mena de «desperdici». En lleigeix una part, perquè no tinc temps: «No sembla que el procés més adequat sigui crear el càrrec abans que se n'hagi definit la funció i que, a més, s'elegeixen persones que ja han començat la precampanya electoral, que presumiblement encara els absorbiran més temps en les pròximes setmanes. Salvant les distàncies, és com si a escala estatal es designessin governadors abans de crear les províncies, que es nomenés per al càrrec el candidat a l'alcaldia del partit que governa. Encara que no hi hagi cap incompatibilitat legal, no és el millor procediment per consolidar la vegueria del Pirineu, perquè deixa entreveure que al darrere hi ha electoralisme.» Senyors, el diari *Segre*! Diuen que si el *Segre* fa remor, és que l'aigua baixa. El diari *Segre*, senyors!, suposo que m'enteneu. El diari *Segre* els està reclamant seny, consens,

planificació, coherència; realment, cal aturar-se i pensar.

El Departament de Governació, del senyor Puigcercós, preveu de desplegar a cada territori un cap dels serveis territorials de Governació i Administració Pública, del qual penjarà un cap de Serveis Territorials i Administració Local, i un cap de Serveis Territorials de Cooperació Local. Senyor conseller, aquests tres càrrecs corresponen a funcionaris de l'Administració pública, però el tinent alcalde que espernegava no ho és, de funcionari; no passa res: no despleguem els càrrecs orgànics que corresponen i a corre-cuita nomenem un coordinador territorial de Governació al Pirineu, un càrrec eventual, sense l'estructura funcional legal.

Mirin, seguim amb el *Segre*, tornem al *Segre*. Ahir, privat: «El cas de Tremp serà divertit» –i tan divertit que serà–, «s'enfrontaran un delegat del Govern del Pirineu amb un delegat de Governació del Pirineu...», o coordinador..., perdó, coordinador de Governació del Pirineu...»

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Pla

Disculpin-me, però fins i tot a mi m'és difícil d'entendre-ho... Un moment, senyor president...

El president

Hauria d'acabar.

El Sr. López i Pla

El... (*Rialles*.) Bé, encara no sabem ni coneixem els futurs àmbits territorials de les vegueries que s'han de crear pel mandat estatutari; els mateixos ajuntaments i consells comarcals del Penedès han demanat de no incorporar-se a la regió I...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Pla

En aquesta situació, nosaltres els demanem, els ho demanem per decència política, la calma i seny que vostè mateix va demanar per fer la Llei d'ordenació territorial de Catalunya. Tan sols és demanar la paralització urgent d'aquest procés de descentralització als territoris i posar-nos a treballar, la comissió de la llei territorial.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Boya, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor López, vostè ha vingut aquí gairebé a pontificar com un cardenal, eh? Avui ha parlat d'església, de cape-

llans desorientats... Jo li diria que la política i l'església no hauria de barrejar-les, són una mala combinació.

En tot cas, miri, vostès han fet una moció que és un calaix de sastre. Certament li ha faltat temps per explicar –tot i que diu que no s'hauria d'haver preparat la intervenció– la traca final de la moció, que és la dimissió del delegat del Govern de l'Alt Pirineu i Aran, però, en tot cas, ja que vostè no ho ha fet, ja en parlaré jo.

Crec que la seva moció, a més, es contradiu d'una forma clara, perquè, per una banda, ens diu: «Escolti'm, hem d'iniciar, doncs, treballar sobre les previsions estatutàries respecte a l'organització territorial.» I, per altra banda, ens diu: «Aturin, aturin la desconcentració administrativa, que això, doncs, no va enlloc!» (*Remor de veus*.)

Sí, cara dura la seva, des de fa molts anys, des de fa vint-i-tres exactament... (*remor de veus*) –sí, estic respondent als gestos del senyor López, que són molt evidents. I, per tant, jo crec que el debat hem de poder-lo tenir amb una certa tranquil·litat si vostès ens deixen.

Per tant, el desplegament estatutari tindrà un temps, efectivament, i un ritme que no ha de ser el mateix..., ni ha de coincidir... (*remor de veus*) –sí, gràcies, molt amable.

El president

Senyor diputat, li prego que no faci més gestos. Senyor diputat, si us plau...

El Sr. Boya i Alós

Per una qüestió d'educació. Per altra banda, del que es tracta en aquest moment i el que està fent el Govern és construir una administració àgil i forta que substitueixi una herència que hem patit en aquest país, d'una administració que estava fortament centralitzada i, si volen en podem parlar, també marcada per un clar sectarisme.

Per tant, el que estem fent en aquest moment i el que està fent el Govern és donar resposta a allò que volien els ciutadans, és a dir, tenir una interlocució propera, que és el que estan fent aquestes delegacions del Govern, i, per tant, afrontar problemes molt concrets del territori i donar-hi solucions. I, miri, si vol podem passar revista a allò que durant vint-i-tres anys va quedar absolutament oblidat: la planificació territorial, per exemple; la planificació territorial, el Pla territorial que ha estat debatut mantes vegades amb els alcaldes, amb els consells comarcals des de l'IDAPA –i per tant, ja li responc d'aquell punt que parla del Consell General de Muntanya– i, per tant, vostè n'és plenament conscient, perquè a més n'és vicepresident –n'és vicepresident–, de l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu i Aran, i, per tant, en aquest debat s'ha fet, i s'ha fet amplemant. Per tant, escolti'm, planificació, proximitat eren els objectius d'aquest Govern i això s'està complint, i s'està complint amb persones que estan fent la seva feina i ho estan fent bé.

I ara em refereixo al tema del delegat de l'Alt Pirineu i Aran. Miri, no ho ha explicat. Jo vull pensar que aquesta reprovació que fan al delegat de l'Alt Pirineu i

Aran és bàsicament per la qüestió del túnel de Vielha. Doncs, bé, la seva actitud, el seu treball i el conjunt de l'esforç que van realitzar les administracions i els cosos de seguretat de l'Estat, com els departaments de la Generalitat, també en el cas dels Pompiers d'Aran, que són del Conselh Generau d'Aran, ha estat modèlica, i la coordinació d'aquest treball ha estat feta pel senyor Víctor Orrit Ambrosio. Per què en demanen la seva dimissió? On són les queixes dels ciutadans? On són les queixes dels ciutadans que hagin trobat que aquests cosos de forces de seguretat i els serveis dependents de la Generalitat, com el cas dels llavaneus del Port de la Bonaigua, no hagin complert amb la feina que els va ser encomanada en una situació d'emergència? No hi són aquestes queixes, senyor López, això és pur tacticisme polític per desgastar el Govern, per desgastar les persones davant d'una campanya electoral que tenim a l'horitzó més proper.

Per tant, ens sembla absolutament fora de lloc, ens sembla absolutament una reprovació gratuïta. Nosaltres li donem el suport, elogiem la seva tasca, perquè va ser de les primeres persones que va estar al peu d'obra fent la tasca de coordinació que li tocava, i creiem que en la persona del senyor Víctor Orrit Ambrosio hi ha també la voluntat de servei i de treball de totes aquelles persones que tenen representació al territori i que estan fent la seva feina amb una voluntat de servei al ciutadà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Pere Vigo, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Mirin, segons l'article 139.3 del Reglament del Parlament de Catalunya, les mocions han de ser congruents amb la interpellació substanciada. En aquest sentit, jo sí que crec que seria parlamentàriament reprovable que parléssim dels punts 3 i 4, i sobretot de l'últim apartat del punt 4, perquè és que vostè no en va fer ni menció a la interpellació.

Aquí ens ve amb un discurs que no té res a veure amb la interpellació que havia fet. I, escolti, una cosa és la ironia i una altra cosa és el sarcasme, fins arribar gairebé a l'insult. Jo crec que el que sí que és reprovable és determinar afirmacions gratuïtes que afecten les persones i que afecten determinats col·lectius; això sí que és reprovable. Perquè, mira, si alguna cosa hauríem de fer aquí, és ser suficientment rigorosos com per aportar proves quan es fan determinades afirmacions.

I no li vull recordar a vostè altres temps passats a les delegacions de govern, quan s'actuava més, com en una satrapia persa, amb una absoluta discrecionalitat arbitrària, per no dir arbitrarietat discrecional, eh? –i jo en sóc un damnificat, com molta gent que hi ha aquí–, per explicar-li com s'atribuïen abans els plans únics d'obres i serveis i determinades subvencions.

Ara, la seva moció, perdoni'm, és absolutament contradictòria. Com pot estar, vostè, en contra de la desconcentració de serveis?, una cosa que històricament hem recla-

mat! I després parlaran d'equilibri territorial! I estan en contra d'acostar el principi de subsidiarietat, que el que pugui fer l'administració més propera no ho hagi de fer una de més allunyada!, de poder tenir una interlocució permanent amb les persones de govern, de tenir els serveis cada cop més a prop. I no li parlo ja només de desconcentració administrativa: sobretot política, també, eh?

Vostè està en contra de tot això? Escolti, això és una reclamació de tota la vida de la gent de les comarques interiors i de muntanya, i que mai s'havia fet –i que mai s'havia fet. Com pot estar en contra d'una cosa d'aquestes i després reclamar que es desplegui l'Estatut! –que, per cert, sí que és cert que serà prolix, que serà complicat, que no serà fàcil desplegar l'Estatut, i sobretot quan barregem qüestions d'àmbit d'organització territorial –no de divisió territorial, com deien abans vostès.

No sé què estarien pensant quan parlaven de divisió territorial. Escolti'm, l'organització territorial és una cosa molt complexa, que sí que afecta un consens, una planificació, i que, evidentment, no ha de fer el Govern, a cap país del món ho fa el Govern, això. Malament aniríem si això fos una qüestió de govern. I, per tant, escolti, les paraules del conseller crec que van ser prou assenyades, prou clares en aquest sentit de buscar aquest consens. Ara, no ens parli que aturem la desconcentració, perquè és que estem anant en contra, precisament, del que volem, d'apropar els serveis als ciutadans, que la gent cada cop tingui més veu i més decisió des del territori! Que allò que puguem fer al costat de casa no ho haguem d'anar a fer a Barcelona. És que vostè ho vol tornar tot a Barcelona!

A més a més, miri, el desplegament de l'Estatut ja s'està fent, el seu primer punt ja seria només rebutjable per això, perquè ja s'ha iniciat, ja han començat amb la comissió mixta.

I referent al que deia vostè de les vegueries, home!, aquest té un trajecte jurídic legislatiu complicat, tal com va quedar en l'Estatut que es va aprovar al final té un trajecte jurídic complicat, i això no hem d'oblidar que depèn de moltes lleis que s'han de fer al Congrés de Diputats. És que no podem dir la veritat? Això no és una qüestió de quatre dies. Ara, mentrestant, sàpiga, senyor López, que aquest Govern continuarà creient en el territori, continuarà creient en la igualtat d'oportunitats, en una Catalunya a una sola velocitat i en una Catalunya on hi hagi igualtat d'oportunitats, es visqui on es visqui arreu del territori.

Per tant, jo crec que aquesta desconcentració no només ha de continuar, sinó que s'ha d'accelerar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, diputats i diputades, per una vegada estem d'acord amb algu-

nes de les afirmacions que va fer en la seva resposta a la interpellació el conseller de Governació i membre d'Esquerra Republicana. Potser haurem de tenir prudència en això que fa referència a la descentralització política i administrativa a través de la reformulació de la nostra estructura territorial en vegueries, perquè, efectivament, té un efecte col·lateral sobre l'estructura de tot el territori de l'Estat i sobre la legislació electoral; per tant, la seva prudència és també la nostra, com de vegades també hem d'estar d'acord en altres crítiques respecte de l'Estatut d'autonomia, segurament des de punts diferents, però, en definitiva, crítiques.

Respecte de la resta de punts... I, per tant, haurem de demanar votació separada respecte del primer, entenent que mentre no tinguem clar què és constitucional i no constitucional dintre de l'Estatut, a reserva del que digui el Tribunal Constitucional, doncs, demanant, per tant, la votació separada del primer punt, pel que fa a la resta dels punts nosaltres, el Grup Parlamentari Popular hi estem, en el fons i en la forma, bàsicament d'acord. I, per tant, votarem a favor de les quatre propostes que es fan.

De la primera, perquè el mateix conseller de Governació va reconèixer, en la seva resposta a la interpellació, que era una descentralització oficiosa. Tenint en compte que entenen que hem d'esperar a veure quin és definitivament el model i que s'ha de desplegar amb prudència, no ens sembla que una inflació burocràtica, encara que sigui a les terres tan necessitades com les terres de la Vall d'Aran i de l'Alt Pirineu, s'hagi d'aturar, entre altres coses, per una cosa que se'ls demana per part del Grup de Convergència i Unió i que creiem que ningú pot negar, i és que qualsevol tipus de nomenament que es faci ha d'aplegar, com sempre s'ha fet i com s'ha de fer per mandat constitucional, d'acord amb els principis de mèrit i capacitat. Per tant, respecte d'aquesta no crec que ningú, ni tan sols els grups que donen suport al Govern, malgrat les coses que he sentit, hagués d'estar-hi en contra; garantir que això es faci així és respectar un mandat constitucional que després s'aplega també en les nostres lleis dintre del Parlament de Catalunya i a l'Estatut d'autonomia.

Amb relació a la convocatòria d'aquest Consell General de Muntanya, vist que, efectivament, no s'ha reunit, i vista la predisposició dels grups que donen suport al Govern, que es facin les coses en aquelles terres, necessitades d'aquest tipus de suport, de manera eficient, per què no convocar-lo? Per què dir que no? Per què no estar d'acord amb la proposta que s'ha fet per part de Convergència?

I, en última instància, respecte de la reprovació del senyor delegat del Govern a les terres de l'Alt Pirineu i Aran, home, jo el que he fet és demanar..., no és que cregui sempre en el que diuen els mitjans de comunicació –perquè sabem que, de tant en tant, diuen coses que no són certes, fins i tot que no són certes–, però del recull de documentació periodística que m'ha arribat, que m'he fet a mans, jo en desprec que les crítiques explícites, indirectes –les que han arribat a aquest Parlament, les que han arribat als grups parlamentaris–, ens parlen d'una actuació –que nosaltres hem de localitzar, en aquest cas, en el delegat del Govern, que potser podríem, fins i

tot, fer arribar més amunt—, però que, en tot cas, ens parlen de la manca d'eficàcia en la resolució d'un problema i sobretot en la prevenció del que tothom sabia que és un dels túnels més perillosos de tot Europa.

Suposo que a continuació es dirà que és culpa del Partit Popular, perquè el manteniment no sé quan s'havia de fer. I, com avanço això, recordo el que va dir el nostre president de grup, en la sessió de control d'ahir, respecte a què va fer el Partit Popular respecte del túnel alternatiu, i de quina és la responsabilitat del Govern durant els tres anys que porten per apaivagar els problemes d'aquest túnel.

Per tant, demanarem la votació separada, donarem suport als quatre últims punts, i votarem en contra del primer per les raons esmentades de prudència en el desenvolupament de l'Estatut.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor López, permeti'm dir-li una cosa amb caràcter previ, i és que coincideixo amb aquesta apreciació que el senyor Vigo feia amb relació, doncs, al fet que la seva moció no és gaire congruent amb la interpellació, amb la interpellació, lògicament, que en el Ple anterior va ser substanciada.

Només a títol recordatori, i vostè ho sap perfectament, el seu títol era «sobre la descentralització administrativa i de serveis de la Generalitat». Vostè ha manifestat aquí que va preguntar per naps i li van respondre cols. Ja em dirà quan va parlar vostè d'aquests naps. A aquests naps ni tan sols hi va fer referència. Quan va fer referència a l'episodi del túnel de Vielha... (*Veus de fons.*) No, no, i m'he repassat i he llegit perfectament la seva intervenció en el Ple anterior, quan va parlar de la gestió del delegat territorial del Govern a l'Alt Pirineu i a l'Aran. No ho va fer, senzillament.

I, per tant, nosaltres considerem que part de la seva moció no s'ajusta, no es correspon, no és congruent amb la interpellació que l'ha motivat, i només per aquest motiu entenem que això, només això, ja justifica el vot contrari a l'apartat segon de la seva moció, sense que calguin més comentaris. Com a mínim, nosaltres no els pensem fer.

Pel que fa a l'apartat primer i als seus quatre punts, lògicament la seva sort no serà una altra, eh?, s'ho pot imaginar, però els arguments sí que ho són, són diferents.

Ja vam manifestar en la compareixença del conseller Puigcercós davant de la Comissió d'Afers Institucionals que el nostre grup és partidari de l'immediat desplegament de l'Estatut i en especial en allò que es refereix a Administració local, a organització territorial. I és més, vam atrevir-nos fins i tot a demanar-li una certa pressa. Nosaltres entenem que no valen les excuses, que estem

convençuts que el nou Estatut ens dóna suficient marge d'actuació per a l'elaboració de diferent normativa, tant la llei d'organització territorial, com la del consell de governs locals, la llei municipal de Catalunya i d'altres.

Considerem, llavors, que la resposta del conseller, tant a la seva interpellació com en la mateixa compareixença, ja anava en aquest sentit, ja va donar compte de quines eren les actuacions fetes, i, per tant, el procés de desplegament ja s'ha iniciat. Entenem, doncs, que aquest punt primer és del tot prescindible.

Pel que fa a l'apartat segon, li haig de dir que el nostre grup prioritza l'apropament dels serveis i de l'Administració als ciutadans. En aquest aspecte no hi estem d'acord, i, per tant, nosaltres som partidaris de la desconcentració administrativa per tal de donar resposta a les demandes de la societat per tal de resoldre les necessitats que té el territori.

Pel que fa a l'apartat tercer, en què vostè demana que es garanteixi..., que el Parlament insti el Govern de la Generalitat a garantir que el procés d'incorporació de persones a la funció pública, etcètera. Nosaltres entenem que el Govern compleix la llei, i que la llei garanteix que es tinguin en compte aquests principis en els processos d'incorporació de persones a la funció pública. Si hi ha algú que considera que aquests principis s'han conculcat, ja sap allà on ha d'anar. I, per tant, així de fàcil és, i aquest és el nostre sistema democràtic, que em sembla que tothom hauria de respectar.

Pel que fa al punt quart, la convocatòria del Consell General de Muntanya, nosaltres pensem que també ens el podem estalviar, que no cal votar-ho favorablement, perquè ja el conseller ha manifestat públicament que en sembla imminent la convocatòria, una reunió en la qual, pel que es veu, s'informarà de la situació dels plans comarcals de muntanya, de la nova estructura i funció de l'Institut per a la Promoció i el Desenvolupament de l'Alt Pirineu i l'Aran, i de la creació de l'ens català per a les estacions de muntanya. Això..., faig referència a unes declaracions que han estat ja públiques.

I, per tant, aquests arguments serveixen per argumentar, per justificar el nostre vot contrari.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Rivera, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellers, diputats, diputades, nosaltres també demanarem el vot separat en aquesta moció, perquè tenim posicions diferents a les que s'han comentat d'aquests grups.

En primer lloc, respecte al primer punt, i a l'inici amb caràcter immediat del procés de desplegament de les previsions de l'Estatut, creiem que és impossible fer aquest desplegament sense tenir en compte que estem dintre d'una comunitat autònoma dintre d'un país, que es diu Espanya, on hi ha un congrés que té la competèn-

cia per desenvolupar i modificar els límits de les províncies.

Per tant, ens sembla absurd demanar una cosa que no es pot fer. Igual d'absurd que ens sembla recollir-ho en un estatut, igual d'absurd que ens sembla recollir una cosa en un estatut que queda condicionat a una futura llei. Aquesta és la tècnica legislativa del nostre Estatut: deixar una porta oberta, mal oberta, evidentment, que es pot tancar o que es pot obrir en funció de qui ho interpreti.

Per tant, nosaltres no estem a favor d'aquesta posició, perquè creiem que és impossible parlar de vegueries quan no les tenim. Ara tenim quatre províncies; es demanen per part d'alguns grups aquestes vegueries, però com podem desenvolupar una cosa que no està a les nostres mans?

Doncs, per tant, a nosaltres, demanar això en una moció no ens sembla coherent. A més a més hem de dir que el sistema..., i ja ho avanço aquí, el sistema de províncies actual, amb consells comarcals, amb les quaranta-una comarques, ens sembla un sistema que pot donar molt més de si del que dona, que a més a més ha donat un servei. I, per tant, qüestionar i modificar els límits provincials en base a unes estructures feudals, històriques, com es reconeixia a la mateixa compareixença del conseller, ens sembla que no és la millor fórmula per mirar el segle XXI. En tot cas, si hem d'afrontar el segle XXI, afrontem-lo amb la realitat del segle XXI i no anem a buscar vegueries del segle XIII, perquè ara crec que estem en una altra situació. Parlem de desconcentració, però parlem de desconcentració no basant-nos en fets històrics sinó en el futur de Catalunya.

Per altra banda, també, en el punt número 2, es demana aturar la desconcentració administrativa i territorial de Catalunya. Vejam, hi ha una realitat que són les àrees metropolitanes, que van al marge de la mateixa Llei d'organització territorial. Nosaltres estem a favor que els ens locals tinguin autonomia i s'estructurin en àrees metropolitanes, no només a Barcelona, sinó futures, i evidentment àrees metropolitanes de Catalunya. Per tant, no..., estem a favor que aquestes àrees metropolitanes segueixin funcionant i creixent..., sí que estem evidentment a favor que no es desconcentri en funció d'un mapa, ho torno a dir, que no existeix.

Quant al punt tercer, home, doncs, com bé deia un altre portaveu d'un altre partit, ens semblaria molt fort que aquest Govern no estigués a favor de garantir que el procés d'incorporació de persones a la funció pública a la Generalitat es realitzés segons principis d'oportunitat, principis de mèrit i capacitat. Per tant, demanaríem que els currículums de Terres de l'Ebre, que els nomenaments a dit i tot això, si us plau, s'acabés. Vam tenir ja el compromís i la manifestació reconeixent l'error d'uns partits, per part del conseller, i s'agraeix aquesta veu autocrítica, però demanaríem, si us plau, que aquests nomenaments siguin en funció de mèrit i igualtat d'oportunitats. Per cert, que el senyor Pere Vigo ha parlat d'igualtat d'oportunitats; apliquin també la igualtat d'oportunitats al seu partit i no demanin aquests currículums per entrar a treballar a segons on, a la Generalitat evidentment.

L'altre punt demana la convocatòria del Consell General de Muntanya. Aquí s'ha dit que no cal perquè el conseller ja ho ha dit. Si ho ha dit, votem-hi a favor, perquè ningú està en contra, penso, que es convoqui un consell que és necessari per resoldre els problemes de l'àrea del Pirineu.

I al darrer punt es parlava de la reprovació del delegat territorial. Jo també penso que, evidentment, s'ha de demanar explicacions i reprovar-ne l'actitud, i ja no som els grups que ho fan, sinó que són els ciutadans que s'adrecen a nosaltres i demanen la mala gestió que hi ha hagut d'aquesta crisi del túnel de Vielha. Per tant, torno a dir que els responsables polítics, precisament, estan per això, per passar comptes. Penso que l'actitud i la situació que hi ha hagut al túnel de Vielha no ha sigut agradable ni ben gestionada per als ciutadans de la Vall d'Aran i per als ciutadans de Catalunya. I, en aquest sentit, ens hi sumem en aquest punt.

Per tant, podríem dir, i per resumir, que no estem d'acord a parlar de desplegaments de vegueries quan no existeixen, quan depèn d'un congrés dels diputats, que no en tenim, evidentment, la veu aquí; per tant, no podem parlar d'això.

No podem parlar d'aturar la desconcentració a l'àrea metropolitana, que és una realitat social. Crec, sincerament, a més, que el segle XXI de Catalunya va precisament per les entitats locals associades, per les àrees metropolitanes, que crec que és la fórmula més propera als ciutadans.

I sí que demanem garantir el procés d'igualtat de mèrits, igualtat de capacitat; sí a convocar aquest consell, i sí a reprovar l'actitud i la gestió que ha tingut la crisi del túnel de Vielha.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Albert Rivera, quins punts exactes voldria votar separats?

El Sr. Rivera Díaz

Ens agradaria votar..., bé, ja ho hem manifestat, és a dir, als punts primer i segon hi votarem en contra i els punts tercer, quart i cinquè hi votarem a favor. Per tant, podem fer dos blocs.

(El Sr. López i Pla demana per parlar.)

El president

Senyor diputat?

El Sr. López i Pla

Per contradiccions, senyor president. En primer lloc...

El president

Té trenta segons.

El Sr. López i Pla

D'acord. Recordar al senyor Postigo i al senyor Vigo que la conveniència o no del text d'una moció correspon

a la Mesa del Parlament, i, en aquest cas, són ells els que van donar curs a aquesta moció.

D'altra banda, recordar al senyor Vigo que ell sap molt bé que la meua postura no és pas en contra de la descentralització, sinó de la forma que s'està fent, a corre-cuita..., i escoltin el que fins i tot diuen editorials com diari *Segre*; escoltin i llegeixin, perquè això els fa un avís formal i profund del que està passant.

I per últim, la reprovaçió al delegat del Govern és bàsicament pel fet que el dimarts 13 de febrer, arran de l'esfondrament del túnel de Vielha, es reuneix amb l'alcalde de Vielha i un sector d'empresaris i no convoca el síndic d'Aran, que, en l'article 94.2 de l'Estatut de Catalunya avui vigent, és la persona que té la màxima representativitat de la Generalitat de Catalunya al territori d'Aran.

Moltes gràcies.

(El Sr. Boya i Alós demana per parlar.)

El president

Senyor Boya?

El Sr. Boya i Alós

Demano la paraula, senyor president...

El president

Trenta segons –trenta segons.

El Sr. Boya i Alós

...per contradiccions. Bé, aquesta reunió de què ha fet esment el senyor López ara jo crec que aclareix absolutament la situació. És a dir, aquí no es tracta de parlar del bon servei o del mal servei que han tingut els ciutadans de la Vall d'Aran, dels quals jo sóc veí..., i, per tant, en sóc plenament conscient, del que ha passat i com han funcionat aquests serveis, senyora Nebrera, en sóc plenament conscient, i del grau de satisfacció que hi ha en aquest moment per l'esforç que s'ha fet per restablir la normalitat, sinó que del que es tracta, en definitiva, és d'una picabaralla política, de «gelos» polítics, en la

qual es considera que un alcalde no té autoritat al seu municipi per convocar una reunió, encara que aquesta fos, en honor a la veritat, absolutament fortuïta amb empresariat i amb el delegat del Govern.

Aquest és el motiu real pel qual es demana la dimissió d'aquest senyor: per haver assistit a una reunió que un alcalde convoca, amb tot el dret del món, en un moment de crisi, amb l'empresariat del seu municipi. Aquesta és la realitat, senyor López, únicament una picabaralla política...

El president

S'ha acabat el temps, senyor Boya.

El Sr. Boya i Alós

...de vol gallinaci. Gràcies.

El president

Votarem, doncs, en primer lloc, el punt primer..., o sigui l'apartat 1 del punt primer d'aquesta moció. L'apartat 1 del punt primer d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 46 vots a favor i 83 vots en contra.

Votarem, seguidament, l'apartat segon d'aquest punt primer de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 58 vots a favor i 72 vots en contra.

Votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 69 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i un minut.